ஸ்ரீ:

நல்லிசைப்புலவர்கள்

இது

மதுரை அமெரிக்கன் காலேஜ்

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

ஆ. கார்மேகக் கோனாரவர்கள்

எழுதியது.

மூன்றம் பதிப்பு.

மதுரை, புத்தக வியாபாரம்,

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

வெளியிட்டது.

[பிரைட்]

1928.

விலை ரு 1-2-0

Printed at
The Excelsior Press,
Madura.

ஸ்ரீ

முகவுரை.

"தடவரை முனிவனீன்ற தமிழ்க் கொழுங் குழவி தன்னைப்
படர்வெயி லுமிழுஞ் சங்கப் பலகையாந் தொட்டி லேற்றி
நடைவர வளர்த்து ஞால நனந்தலை மறுகில் விட்ட
மடனறு புலமை யோரை மனத்தியாம் நினைத்து மன்றே"

நமது அமிழ்தினு மினிய தமிழ் மொழியைப் புரப்பதற்குப் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தே பாண்டிய அரசர்களால் நிறுவப்பெற்றுவந்த முதல், இடை, கடை என்னும் முச்சங்கங்களினு மிருந்து நம் செந்தமிழ் மொழியைச் செவ்வி புலராது வளர்த்த நல்லிசைப் புலவர்கள் பல்லாயிரவர் ஆவர். அவருள், முதற்சங்கம் இடைச்சங்கம் என்னும் இரு சங்கங்களிலும் விளங்கிய புலவர்களுள் தற்காலத்து ஐந்தாறு புலவர்களே பெயரளவில் அறியப்படுகின்றனர். ஏனைய புலவர்கள், பெயரும் அறியப்படாது மறைந்தனர். கடைச்சங்கப் புலவர் பலருள்ளும் முப்பதாண்டுகளுக்கிடையில் வெளிவந்த பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய சங்கநூல்கள் கொண்டு அறியப்படுகின்றவர்கள் எழுநூறு, எண்ணூறு புலவர்களாவர். நம் நாட்டில் அரசர் புலவர் முதலாயினோர் வரலாற்றை வரன்முறையாக வசனநடையில் எழுதிவைக்கும் வழக்கில்லாக் குறையால் இவர்கள் வரலாற்றினைத் தற்காலத்துச் செவ்வையாய்த் தெரிந்துகொள்ளுதற்கு இயலாததா யிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் தமிழ்மொழியில் வசனநூல்கள் பெருகி வரினும் அவைகள் பெரும்பாலும் மேல்நாட்டுக் கட்டுக்கதைகளின் மொழி பெயர்ப்பாய்த் தமிழ்மொழி மரபுக்கு வேறுபட்ட நடையை யுடையனவா யிருக்கின்றனவே

யன்றி இத்தகைய நம் நாட்டுப் பெரியாரைப் பற்றி வெளி யிடுகின்றவைகளாகக் காணப்படவில்லை. பழைய தமிழ்ப் புலவர் வரலாற்றினை ஆராய்ச்சி முறையோடு செவ்விதின் எழுதி வெளி வந்திருப்பவை தற்காலத்து ஐந்தாறு புத்த கங்களே என்னலாம். ஒரு நாட்டின் பண்டைக்காலத்து நாகரிகநிலை முதலானவற்றை அறிந்து கொள்ளுதற்கு அந் நாட்டின் பழைய இலக்கியங்களே சிறந்த கருவியாமெனின் அவற்றை அருளிய புலவர்கள் வரலாற்றை அறியவேண்டு வதின் இன்றியமையாமையைக் கூறித் தெரியவேண்டுவ தின்று. தற்காலத்து நம் மாணவர்களோ தாங்கள் கற்கும் ஆங்கிலமொழியின் சார்பாக ஆங்கிலப் புலவர்களைப் பற்றி யும், தமிழ்ப்புலவர்களுள் 9-10-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி முதலிய புலவர்களைப் பற்றியுமே அறிகின்றவர்களா யிருக்கின்றார்கள். இந்நிலையி லிருக்கும் நம் மாணவர்களுக்குத் தமிழ்மொழியின் இனி மையினை உள்ளவாறுணர்த்தும் பாட்டுக்களை இயற்றி யருளிய கி. பி-1-2-ம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய நல்லிசைப் புலவர்களைப் பற்றியும், அவர்களது பாட்டின் நயங் களைப் பற்றியும் சிறிது சிறிதாக அறிவிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணம் நான் ஆங்கில கலாசாலையில் தமிழாசிரி யனாய் அமர்ந்த நாள் முதல் என்னுள்ளத்திற் குடிகொண் டது. அதுபற்றி, 1920-ஆம் செப்டம்பர் மீ 5௳ நடந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வருடக் கொண்டாட்டத்தில் திருநெல்வேலி வக்கீல் ஸ்ரீமாந் N. V. சோமசுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் B. A., B. L., தலைமையில் மலைபடுகடாம் ஆராய்ச்சி யையும் 1921ஆம் செப்டம்பர் மீ 18௳ நடந்த ஷெ சங்கவிழாக் காலத்தில், சென்னை, சர்வகலாசங்க உப தலைவரும் எக்ஸிகியூட்டிவ் கவுன்சில் அங்கத்தினருமான

ஸ்ரீமாந் K. ஸ்ரீநிவாசய்யங்கார் அவர்கள் B. A, B. L., அக்கிராசனத்தில் மதுரைக்காஞ்சி ஆராய்ச்சியையும் எழுதி வாசித்தேன். இப்போது புறநானூற்றுப் புலவர்களுள், வரலாற்று வடிவமாக வெளிவராத பெருந்தலைச் சாத்தனார், உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், கோவூர்கிழார், பெருஞ்சித்திரனார், பிசிராந்தையார், ஔவையார் என்னும் ஆறு புலவர்களையும் பற்றி எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டுப் பெண் கல்வியின் நிலை தெரிதற்கு ஔவையார் வரலாறு எழுதப் பெற்றது. இங்ஙனமே பிற புலவர்களது வரலாறு இரண்டாம் பகுதியில் வெளிவரும். பழைய தமிழ்ப் புலவர்களது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுதற்குரிய சாதனங்களோ மிகக் குறைவாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இதுபோன்ற பணியில் இறங்குவோர்க்கு அதனை முற்றுப்பெறச் செய்தலிலுள்ள அருமையைத் தமிழறிஞர் நன்கறிவர்.

இந்நூலுட் காணப்படும் புலவர்களது வரலாற்றைப் பெரும்பாலும் புறநானூற்றில் காணப்படும் அவர்கள்பாட்டுக்களையும், அப்பாட்டின் கொளுக்களையும் சிறுபான்மை ஏனையதொகைநூலுட் காணப்படும் அவர்கள் பாட்டுக்களின் குறிப்பையும், பிறசங்கநூற்செய்திகளையும் வரலாற்று முறைநின்றித் தொடர்பு படுத்திக்கொண்டு ஒருவாறு தொகுத்தெழுதியுள்ளேன். இப்புலவர்கள் வரலாற்றினுள் பெரும்பான்மையன பண்டைத் தமிழரசர்களோடும் வள்ளல்களோடும் சம்பந்தப்பட்டவைகளாகவே இருக்கின்றமையின் அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலாயினோர் வரலாறும் இந்நூலுள் ஆங்காங்குப் பொருந்தும் வாயறிந்து பொருத்திச் சுருக்கமாய் வரையப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்நூல் புலவர்களது வரலாற்றினை அறிதற்கு உதவுவதன்றி ஒருபுடை பழைய அரசர் முதலியோர் வரலாறும் அறிதற்குக்

கருவியாயிருக்குமென்பது கூறவேண்டுவதின்று. இந்நூ லிற் காணப்படும் செய்திகளெல்லாம் சங்ககாலத்துச் செய் திகளாய் அரும்பெரும் பாட்டுக்களுட் பொதிந்து வைக்கப் பட்டவையா யிருப்பினும் மாணவர் எளிதில் அறிந்து கொள்ளத்தக்க முறையில் வரலாற்றினை ஆராய்ச்சிக்கலப் பின்றிக் கதைரூபமாய் முதலில் எழுதிக்கொண்டுபோய், வரலாற்றுள் கூறப்படும் செய்திகள் உறுதிபெறுதற்காக ஆராய்ச்சிப்பகுதிகள் ஒவ்வொரு புலவர் வரலாற்றுமுடிவி லும் தனியாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாராய்ச்சிப் பகுதிகளும் வேண்டுமளவு சுருக்கமாகவே குறிக்கப்பெற் றுள்ளன. புலவர்களுடைய பாட்டுக்களுள் சிலவற்றை இன்றியமையாத இடங்களில் மட்டும் கருத்து விளக்கத் தோடு காட்டியும், ஏனையபாட்டுக்களை உரைநடைப்படுத்தி வரலாற்றோடு இணைத்து மிருக்கிறேன். பாட்டுக்களை உரை நடைப் படுத்துமிடத்துத் தன்மைப் பெயர்களைப் பொருள் வலிவு மெலிவுக்குத் தக புலவர்கள் கூறியபடியே ஒரே பாட்டின் நடையினுள்ளும் அவைகள் ஒருமையாகவும் பன் மையாகவும் வழங்கப்பெற்றுள்ளன. இதனைக் கற்கும் மாணவர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் தமிழறிவு மிகுதற்பொ ருட்டு வசன நடையை வழக்குச் சொற்களே நிரம்பிவர அமைக்காது ஆங்காங்குச் செந்தமிழ்ச் சொற்களும் கலந் துவர அமைத்துள்ளேன். இத்தகைய நடையே மாணவர் கள் பயிலுதற்குத் தக்கதாகும்.

இந்நூல் எழுதுதற்குப் பேருதவியாயிருந்தவை தமிழ் நாடுசெய்த தவப்பெரும் பயனாய் விளங்கும் ஸ்ரீமத் மஹா மஹோபாத்தியாயர் வே. சாமிநாதையரவர்கள் செவ்விதின் ஆராய்ந்து வெளியிட்ட புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, சிலப் பதிகாரம், மணிமேகலை, முதலியவையும், தமிழ்ப்பெரும் புலவர் பின்னத்தூர் ஸ்ரீமத் அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள்

வெளியிட்ட நற்றிணை நானூறும், கம்பர் விலாசம் வித்வான், ஸ்ரீமத் இராஜகோபாலையங்காரவர்கள், மாட்சிமிக்க சேதுமன்னரவர்களது அவைக்களத்து மகா வித்வான் ஸ்ரீமத் ரா. இராகவையங்காரவர்களின் ஆராய்ச்சியோடு வெளியிட்ட, அகநானூறும், பண்டிதர் ஸ்ரீமத் சௌ. அரங்கசாமி ஐயங்கா ரவர்கள் வெளியிட்ட குறுந்தொகையும், சென்னை மேரியரசி கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர் ஸ்ரீமத் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அவர்கள் செவ்விதின் ஆய்ந்து வெளியிட்ட தொல்காப்பிய இளம்பூரணமும், ஸ்ரீமத் ராவ்பகதூர் S. பவானந்தம் பிள்ளை F. R. H. S. (Lond) & M. R. A. S. (Lond.) அவர்கள் ஆராய்ந்து பதிப்பித்த தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினார்க்கினியமுமாம். ஆகையால் இப்பேருபகாரிகட்கு யான் பெரும் நன்றி செலுத்துங் கடப்பாடுடையேன்.

நான் தமிழறிவுபெறுதற்குக் காரணர்களான மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவிய தலைவரும், பாலவனத்தம் ஜமீன்தாருமாகிய காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாந் பொ. பாண்டித்துரைத் தேவர் அவர்கட்கும், பந்தல்குடி ஜமீன்தார் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாந் கான்பஹதூர் D. K. துபாஷ்காதர் சாஹிப் அவர்களுக்கும், யான் கற்ற சங்கக் கலாசாலைத் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீமத் திருநாராயணையங்கார் அவர்கட்கும், என்போல்வார்க்குத் தாயகமாக விளங்கும் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் என்றும் நின்று நிலவுதற்கு வேண்டுவன புரிந்து, தாங்கும் அச் சங்கத் தலைவர் மாட்சிமிக்க சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கட்கும், சங்கக்கலாசாலையின் பழைய மாணவர்களின் முன்னேற்றத்தில் பெரிதுங் கருத்துடைய அச் சங்க அமைச்சரும், உயர்தர நீதிமன்றத்து நியாயவாதியுமான ஸ்ரீமான். T. C. ஸ்ரீனிவாசையங்கார் B. A., B. L., அவர்

கட்கும், நான் கல்வி பெறுதற்குரிய வழியை யெல்லாம் முயன்று தேடிய எனது அருமைத் தந்தையார் அவர்கட்கும் மனமார்ந்த வந்தனத்தையும், நன்றியையும் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்நூலை விரைவில் எழுதுதற்கு என்னை அடிக்கடி தூண்டிப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திய மதுரை, பிரபல புத்தக வர்த்தகரும், என்பால் அன்புசாலப் பெற்றவருமான ஸ்ரீமாந் இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக்கோனுர் அவர்களுடைய உதவியை மிகவும் பாராட்டும் கடப்பாடுடையேன். இந்நூலை அச்சிடுங்காலத்து மிக்க கவனத்தோடு புரூப் பார்த்துப் புத்தக ரூபம் அழகுறுதற்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் செய்து தந்த மதுரை எக்ஸெல்ஸியர் அச்சியந்திரசாலை மானேசரும், எனது நண்பருமான வித்வான் ஸ்ரீமாந் நா. கிருஷ்ணசாமிநாயுடு அவர்கள் உதவி மறக்கற்பாலதன்று.

இத்தகைய வேலைகளைச் செய்தற்குச் சாதனமான கலாசாலைத் தமிழாசிரியர் நிலையை அடைதற்கு யான் முயன்றகாலத்து என் தகுதியறிந்து, அந்நிலையில் என்னையே நிறுவுதற்கு முயன்றுதவி செய்த மதுரை அமெரிக்கன்காலேஜ் வைஸ்பிரின்ஸ்பால் ஸ்ரீமாந் பீற்றர்ஜசக் B. A., L. T., அவர்களின் நன்றியை யான் என்றும் மறவேன்.

இப்புத்தகத்திற் காணப்படும் புலவர்களின் பெருமையையும், எனது அறிவின் சிறுமையையும் கருதி, இதிற்காணும் பிழைகளைப் பாராட்டாது அவற்றை எனக்குத் தெரிவிக்கும்படி அறிஞர்களை வேண்டுகின்றேன்.

இம்முயற்சி இடையீடின்றி நிறைவேறத் திருவருள் சுரந்த இறைவன் இணையடிக்கமலங்களைச் சிந்திக்கின்றேன்.

மதுரை,
20—4—25.

இங்ஙனம்,
அபிராமம், ஆ. கார்மேகக்கோன்

ஸ்ரீ

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரை.

இப் புத்தகம் முதன் முதல் 20-4-25-ல் வெளிவந்தது. அதனைத் தமிழகம் விருப்புடன் விரைந்தேற்றுக் கொண்டமையின் இரண்டாம் பதிப்பும் அவ் வருடத்திலேயே வெளிவரலாயிற்று. அதனைத் தமிழ்நாட்டுக் கலாசாலை ஆசிரியன்மார்களும் மைசூர் சர்வகலாசங்கத்தாரும் இலங்கைத் துரைத்தனக் கல்வியிலாக்காத் தலைவர்களும் பாடபுத்தகமாக வைத்து உபகரித்தனர். அதுபற்றி அவர்கள் திறத்தில் யான் பெரிதுங் கடப்பாடுடையேன்.

இப்போது இப்புத்தகம் சென்னைச் சர்வகலாசங்கத்து 1930-வது வருடத்து இன்டர்மிடியேட் பரீக்ஷைக்குப் பாடமாக அமைக்கப் பெற்றுள்ளமையின், இம் மூன்றாம் பதிப்பு வெளிவருகின்றது இப்பதிப்பில் புதிதாய்க் குறிப்புரையொன்று சேர்க்கப்பட்டதன்றி மாறுதலொன்றுமில்லை.

இப்புத்தகத்தை இங்ஙனம் பாடமாக வைத்துதவிய ஷை சென்னை சர்வகலா சங்கத்துப் பாட புத்தகக்கழகத்தாருக்கு Tamil Board of Study) எனது நன்றியறிதலோடு கூடிய வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றேன்.

மதுரை,	இங்ஙனம்,
20—6—28	ந. கார்மேகக்கோன்.

பொருள் அடக்கம்.

முகவுரை.

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரை.

உரிமை யுரை.

நூல்:—

1.	பெருந்தலைச் சாத்தனார்.	....	....	11
2.	உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ...		...	44
3.	கோவூர் கிழார்.	....	....	71
4.	பெருஞ் சித்திரனார்.	...	....	94
5.	பிசிராந்தையார்.	....	..	128
6.	ஒளவையார்.	....	....	148

அரும்பத விளக்கம்.	...	....	187
செய்யுட் குறிப்புரை.	....	....	190

மதுரை நான்காஞ்சங்கம் நிறுவிய துங்கர்,
பாலவனத்தம் ஜமீன்தார், பல்கலைக்குரிசில்,

பொ. பாண்டித்துரைத் தேவர்.

உரிமையாக்கல்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

பாடல் சான்ற மாட மதுரையில்
நான்காம் சங்கம் நலனுற நாட்டி
அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழி யறிவை
அறிவிலெ னாகிய யானும் சிறிது
பெறுமாறு செய்தபெருமான் - உலகில்
ஈண்டிய புகழ்சேர் பாண்டித்துரை; அவன்
அரிய வள்ளன்மைக் குரிமை யாகுக,
பல்லிசை நிறீஇய பாவலர் புகழ்சேர்
நல்லிசைப் புலவர்க ளாமிந் நூலே.

ஆக்கியோன்.

நல்லிசைப்புலவர்கள்.

பெருந்தலைச்சாத்தனார்

நெடிய குடகமலையின்கட் பிறந்து, வான்பொய்ப் பினுந் தான் பொய்யாது, பன்னிறப் பூக்களாகிய போர்வை யணிந்து, இருகரை மருங்கினும் திரையாகிய கரங்களால் வாரிப் பொன்னையும், மணியையுங் கொழித்துப் புனல் பெருகிவரும் காவிரி பாய்தலால், வேலியாயிரம் விளையுளை விளைத்து, வளத்தால் மிக்கு விளங்குவது சேனாடுகளினும் தன் பெயர் நிறுவிய சோணாடென்பது.

இச்சோணாட்டின்கண் காவிரிக்கரை மருங்கிலே விளங் குவது, காவளமிகுந்த ஆவூரென்னும் அழகிய ஓரூர். இவ் வூர்ப்புறமெல்லாம் காவிரியின் தெள்ளிய தீம்புனல் பரந்து பாய்தலான் தெங்கு, மா, பலா, வாழை, கமுகு, முதலிய பயன் மிக்க மரங்கள் பருவத்தாலன்றியும் பழுத்து, உருவத் தால் ஓங்கித்திகழும். விளைவுறாத கழனிகளில் செந்நெற் பயிர்கள், கன்னல்போற் பணைத்து வளர்ந்து, தோகை விரிந்து, சூற்கொண்ட பச்சிளம்பாம்புபோற் பொதிகொண் டிருந்து, வெளிப்போந்து கீழ் மக்களது செல்வம் போல் தலையை நேர் நிறுவி நின்று, தேர்ந்த நூற்கல்வி சேர்ந்த மாந்தர் போல் உள்ளீடு கொண்டு தலை வணங்கி, முதிர்ந்து படிந்து கிடக்கும். அவற்றை, இரப்போர் சுற்றத்தையும்,

புரப்போர் கொற்றத்தையும் தங்கள் உழவு சாலில் விளைப் போராகிய உழவர்கள், அறிந்து, சும்மையிற் கொடுபோய்க் களத்திலிட்டுக் கடாவிட்டு அதரி திரித்து, நென்மணிகளைக் குவை செய்து, அரசர்க்கு ஆறில் ஒன்று நல்கிப் பின்னர் ஏர்க்களம் பாடும் பொருநர் முதலியோர்க்கு முகந்து கொடுத்து, எஞ்சியவற்றைப் பண்டிகளினுய்த்து, அகஞ் சேர்த்து, செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்திற்கு எதிர்நோக்கி நிற்பர். இத்தகைய தாளாண்மைமிக்க வேளாண்குடியினர் பலர் இவ்வூரின்கட் குழும்பி வாழ்க்கைபுரிந்து வருவாராயினர்.

இவ்வூரின்கண், வேளாண்மரபிலே இற்றைக்கு ஆயிரத் தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர் பெருந்தகையார் ஒருவர், தமிழ் உலகு உய்யத் தோன்றினர். இவர் தண்டமிழ் மொழியில் வழங்கிய இலக்கண இலக்கிய நூற்றுறைகளினும், சமயச்சார்பான வேத சாரமிக்க ஆகம அளவை முதலிய ஏனைய கலைகளினும் மிகுந்த புலமைவாய்ந்து, அக்காலத்துத் தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தராலும், சிற்றரசர் பெருஞ்செல்வர் பலராலும் நன்கு மதிக்கப்பெற்றுப் பெரும் புலவராய் விளங்கினார்.

இவர் தம் இல்லக்கிழத்தியோடு இல்லறவொழுக்கினை முட்டின்றி இனிதாய் நடாத்தி வருங்கால், இவர்தம் மனைவியார் ஓர் அருமந்த ஆண்மகவைக் கருவுயிர்த்தார். புலவர், அக்குழவிக்குச் 'சாத்தன்' என்னும் தம் குலதெய்வப் பெயரைச் சார்த்திப் பொன்னேபோற் போற்றி வளர்த்தனர். குழந்தையும் இனிதாய்ப் பிறைமதி போல் நாடோறும் வளர்ந்து விளங்கிக் குப்புற்றுத் தவழ்ந்து, குறுநடைநடந்து, தனது பூங்கையால் பெற்றோர் உண்ணும் அடிசிலை அளைந்தும் துழாவியும் இட்டுந் தொட்டும் யாழினு மினிய மழலை மொழிகளை மொழிந்தும், இரு முதுகுரவரைக்

களிப்புறச் செய்தது. குழந்தை தன் உடலளவிற்குச் சிறிது பெரிய தலையை யுடையதா யிருந்ததுபற்றி, அது கண்ட பெரியாரெல்லாம் "பெருந்தலைச் சாத்தன்" என அழைத்துப் "பிற்காலத்து இவன் புலமை சான்றுவீறி விளங்கும்" என்று கூறி வியந்தனர்.

இங்ஙனம் வளர்ந்து வரும் பெருந்தலைச் சாத்தர் ஐந்தாண்டு நிறைந்து விளங்கினர். பின்னர்த் தந்தையார் பிள்ளைக்கு நன் முழுத்தத்தில் எழுத்தறிவித்து, ஓர் கணக்காயர் பள்ளியிற் சேர்த்தனர். சாத்தரும் கணக்காயரிடம் நெடுங்கணக்குக் கற்றுச் சொற்றொடர்களை வாசிக்கும் பயிற்சியடைந்து, இயலிசைநாடக விலக்கணங்களின் சூத்திரங்களையும் இலக்கிய மூலங்களையும் நெட்டுருச் செய்து முடித்தனர். இங்ஙனம் இளவயதிற் செய்யவேண்டியபயிற்சியில் சிலவாண்டுகள் கழிந்த பின்னர் சாத்தர், புலமைமிக்க தம் தந்தையாரிடத்துக் கற்கவேண்டிய தமிழ்மொழியிலுள்ள பேரிலக்கண இலக்கிய நூற்பொருள்களை யெல்லாம் சிலையில் எழுத்துப்போல் மனத்திற்பதியக் கற்று, நோக்கமைந்த பாக்களை விரைவில் யாக்கும் வன்மைபெற்றுத் தம் தந்தையார் மூலங்கிழார்போல் தமிழகம் புகழும் ஆன்ற புலமையிற் சான்று, நிறைமொழி வாய்ந்த பெருமை யுடையராய் விளங்கினர். புலவரிடம் அறிஞரெல்லாம் நன்மதிப்புடன் ஒழுகிச் சாத்தனார் என உயர்வு தோன்ற அழைத்தனர்.

இங்ஙனம் சீரிய புலமை மிக்க பெருந்தலைச் சாத்தனார் மணப்பருவத்தை அடைந்ததைக் கண்ட இவர்தம் தந்தையார் இவர்க்கோர் பெண்மை நலங்கனிந் தொழுகும் குலமங்கையைத் தேடிப் பெற்று, மணவினையை முடித்தனர். சாத்தனாரும் தம் கிழத்தியிடத்துக் காதற் கிழமை மிகுந்து, இன்புற்று இல்லற சகடத்தை இனிதாய்ச் செலுத்தினர்.

இங்ஙனம் சிலவாண்டுகள் கழிந்த பின்னர், புலவர்களை அணுகிப் புடமிட்டு அவர்களது பொங்கொளியை எங்கும் பரப்பும் வறுமை யென்னும் பெருந்தீ இச்செந்தமிழ்ச் செல்வரையுந் தீண்டிற்று. இத்தன்மைத்தான வறுமைமிக்க காலத்தும், புலவர் தமது செம்மையிற் குன்றுதும், குன்றுபோற் றளங்காதும் நின்றனர். நாளுக்கு நாள் நல்குரவு மிகுதலால் புலவரது தமிழகம் உண்டற்குரியபண்டங்கள் இலவாகி, அடுப்பு, சமைத்தற் றொழிலை மறந்து, காளாம்பி பூக்கத் தொடங்கிற்று. மனைவியும் மக்களும் சொல்லவொண்ணுத் துன்பத்துட் சுழன்றனர்.

புலவர் இவற்றையெல்லாங் கண்டு, கவன்று, "கல்விச் செல்வம் பொன்மலரை யொக்கும்; பொருட் செல்வம் அதன் நறிய வாசனையை யொக்கும். ஆகையால் கல்வியுடைமையோடு பொருளுடைமையும் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத தன்றே! அதனிடத்து நாம் கருத்துச் செலுத்தாமையா னன்றே இங்ஙனம் நம்மை இன்மைப் பிணி இறுகப்பிணித்தது" என்று தம்முள் எண்ணி, அப்பொருளைப் பெறுதற்குச் செல்வர்க்கே ஈந்து சிறப்புச் செய்யும் மாந்தரிடம் செல்லாது, புலவர் பெருமக்களது கல்வியறிவின் மீக்கூர்வை உணர்ந்து, அவர்களை மதிக்கும் ஒண்மையும் வண்மையுமுடைய அரசர்கள், செல்வர்கள், வள்ளல்கள்பாற் சென்று, அவர் தம் உண்மைக் குணங்களை உள்ளபடி தீந்தமிழ்ச் செய்யுளாற் பாடிப் பெறும் பரிசில் வாழ்க்கையையே கைக்கொள்ளக் கருத்துக் கொண்டார்.

புலவர் காலத்தில் சோழநாட்டு அரசியல் உரிமை பற்றி நடந்த போரில் நெடுங்கிள்ளி யென்னும் சோழன்காரியாற்றில் துஞ்சிய பிறகு, அவன் மகன் கோப்பெரு நற்கிள்ளி உறையூரில் முடிசூட ஆரம்பிக்க அதுபற்றிப்

புகார்ச் சோழர்க்கும் உறையூர்ச் சோழர்க்கும் பெரும் போர்கள் பலமுறை நடந்து, சோழநாடு குழப்பத்துட் பட்டிருந்தது. அதனால் புலவர் தம் நாட்டரசர்களிடம் செல்லு தற்கியலாது சேரநாட்டின் ஒருபகுதியான கொங்கு நாடு நோக்கிப் பரிசில் காரணமாகப் புறப்பட்டு வருவாராயினர். வரும் வழியில் இவரைப்போல், வறுமையால் வருந்திப் பின்னர், முதிரமலைத் தலைவனும் பெருங்கொடையாளனு மாகிய குமணன் என்னும் அரசனை அடைந்து பாடி, அவனாற் கொடுக்கப்பட்ட களிற்றின்மீதேறிப் பெருஞ் செல்வத்துடன் வரும் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் எதிர்ப்பட்டனர். எதிர்ப்பட்ட பெருஞ்சித்திரனாரைப் புலவர் நன்கறிந்தவராகலின் உவகையுடன் உற்றுநோக்கி நின்றார். பெருஞ்சித்திரனாரும் சாத்தனாரைக்கண்ட அளவில் யானையினின்றும் இழிந்து, புலவரை அணுகி, இருகரங்களையும் பற்றிக்கொண்டு, "உழுவலன்புடையபுலவீர்! நும்நலிவிற்குக் காரணம் யாதோ?" என வினவப் புலவர் தமது இன்மைத் துன்பத்தை யெல்லாம் கூறினர். பின் புலவரை நோக்கிப் பெருஞ்சித்திரனார், "நண்பீர்! கவலற்க;முதிரமலைக்குரியவன் முதிர்ந்த கல்வியுடையவன்; பாவாணர்மிடிக்குப் பகைவன்; புலவர்க்குப் பொன்னும், களிறும் வரையாதளிக்கும் வள்ளல்; 'குமணன்' என்னும் பெயருடையான்; அவன்பாற் செல்லுமின். இன்னே நும்வறுமைநோய் களையப்பெறுவீர். யான்பெற்ற இப்பெருஞ் செல்வமெல்லாம் அவன் மனமுவந்தளித்தவையாம்" என்று தாம் பெற்ற பெருவளங்களை அறிவுறுத்திப் புலவரைக் குமணன் என்பவனிடத்து ஆற்றுப்படுத்தினர். அதனைக்கேட்ட சாத்தனார் வழுக்கலுடையுழி ஊன்றுகோல் பெற்றதுபோல் மனங்தேறிப் பெருஞ்சித்திரனாரிடம் விடைபெற்று, ஆங்காங்குத் தங்கி, வழிக்கொண்டுகுமணனது நாடுநோக்கிவிரைந்துவந்தடைந்தனர்.

புலவர் ஈண்டுவருவதற்குச் சின்னாள் முன்னர் குமண னுக்கு இளையோனாகிய இளங்குமணன் என்பான் தன் தமையனுக்கு அவனது மாரியனைய வரையா வள்ளன்மை யாற் பெரும்புகழ் பெருகுவதையும், அரசசெல்வம் அனைத் திற்கும் அவனே உரியவனாய் விளங்குவதையுங்கண்டு, அழுக் காறு கொண்டு, பல நஞ்சனைய வஞ்சனைச் செயல்களால் அவனைக் கோறற்கு வழிதேடினான். அதனையறிந்த குமண னான், "அழியும் மாலைத்தாகிய இச்செல்வங் காரணமாக வன்றோ எம்பி இத்தகைய தீச்செயலை என்பாற் செய்யத் துணிந்தனன்" எனத் தன்னுள்ளூற நினைந்து அரசசெல் வத்தில் வெறுப்புற்றுச் செல்வமனைத்தையும் தம்பிக்கே உரிமையாக்குதற் பொருட்டு தான் நகரத்தை விட்டுச் சென்று, காடு சேர்ந்து கரந்துறைந்தனன்.

இளங்குமணன் செல்வ மெல்லாவற்றையும் தானே கவர்ந்து கொண்டதனோ டமையாது, "குமணன் ஓடி யொளித்த காட்டினுட்சென்று, அவனது தலையைத்துணித் துக் கொணர்வார்க்கு விலையாகச் செம்பொன் கோடி நல்கு வேன்" என்று பறையறையவும் செய்தனன். குமணன் நாடடைந்த புலவர், இச்செய்திகளை யெல்லாஞ் செவியுற்று, வருந்தி, வன்கண்ணனாகிய இளங்குமணனிடம் செல்லுதற்கு ஒருப்படாது, காடுபற்றியிருந்த அருங்குணச் செம்மலாகிய குமணனையே காணுதற்கு விரும்பிக் காடுநோக்கிச் சென்ற னர். சென்றபுலவர், அலைந்து வருந்தாது திருவருள்கொண் டுய்த்தமையான் எளிதிலேயே குமணனைக் காட்டிடைக் கண்டார். காணலும் களிப்புற்று அவனை அணுகி "சூழ்புல வோர் பசிதொலைக்குமுன்னவா! வாழிய! வாழிய"! என்று வாழ்த்தினர். வாழ்த்தொலிகேட்டகுமணன் புலவரைக்கண் ணுற்றுச் "செந்தமிழ்ச்செல்வீர்! வருக வருக! நும்வரவு நல்

வரவாகுக! நீவிர் அரிய கானகவாழ்க்கையுடைய என்னிடம் வருவதற்கு யான் முன்னம் பண்ணிய புண்ணியம் என்னையோ!" என அன்பு கனிய முகமனுரைத்துப் புலவரைத் தழுவி, அமரச் செய்தான். புலவர் குமணனை நோக்கி, 'ஏ! குணக்குன்றே! எட்டி அகத்தருகில் பழுத்திருப்பினும் அதனைக் கிட்டுவாரெவர்? சுவைகெழுமியதேன் செய்மைக் கண்ணுள்ள கானகத்தில் உயர்ந்தோங்கிய கொம்பிலிருப்பினும் அதனையே நாடிப் பெறற்கு விரும்புவர் உலகோர்.' என்று கூறிவிட்டுப் பின்னரும், "சமைத்தற்றொழிலை யொழிந்தமையால் தேய்வின்றிப் பக்கம் உயர்ந்து தோன்றும் அடுப்பின்கண் காளான் பூத்துக்கிடக்க, உடம்பு மெலியும் பசியால் வருந்திப் பாலின்மையால் தோலாந் தன்மையுடனே திரங்கிப் பாலூறும் துளைதூர்ந்த தனது வறண்ட மார்பைச் சுவைக்குந்தோறும் பால்வராமையால் அழுகின்ற பிள்ளையது முகத்தைப் பார்த்து, அவலநீர் ததும்புங் கண்ணையுடைய என்மனைவியது வருத்தத்தைக்கண்டு, இந்த வருத்தம் தீர்த்தற்குத் தக்கவன் நீயெனநினைந்து, நின்பால் வந்தேன்; நல்லபோர் செய்யுங் குமண! எனது வறுமை நிலையை நீ உள்ளவாறே அறிந்தாயாயின் நீ நல்ல யாழையும், மத்தளத்தையு முடைய கூத்தரது மிடியைக் கெடுக்கும் குடியின்கட் பிறந்தோய் ஆதலால் உனது வறுமையுற்ற இந்நிலைமைக்கண் வளைத்தாயினும் பரிசில் கொள்ளாது விடேன்" என்னுங் கருத்தமைத்து,

"ஆடுநனி மறந்த கோடுயர் அடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி யுழவாப்
பாஅல் இன்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ(று) அழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி

நீரொடு நிறைந்த ஈரிதழ் மழைக்கண்என்
மனையாள் எவ்வம் நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண!
என்னிலை யறிந்தனை யாயின் இந்நிலைத்
தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழவின் வயிரியர்
இன்மை தீர்க்கும் குடிப்பிறந் தோயே!"

என்று தமது வறுமைத்துன்பத்தைச் சித்திரத்து வரைந்து காட்டியதுபோற் காட்டிக் கல்லு மரனு முருகப் பாடிநின்றார். இதனைக்கேட்ட குமணன், "அந்தோ! என் செய்வது! இப்புலவர் துன்பம், நான் நாடிழந்த அதனினும் பெரிதா யிருக்கின்றதே! இப்புலவர் பெருந்தகையின் வறுமைநோய் களையும் மதுகையின்றி, நான் அவமே உடற் பொறை சுமந்திருப்பது பேரிழிவன்றோ!" என்று பலபல தன்னுட்கூறி வருந்தி, "சாதலின் இன்னாத தில்லை இனிதூஉம், ஈத லியையாக்கடை" என்ற தேவர் திருவாக்கின்படி வறியார்க்கு ஒன்று ஈயமுடியா விடத்து இறப்பதே இறப்ப வினிதாகும்" என ஆழ்ந்து சூழ்ந்து நிற்குங்கால், தனது இளவல் தன்தலைகொணர்வார்க்கு விலையாகப் பொன்கோடி தருவதாய்ப்பறையறைவித்திருக்கும் செய்தி தன் நினைவிற்கு வந்தது; வரலும் குமணன் வறியோர் புதை பொருள் கண்டதுபோல் களிப்பெனுங் கடலுள் ஆழ்ந்து, "இத்தகைய எளிவந்த நிலைமைக்கண்ணும் யான் 'இலன்' என்னும் எவ்வம் உரையாத பெரும் பேறு பெறுமாறு செய்த எம்பியினும் இனியார் இனி யார்? இவ்வுலகத்தில்" என்று கூறித் தன் தலையைப் புலவர்க்கு நல்குதலில் முனைந்து நின்று, புலவர் பெருமானாகிய சாத்தனாரை நோக்கி,

"அந்த நாள் வந்திலிர் அருந்தமிழ்ப் புலவீர்
இந்த நாள் வந்து நீர் நொந்தனி ரடைந்தீர்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றும் வறுமை நோய் களைமின்."

என்று கூறித் 'தலையைக் கொய்து கொண்மின்' என்று புலவர் கரத்தில் தன் வாளைக் கொடுத்தனன். இந்நிலையிற் புலவர் என்செய்வார்? நிலையில்லாது செல்லும்செல்வத்தின் பொருட்டுத் தலையைப்பெற்று, என்றுமழியாப் பழியை எய்த ஒருப்படுவரோ? உடனே துணுக்குற்றார்; துடிதுடித்தார்; வேர்த்தார்; வெருண்டார்; 'வாளை வாங்கத் தாழ்ப்பின் தானே துணிந்து தலையைத் துணித்தலும் துணிப்பான்' என்று கருதி, விரைந்து அதனை வாங்கிக் கொண்டு, குமணனை நோக்கித் "தலைக்கொடையாளியே! இவ்வமயம் நீ உன்தலை கொடுத்தலால் உனக்குப் பெரும் புகழும், அதனைப் பெறுதலால்எனக்கு அழியாப்பழியுமன்றோ உண்டாகும் "பழிமலைந் தெய்திய ஆக்கத்திற் சான்றோர், கழிநல்குரவே தலை" என்பது தமிழ் மறையின் முறையன்றோ? செல்வமோ இன்றொருவரிடமும், நாளை வேறொருவரிடமும் நிலையின்றி மாறிமாறிச் சகடக்கால் போற் சுழன்றுவரும் தன்மை யுடையது; இது பற்றி உலகமுள்ளளவும் நீங்கா வசையையான் அடைதல்தகவுடையதாமோ? உன்தலைபெறுதல் எனக்கு இன்றியமையாததாயின் யான் அதனைவேண்டும்போது தெரிவிப்பல்; அவ்வமயம் தருவாயாக; அந்நாள் காறும் அதனை நீ குறிக்கொண்டு காத்தல்வேண்டும்; இந்நனம் அதனைக்காத்திடுதற்கு ஒருப்படுவையாயின் அதுவே நின்பால் யான் பெற்ற பெரும் பரிசிலாகும்" என்று கூறிப் பின்னரும் அவனைநோக்கி, "இரந்தோர்க்குக் கரவாது தம் கைப்பொருள்களைச் சால ஈத்துவந்தகடையேழுவள்ளல்கள்

இப்போது இறவாதிருப்பரேல் அவர் புகழெல்லாம் நின் புகழ்முன் இரவின்முன் மின்மினியாகுமன்றோ! தன்னை வந்தடைந்தோரது இன்னலை நீக்குதற்குத் தன்னையே நல்கிடத் துணிந்த நினது அருட்டிறத்தை நோக்கின், தேவர்கோனுக்கு அன்புடன் தன் என்பீந்த ததீசிமுனிவரன்றி உன்னை யொப்பார் வேறு யாவருளர்?" என்று அவனது ஒப்பற்ற உயிர்க்கொடையை வாயார மனமாரப் புகழ்ந்து கூறிவிட்டு, "இவ் வாளோடு சென்று, குமணனது பெருங் குணங்களை இளங்குமணனுக்கு எடுத்துக்காட்டி எவ்வாற்றாலேனும் இருவரையும் நட்பாக்குவித்துக் குமணனை முன்னைய அரசு நிலையில் நிறுவுவேன்" எனத் தம்முள் அறுதியிட்டுத் தமது வறுமைத் துன்பத்தையும் அறவே மறந்து, இவ்வரும்பெருங் காரியத்தை முடிப்பதற்கு முனைந்தெழுந்து, குமணனை நோக்கி, "அரசே! சின்னாட்களுக்குள் நின்னை யான்வந்து காண்பேன்" என்று கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டு, இளங்குமணன் அவைக்களம் நோக்கி, வாளுங் கையுமாய் விரைந்து வந்தார்.

இளங்குமணனோ செல்வக் களியாட்டயர்ந்து, இறுமாந்து, குமணன் தலைகொணர்வார் ஒருவரையும் காணப் பெறாதால் கவன்று, அமைச்சர் புடைசூழக் கொலுமன்றத்து அரியணையில் வீற்றிருந்தான். புலவர் அந்நாளோலக்க மண்டபவாயிலைக் குறுகி, அரசனுக்குத் தம் வருகையைத் தெரிவிக்குமாறு காவலாளரை வேண்டலும், அவர்கள் சென்று, 'வாளுங்கையுமாய் ஒருவர் வாயிலின்கண் வந்துளார்' என இளங்குமணனிடம் தெரிவித்தனர். இளங்குமணன் மகிழ்ந்து "அவரைஇன்னேவரவிடுதிர்" என்று பணித்தலும் வாயிலோர் புலவரை மன்றத்துள் புகவிட்டனர். புலவரும் உட்புகுந்து, அநீதியெல்லாம் ஒருருவெடுத்து வீற்றி

றுப்பதுபோல் இருக்கும் இளங்குமணனைக்கண்டார். இளங்குமணன் புலவர்க்கு இருப்ப ஆசன மளித்து, அவரது வாயிலிருந்து வரும் சொற்களை எதிர் பார்க்கும் குறிப்போடிருந்தான். புலவர் அவனை நோக்கி, "எப்பொருளும் நிலையாத இயற்கையையுடைய இவ்வுலகத்தின்கண் நிலை பெறுதலை விரும்பினோர் தம்முடைய கொடையாற் புகழை இப்பூமியினிடத்தே என்றும் நின்று நிலவும்படி நிறுத்தி விட்டுத் தாங்கள் இறந்தார்; அடைதற்கரிய பெருஞ் செல்வராயிருந்தும் சிலர், வறுமையால் இரப்போர்க்கு ஒன்றுங் கொடாமையினாலே பழைய கொடையுடையார் போலப் பின்னும் தம் பெயரை நிறுத்தி, உலகத்தோடு இடையறாது தொடர்ந்து என்றும் விளங்குதலை அறியாது போயினர். ஆகவே உலகத்தில் என்றும் நிலைபெறுதலை விரும்புவோர் புகழை நிறுத்துதலும், புகழை நிறுத்தாதோர் நிலைபெறாதோ ராதலும் இவ்வாறாதலான், சிறந்த யானைகளைப் பரிசிலர்க்கு மிகுதியாகக் கொடுக்கும் அழிவில்லா நற்புகழையுடையவனும், உனது அன்பிற் குரிமைபூண்ட அண்ணனுமான குமணவள்ளலைக் காட்டிடத்தே தேடிக் கண்டு பாடி நின்றேனாக, அவன், 'பெருமைபெற்ற பரிசிலன் பரிசிலனாய் வாளா வாடினனாகத் திரும்பிப்போதல் நான் என்நாட்டை இழந்ததினும் மிக இன்னாது' என நினைந்து, அவ்வமையத்துத் தன்னிற்சிறந்த பொருள் வேறொன்றும் இல்லாமையால் தன் தலையைக் காட்டிக் கோடிபொன் நான் பெறுமாறு 'தலையை அரிந்துகொண்மின்' என்று தன்வாளை என் கையிற் கொடுத்தான். ஆதலால் அவ்வாளுடன் வென்றி மிகுந்த உவகையோடு வந்தேன்" என்று கூறுவார் அதனை,

"மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே.
துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க் கீஇ யாமையின்
தோன்மை மாக்களிற் றொடர்பறி யலரே.
தாள்தாழ் படுமணி யிரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனே னாகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
நாடிழந் ததனினும் நனியின் னாதென
வாள்தந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்
ஆடுமலி யுவகையோடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே."

என்ற பாடலால் அவன் உள்ளம் இளகும்வகை கூறிப் பின்னரும், அவர், "இத்தகைய அருட்பெருங் கடலாகிய உன் முன்னவனுடன் நீ செற்றம் கொள்வதற்கு உன் மனம் எங்ஙனம் துணிந்தது? உடற்பிறப்பென்னும் பாசத்தை எவ்விதம் களைந்தாய்? வையமும், அரசும், வாழ்வும் வாங்குதல் உனது கருத்தாயின் அதனை நீ சிறிது தெரிவித்திருப்பின் பிறரது இடுக்கண் களையத் தன் உடலையும், உயிரையுமே கொடுக்கும் வள்ளியோனாகிய குமணன் உனக்கு அவற்றைக் கொடுக்கச் சிறிதும் மறுத்துரைப்பனோ? நிலைபேறில்லா இச்சிறிய செல்வத்தின் பொருட்டோ அமரர்க்கும் அரிதாகிய அன்பின் செல்வத்தை அழித்தாய்! அந்தோ! 'உடற் பிறப்பில்லா உடம்பு பாழ்' என்பது நீ அறியாததோ? நீயும் அவனும் நேயநெறி தவறாது வாழ்வீர்க

ளாயின் பகையரசரெல்லாம் பணிந்து நிற்கப் புகழும் வாழ்வும் உங்கட்கு வளருமன்றோ? பரதன் தன் தாயாகிய கைகயன் மகள், இராமனைக் காட்டுக் கோட்டி, அயோத்தியின் அரசியலைத் தனக்காக்கியதை அறிந்து, தன் அன்னையைக்'கைகயன் மகள் கைகயன் மகளேயாயினை' எனப் பலவாறு வெறுத்துக்கூறிவிட்டு, "இராமனை அயோத்திநகர்க்கு அழைத்து வருதலின்றி அயோத்தியில் யான் அடியிடுவதுமில்லை" எனச் சூளுறவு செய்து, இராமபிரான் சென்றதிசை நோக்கித் தொழுதோடி, 'முடிசூடவருக' என்று குறையிரந்து, கடைசியாகப் 'பாதுகையேனும் தருக' என்று வேண்டிப்பெற்று, முடிமீதணிந்துவந்து, அயோத்திபுகாது, நந்தியங்கிராமம் புகுந்து, இராமன் வருவதாகக் குறித்த எல்லையை எதிர்பார்த்து, அதில் ஒரு கணமேனும் குறைவுபடின் தீப்பாயத் துணிந்து நின்ற அவனும் ஒரு தம்பியன்றோ? வானரர் தலைவனாகிய சுக்கிரீவன் தனது உரிமை மனைவி உருமையைக் கவர்ந்து கொண்டு, தன்னை ஓட்டிவிட்ட தனது தமையனாம் வாலியை, தாசரதி அம்பால் எய்து வீழ்த்திய காலத்து, மனைவியைக் கவர்ந்த வஞ்சகனென்பதனையும் நெஞ்சத்திற் கொள்ளாது, அவனது உடலைத் தழுவிப்புரண்டு, ஓலமிட்டழுததை அறியாதார் யார்? ஈருடலும் ஓருயிருமாக, இருத்தற்குரிய நீங்கள் இங்ஙனம் உள்ளம் பிளவுபட் டிருப்பீர்களாயின் அது பிறரால் எள்ளி நகையாடற் கேதுவாகுமன்றோ"! என்று இவ்வுறுதிப் பொருளாகிய தெள்ளமுதத்தைத் தீஞ்சுவை யொழுகும் சொற்குழலாகிய வலம்புரிச் சங்கால் எடுத்துப் புகட்டினார். இவ்வமிழ்தம் இளங்குமணனது செவிவாய்ச் சென்று, உள்ளத்திற் சேர்தலும் அந்தக் குடிகொண்டிருந்த வஞ்சமென்னும் நஞ்சமகன்று, சகோதர வாஞ்சை யென்னும்

வெள்ளம் ததும்பிற்று. உடனே இளங்குமணன் தன் தமையனுக்குத் தான் இழைத்த தீங்கை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து இரங்கி "அந்தோ என் செய்தேன் பாவியேன்!" என்று பலவாறு புலம்பி, நாவீறு படைத்த நாவலர் பெருமானை நோக்கிப் "பாவப்படுகுழியில் வீழ்ந்த பதடியைக் கைதூக்கி உய்விக்க வந்த கருணைவாரிதியே! என் அண்ணலை அழைத்து வந்து, அரியணையிலமர்ந்து மறுபடியும் செங்கோலோச்சுமாறு புரிவது நுங்கடமையாகும். நுஞ்சரணையே நெஞ்சரணாகக் கொண்டேன்" என வேண்டி நின்றான். தம் அறிவின் மாட்சியானும், சொல்வன்மையானும் உலக இயற்கையையே ஒருகணத்தில் மாற்றத்தக்க ஆற்றல் படைத்த பெரியோர் முனைந்துநின்று செய்யப்புகுந்த இப் பெற்றித்தான கருமங்கள் இடைமுறிந்து வீழ்ந்து படுதலுமுண்டோ?

புலவர் தம் எண்ணம் முற்றியதுபற்றி உண்மகிழ்ந்து, இளங்குமணனைத்தேற்றி, அங்ஙனமே செய்வதாகக் கூறி, அவனைக் குமணனிருக்கும் காட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். அமைச்சரும் நகரமாந்தரும் உடன் சென்றனர். புலவருடன் சென்ற இளங்குமணன் குமணனைக் கண்டதும் விரைந்தோடி, அவனது அடிப்போதை முடிக்கணிந்து, இருகரங்களாலும்பற்றிக்கொண்டு, "அண்ணலே! தெரியாது சிறியேன் செய்த தீமைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளி, ஒளியாரும் மணிமுடிசூடி, உலகைப்புரந்தருளி, அடியேங்கள் உயிர்வாழக் கடைக்கணித் தருளல் வேண்டும்; பெருந்தகையோர், சிறியோர்செய்த பிழையனைத்தையும் பொறுத்தருளுதல் அவர்தம் பெருந்தகைமைக் கியற்கையன்றோ? நீ இருந்தாண்ட அரியணையில் யானிருந்தாளுதல், அரிமா இருந்த பூந்தவிசில் நரிமாவிருப்பதை யொக்கும். உன்னைக்

கொல்லுதற்கு நினைந்ததன்மையை நினைக்குந்தோறும் என் மனமே என்னைக் கொல்கின்றது; இனித் தாழ்க்காது நீ நாட்டிற்கெழுந்தருளி, முடி சூடாவிடின் உன் அடிக்கீழ் வீழ்ந்து உயிர்துறப்பன்" என்று கழிவிரக்கங்கொண்டு கதறி வேண்டி நின்றனன்.

குமணன் தம்பியையும், புலவரையும் இனிமையுடன் நோக்கி, "எனக்குக் காடுறை வாழ்க்கையே நாடுறை வாழ்க்கையினும் சால நலம் பயப்பதாயுளது. இதனை நுகர்ந்த என்மனம் இனி அதனை விரும்புமோ! அமிர்த முண்டார் கடுவுண்ணக்கருதுதலும் உண்டோ? எம்பி! நீயே உலகமெல்லாம் ஒருகுடைக் கீழ் வைக அரசுரிமை தாங்கி ஆள்வாயாக. இதுகாறும் நீ எனக்கு ஒரு சிறிதும் இன்னல் விளைத்ததாக என்மனம் எண்ணியதில்லையே! அங்ஙனமாகவும் நீ என்னைப் பிழை பொறுத்தருள வேண்டுமென்பது எற்றிற்கு? இப்போது நீ என்னை நாட்டிற் கழைப்பதே பெருந்துன்பம் தரும் செயலாக இருக்கின்றது" என்று கூறினன். அது கேட்ட இளங்குமணனும், நகரமாந்தரும் புலவரது திருமுகத்தை ஒரு முகமாய் நோக்கி நின்றனர். புலவர் குமணனைப்பார்த்து, ஏ! தலைக்கொடையாளியே! உன்தலையை என் தலையாக அளித்ததனை மறந்தனையோ! உனக்கு அத்தலையில் யாது உரிமையுளது? என் தலையில் முடிபுனைய நான் நினைந்தால் அதற்கு யாது தடையுளது" என்று குமணன் மறுக்கலாகா வகை திறம்படவுரைத்துத் தம்கருத்தை வெளிப்படுத்தினர். குமணன் புலவர்திருவாக்கை மறுத்தற்கஞ்சி, 'தோன்றாத்துணையாய் நின்றியக்கும் இறைவன் திருவிளையாடல் இருந்தவாறென்னே'! என உன்னி, இருவர்தம் வேண்டுகோட்கு மிணங்கினன். கவியரசர் அரசரிருவருடன் காட்டினின்றும்போந்து, நகரத்துட்

புகுந்து குமணனை அரசு கட்டிலில் அமரச் செய்து, தமது திருக்கரத்தால் மணிமுடியை எடுத்தணிந்தார். ஊரினர் யாவரும் உவகைக்கடலுள் மூழ்கித் திளைத்தனர். இளங் குமணன் குமணனது குறிப்பின் வழி நின்று, அவனிட்ட கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு ஒழுகுவதே தனக்குப் பெரும் பேறாகக் கொண்டான். நாடு பண்டுபோல் வசி வளஞ் சிறந்து, பசி பிணி இன்றி வளமுற்றுத் திகழ்ந்தது.

பின்னர்க் குமணன் புலவரது அளக்கலாகாத அறிவாற் றலுக்கும், அருட்பெருங்குணத்துக்கும் வியந்து மகிழ்ந்து, அவரது கரங்களை அன்புடன் பற்றி அழைத்துச் சென்று, நிதிச்சாலையைக் காண்பித்துப் "புலவரே! இவையனைத்தும் உமதேயாகும்; ஆகையால் வேண்டுவன வேண்டுவன நீவிர் எடுத்தருள்க" என்று கூறினன். புலவர் "அரசே! நின்பொற் கரத்தால் கொடுப்பது எதுவோ அதுவே எற்குச்சாலும்" என்றுரைக்கக் குமணன், புலவர் 'போதும் போதும்' என மறுக்கும்படி பொன்னும் மணியும், மதமாவும், பாய்மாவும் வழங்கித் தன்னாட்டிற் சிறந்த விளைபுலங்கள் பலவற்றையும் முற்றூட்டாக அளித்தனன்.

புலவர் அவற்றை யெல்லாம் பெற்று மகிழ்ந்து, தமது ஊருக்குச் செல்லும் விருப்பைக் குறிப்பித்து, அரசனிடம் விடைவேண்டினர். அவன் புலவர் பிரிவுக்கு வருந்தி, அரிதில் உடன்பட்டுப் புலவரைநோக்கிப் "புலவீர்! அடிக்கடி எனது நாளோலக்கம் நுமது திருமுகக் காட்சியைப் பெறுமாறு அருள்பண்ணவேண்டும்" என வேண்டி, எழுடி பின் நடந்து விடையீந்தான். புலவர் பொற்குவியலோடும், ஏனைய வரிசைகளோடும் சிவிகை ஊர்ந்து, தமதூரை அடைந்து மனைவி மக்களைக்கண்டு, மகிழ்வுபூத்து, வறுமைப் பிணி நீங்கி இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தார்.

இங்ஙனம் தம்பதியில் இனிதாய் வாழ்ந்திருந்த சாத்தனார் சின்னாட்கழிந்தபின்னர், பழுதில்கேள்வி வழுதியராணோர் தமது பழவிறல் மூதூராகிய மதுரையம்பதியில் வழிவழி நிறுவிப் புரந்து வரும் தமிழ்ச்சங்கத்தில் கனமாப்பலகை மீதமர்ந்து செந்தமிழாராய்ச்சி செய்துவரும் தண்டமிழ்ப் புலவர்களைக்கண்டு களிப்பதற்கு விருப்புற்று, அம் மதுரை மாநகரையடைந்து, அத் தமிழ்ப்பேரவையைக் குறுகினார். குறுகலும் அத் தமிழ்ப்பேரவையிற் சிறந்து விளங்கும் கூலவாணிகஞ்சாத்தனார், நக்கீரர் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் இப்புலவரது புலமையையும் இவரதுதந்தையார்மூலங்கிழாரது பெருமையையும் நன்கறிந்தவராகலின் இவரது வருகைக்குவந்து எதிர்சென்றழைத்துச் சங்கப்பலகையில் அமரச் செய்து, அன்பு ததும்பும் இன்மொழிகள் வழங்கி உபசரித்தனர். புலவர்களோடு இவர்க்குண்டான நட்பின்பம் "நவில்தொறும் நூல்நயம்போலும் பயில்தொறும், பண்புடை யாளர் தொடர்பு" எனக் கூறியாங்குச் செந்தமிழ் நூலின் சுவைபோல் விஞ்சியது. புலவர், புலவர்குழுவில் தாமும் ஒருவராயமர்ந்து, பொருள்நலங் கனிந்தொழுகும் பாக்கள் பலயாத்தும், செந்தமிழாராய்ச்சி செய்தும் பன்னாள் வதிந்திருந்தனர்.

இங்ஙனம் சங்கத்துச் சான்றோரிடை வதிந்து இன்புற்றிருந்த புலவர்,சின்னாட்கழிந்ததும் தமது பதிக்குச்சென்று வரக்கருதி, சங்கப்புலவரிடத்தும் சங்கம்புரக்கும் தூங்கலாகிய பாண்டியனிடத்தும் விடைவேண்டிப் பெற்றுச் சோழ நாடுநோக்கிப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டார்.

இங்ஙனம் மதுரைமா நகரைக் கடந்து வருகின்ற புலவர், பாண்டியனது படைத்தலைவனும் வேட்டுவர் குலத்தவனும் கோடைமலைக்குரியவனுமான கடியநெடுவேட்டுவன்

என்பான், தன்னை அடைந்தவர்களைப் புரக்கும் உபகார குணமுடையவனாய் விளங்குகின்றா னென்பதைக் கேள்வி யுற்று, அவனது கோடைமலையை அடைந்து, அவனைக் கண்டு பரிசில் வேண்டினர். அவன் எக்காரணத்தாலோ புலவர்க்கு விரைந்து பரிசில் கொடாது காலநீட்டிப்புச் செய்தான். புலவர் அதுகண்டு பொறாது வெகுண்டு, வேட்டுவனைநோக்கி "உன்னோடு போர் செய்தற்கு அஞ்சி வந்தடைந்தோர்க்குப் புகலிடமாய், அஞ்சாது எதிர்ப் பாராது வலியை அழிக்கின்ற, வாட்போரின் மிக்க படையை உடையவனே! முல்லைச் செடிகளை வேலியாகக்கொண்ட கோடைமலைக்குத் தலைவனே! மான் கூட்டங்களைத் தப் பாது தொலைக்கும் சினமிக்க நாய்களையும் வில்லையும் உடை யவனே! செல்வத்தாற் சிறந்த சேர சோழ பாண்டியரே எனினும் அவர் எம்மை விரும்பி உபசரித்து அளித்தா லன்றி அப்பொருளை ஒரு பொருளாக மதித்துப்பெறுதற்கு விரும்போம். உலகத்தில் புது மழையைப் பெய்யவேண்டி நீர் முகப்பதற்குக் கடலுள் திரண்டிரங்கிய மேகம், நீர் முக வாது மீளாதவாறுபோல் பரிசிலரது சுற்றம் அரசர்களிடம் தேரும் களிறும் பெறுதலன்றி வாளா மீள்வதில்லை. உன் னைப் பாடிவந்த யானோ அவை பெறேனாய் வறிதே போ கின்றேன்; வேட்டுவனே! நீ, நோயின்றி வாழ்வாயாக" என்னுங் கருத்துத் தோன்ற,

"முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே
விறற்சினம் தணிந்த விரைபரிப் புரவி
உறுவர் செல்சார் வாகிச் செறுவர்
தாளுளம் தபுத்த வாள்மிகு தானை

வெள்வீ வேலிக் கோடைப் பொருந!
சிறியவும் பெரியவும் புழைகெட விலங்கிய
மான்கணம் தொலைச்சிய கடவிசைக் கதநாய்
நோன்சிலை வேட்டுவ! நோயிலை யாகுக!
வார்கலி யாணர்த் தரீஇயகால் வீழ்த்துக்
கடல்வயின் குழீஇய அண்ணலங் கொண்மூ
நீரின்று பெயரா; ஆங்குத் தேரோ(டு)
ஒளிறு மருப்பேந்திய செம்மற்
களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே.''

என்ற செய்யுளைக் கூறி வெறுத்துரைத்துவிட்டு, அவ்விடம் விட்டகன்றார். வேட்டுவன், புலவர்''நோயிலையாகுக'' எனக் குறிப்புமொழியால் தன்னைச் சபித்துச் செல்கின்றாரென்று தெரிந்து அஞ்சித்'தொல்லாணை நல்லாசிரியர் திறத்தில் என் செய்தோம்' என்று தன் பிழைக்கு வருந்தி, அது பொறுக் குமாறு புலவரைத்தொடர்ந்து சென்று, வேண்டி அழைத் துவந்து, அவர்க்குப் பொற்குவியலும், யானைச் செல்வமும் மிகக் கொடுத்து உபசரித்தான். உடனே புலவர் அவனது கொடையை வியந்து, அவனது தெய்வசிந்தனையும், வலியும், தெறலும்,அளியும்,வண்மையும்,செல்வமும்எல்லாந்தோன்ற ஓர்†அகப்பொருட்செய்யுளில் உவமை முகத்தான்வைத்துப் பாராட்டிக் கூறிவிட்டு, விடைபெற்று, அவணின்றும் நீங்கிப் புறப்பட்டுப் பாண்டிநாடு கடந்து, சோணாடு புகுந்து தம்மூ ராகிய ஆவூரை அடைந்து, ஆங்குள்ள சான்றோருக்குத் தாம் சென்ற சென்ற இடங்கள்தோறும் கண்ட கண்ட வனப்பினையும் விசேடச்செய்திகளையும் சங்கத்துச்சான்றோ ரது தங்கமிகுந்த குணநலங்களையும் கூறி அமர்ந்திருந்தார்.

---

† அகம் 13-ம் பாட்டு.

பின்னர் ஒருநாள், புலவர் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனும் தோட்டிமலைக் குரியவனும் பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடை வழங்குபவனுமான கண்டீரக்கோப்பெரு நள்ளியின் தம்பி இளங்கண்டீரக்கோ என்பவனைக் காணு தற்கு அவனிடத்துச்சென்றார். அவ்வமையம் அவ்விடத்து நன்னன் என்னும் வேளிர்குலத் தலைவனது வழித்தோன்ற லாகிய இளவிச்சிக்கோ என்பவனும் வந்து, ஒருங்கு அமர்ந் திருந்தான். சென்ற புலவர் இளங்கண்டீரக்கோவை மாத் திரம் தழுவி மகிழ்ந்து அளவளாவிவிட்டு, இளவிச்சிக்கோ வைத் தழுவாதிருந்தனர். இதனைக் கண்ட இளவிச் சிக்கோ நாணமடைந்து, புலவரைநோக்கிப் "புலவர் பெரும! நீவிர் என்னைமட்டும் தழுவாமைக்குக் காரணம்யாதோ?" என வினவினன். அதற்குப் புலவர் 'இவனை யான் தழுவி யதற்கும், உன்னைத் தழுவாமைக்குங் காரணம் யாதெனிற் கூறுவேன்; தொன்றுதொட்டே பெரியமலைப்பக்கத்துள்ள நெடுந்தூரமான இடங்களுக்குத் தம் கணவர் சென்றிருந்தா லும் பாடும் புலவர்கள் வரின், பெண்டிர்களும் தம்கணவர் தரத்திலே நின்று அவர்களுக்கு அணிகலன்களை அணிந்து, புல்லிய தலையினையுடைய மெல்லிய பிடியானைகளைப் பரி சிலாகக் கொடுக்கும் கண்டீரக்கோன் தம்பி இவனாதலால் தழுவினேன்; நீயும் பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடையளிக்கும் நன்னன் என்பானது குலத்துதித்த பெருமையும் இயற்கை நற்குணங்களும் உடையாயாயினும் உன்குலத்தவனாகிய அந் நன்னன், பிற்காலத்துத் தனது சோலையிலுள்ள மரத்தின் பசுங்காய் ஒன்று அருகிலோடும் நீரில் மிதந்து சென்றதை நீராடவந்த ஓர் பார்ப்பனச்சிறுமி எடுத்துண்ட தவற்றிற் காக அவளைக் கொலைசெய்வதற்கு முற்பட, சிறுமியின் தந்தை அது தெரிந்து, அத்தவற்றுக்காக எண்பத்தொரு

பானைகளும், அவள் நிறையளவு பொன்னாற்செய்த பாவை ஒன்றும் தருவதாகக் கூறிப் பலவாறு இரங்கிவேண்டியும் சிறிதுங் கண்ணோட்டமின்றி அப்பெண்ணைக் கொன்றான். அஃதன்றியும் நம் முன்னோருள் ஒருவன், பாடிவரும் புலவரைக்கண்டால் லோபகுணமிகுந்து, வாயிற்கதவுகளை அடைக்குங் கொடுஞ்செயலையும் புரிந்து வந்தான். இங்ஙனம் நமது முன்னோர் செய்ததான இத் தீச்செய்கை மறக்கப்படாத வசையுடையதாய் இருந்ததுபற்றியே

"புனல்தரு பசுங்காய் தின்றதன் தப்பற்(கு)
ஒன்பதிற் றொன்பது களிற்றோ டவள்நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ" எனப் பரணரும்,

"இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—மருள்தீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்(டு)
ஓட்டைச் செவியு முள" என ஔவையாரும்,

முனிந்து பாடியுள்ளமையுங் காண்க. ஆகையால் அந்நாள் முதலாக உங்கள் மலையை எம்மவரான பெரும்புலவர்கள் பாடுதல் ஒழிந்தனர்; இதுவே உன்னை யான் தழுவாதொழிந்ததற்குக் காரணம்" என்று பெருமிதத்துடன் விடை பகர்ந்தார். பின்னர் இளங்கண்டீரக்கோ, புலவர்க்கு வரிசை பல நல்கினன். புலவர் அவற்றை மகிழ்ந்து பெற்றுக்கொண்டு தம்பதி வந்து வைகி

பின்பொருமுறை மூவன் என்னும் சிற்றரசனிடம் புலவர் பரிசில்கடாவிச்சென்றிருந்தனர். அவன் புலவர்க்கு உபசரித்துப் பரிசில் கொடாது காலந் தாழ்த்தனன். அது

கண்டு புலவர் முனிந்து, அவனுக்கு நல்லறிவு கொளுத்தக் கருதி, "பொய்கைக்கண் மேய்ந்த நாரை நெற்போரின்கண்ணே உறங்கும் நெய்தற் பூக்களையுடைய வயலின்கண் விளைந்த நெல்லை அறுக்கும் உழவர்கள், ஆம்பல் இலையில் கள்ளைவார்த்து உண்டுவிட்டு, அருகிலுள்ள கடலின் அலையொலியையே தாளமாகக்கொண்டு ஆடுகின்ற, நல்ல நீர் வளம் பொருந்திய ஊர்களையுடைய நாட்டுக்கு வேந்தே! பல பழங்களையும் உண்ணுதற்கு விரும்பி, ஆகாயத்தின் கண்ணே உயரப்பறந்து, மலைக்குகைகள் எதிரொலிமுழங்கச் சென்று, அவ்விடத்துப் பழமுடைய பெரிய மரம் பழுத்து ஓய்ந்ததாக அதனை அறிந்து வருந்திப் பழம் பெறுதே மீளும் பறவைகளைப்போல பிறரால் விரும்புதற்குரிய உனது நற்குணங்கள் என்னை அழைத்துக்கொண்டு வர வந்து, உன் புகழைப் பாடிய புலவனாகிய யான் வெறுங் கையால் மீளக்கடவேனோ? வாட்போரில் சிறந்தவனே! நீ ஒன்றைக் கொடுத்திலையாயினும் நான் அதற்கு வருந்துவேனல்லேன்; நீ செய்த இத்தீங்கால் நோயுறுவையே என்பது பற்றித்தான் கவல்கின்றேன். நீ என்மாட்டுச்செய்த இந்த அன்பின்மையை உனது நாளோலக்க மன்றிப் பிறர் அறியாதொழிவாராக" என்று இசையும்வசையுந் தோன்ற முனிந்துபாடி அவண் விட்டகன்றார். சின்னாட்களுக்குப் பின்னர் அருளிக் கூறினும், வெகுண்டு கூறினும் அவ்வவப்பயனைத் தவறாது பயக்கும் நிறைமொழியுடைய புலவரது முனிவுக்கு இலக்கான இவனைச் சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை என்னும் சேரன் போரில் வென்று, இவனது பல்லைப்பிடுங்கித் தனது இராஜதானியாகிய தொண்டி நகரத்துக் கோட்டைவாயிற் கதவில் அழுத்தினன்.

"பெரியாரைப் பேணுது தொழுகில் பெரியாரால்
பேரா விடும்பை தரும்"

என்பது பொய்யா மொழியன்றோ? பெருந்தலைச் சாத்தனார் இங்ஙனம் தமிழ்நாட்டு முடியுடை வேந்தர் மூவராலும், படைத்தலைவர் சிற்றரசர் வள்ளல்கள் பல்லோராலும் பெருமதிப்பும், பெருஞ்செல்வமும் பெற்று, தமிழகத்தில் அளப்பரும் புகழெய்தி, மனைவி மக்களுடன் பன்னெடு நாள் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்து, பின்னர் ஒரு நாள் இம்மண்ணக வாழ்வை ஒருவி விண்ணக வாழ்வை மருவினார்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—தமிழ்நாட்டில் பண்டைக் காலத்தில் மக்கள் பெயராகப் பெருவழக்காய் வழங்கி வந்த சாத்தனார் என்னும் இப்பெயர், தெய்வப்பெயரை மக்கட்கு இட்டுவழங்கும் முறையில் இவர்க்கு வந்தது. சாத்தனார் என்னும் பெயர் வாய்ந்த புலவர் பலராகலின் அவர்களினின்றும் வேறு பிரித் தறிதற்குச் சினைப்பெயரொடு புணர்த்துப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் என இவர் அழைக்கப்பட்டார். பெருந்தலை என்னும் அடைமொழியை இவர்பெயர்க்கு முன் சார்த்திக் கூறியது குமணனது தலையைப் பாதுகாத்த இவரது அருட்குணத்தைப் புலப்படுத்தவோ என ஊகிக்கவும் படுகிறது.

தந்தையார்:—இவரது தந்தையார் பெரும் புலவராய் விளங்கிய ஆவூர் மூலங்கிழார் என்பது, இவர் பாடிய அகநானூற்று 224-ம் செய்யுளின் கொளுவில் "ஆவூர் மூலங்கிழார் மகனார் பெருந்தலைச் சாத்தனார்" எனக்குறித்துள்ளமையின் தெளியப்படும்.

குலம்:—இவரது தந்தையாரின் பெயரோடு கிழார் என்னும் வேளாளர்க்குரிய சிறப்புப் பெயர் சேர்த்து வழங்கப்படுதலால், இப்பெருந்தலைச் சாத்தனார் வேளாண் மரபினரென்பது ஒரு தலை. 'கிழார்' என்னும் பெயர் வேளாளர்க்குரிய தென்பது, "ஊரும் பேரும்" (தொல்-மர. சூ-74) என்ற சூத்திர உரையில் பேராசிரியர் "அம்பர் கிழான் நாகன்; வல்லங்கிழான் மாறன் என்பன வேளாளர்க்குரியன" என எடுத்துக் காட்டுதலால் அறியப்படும்.

சமயம்:—இவரது பாடல்களால் இவர் இன்ன கொள்கையினரென்பது அறியக்கூடவில்லையாயினும், இவரது தந்தையார் மூலங்கிழார், சோணாட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயனைப் பாடிய 166-ஆம் புறப்பாட்டில் "நன்றாய்ந்த நீணிமிர்சடை, முது முதல்வன் வாய்போகா, தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டின், ஆறுணர்ந்த வொருமுதுநூல்" எனச் சிவபெருமானையும், நான்கு வேதங்களையும் ஆறங்கங்களையும் சிறப்பித்துக் கூறுவதன்றியும் அப்பாட்டில் வேள்வியின் வகைகளையும், அவற்றைச் செய்யும் முறைகளையும் விரித்துக்கூறிப் பௌத்த முதலாய வேதவழக்குக்கு மாறான கொள்கைகளை இழித்துக் கூறுதலானும் அவர் வேதவழக்கொடுபட்ட வைதிகமதத்தின ரென்பதும், சிவபெருமான் மீது பத்திமிக்கவ ரென்பதும் புலனாம்; புலனாகவே அவரது மகனாராகிய இச்சாத்தனாரும் அக்கொள்கையினரெனக் கொள்கை பொருந்தும்.

பிறப்பிடம்:—இவரது பிறப்பிடம் ஆவூரென்பது, இவர் தந்தையார், *"ஆவூர் மூலங்கிழார்" எனக் கூறப்படுதலால் அறியப்படும். இவ்வூர் சோணாட்டில் காவிரிக்கரையில் உள்ள தென்பது இவரது தந்தையார் மூலங்கிழார்,

* 'மூலம்' ஊர்ப்பெயருமாம்.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனிடம் முதன்முதற் சென்றிருந்தபோது அவன் அவரை நோக்கி, "எம்முள்ளீர்! எந்நாட்டீர்!" என்று வினவ, அவர் "நின்னிழற் பிறந்து நின்னிழல் வளர்ந்த எம்மளவெவனோ" என 38-ம் புறப்பாட்டிற் கூறுதலானும், கௌணியன் விண்ணந்தாயனைப் பாடிய 16 -ம் புறப்பாட்டில் தமது ஊரைப் "பூவிரி புதுநீர்க் காவிரி புரக்கும் தண்புனற் படப்பை யெம்மூரான்கண்" எனக் காவிரி பாயும் ஊராகக் குறித்திருத்தலானும் ஆய்ந்தறியப்படும். தற்காலத்துச் சோழநாட்டில் காவிரியின் தென்கரையில் ஆவூரென்னும் பெயரோடு ஓரூர் உளது. இது பாடல் பெற்ற சிவஸ்தலங்களுள் ஒன்று. இதுவே இவரது ஊராக இருக்கலாமென்று ஊகிக்கப்படுகிறது. "நித்த விநோத வளநாட்டின் உட்பிரிவான ஆவூர்க்கூற்றம், தஞ்சாவூர்க் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி கூறப்பட்டுள்ளது; விளத்தூர், இரும்புதல் என்ற ஊர்கள் இக்கூற்றத்தைச் சேர்ந்தவை" என்று கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருத்தலும் ஈண்டறியத்தக்கது.

பெருமை:—இவர் பொய்யில் கேள்விப் புலமை படைத்துச் சங்கத்துச் சான்றோருள் ஒருவராய்ச் சிறந்து விளங்கினவரென்பது இவரியற்றிய பொருணலங் கனிந்த தீஞ்சுவைப் பாட்டுக்களானும், அவை சங்கத்துத் தொகை நூல்களுள் இடம்பெற் றிருத்தலானும் நன்கறியலாம். வறுமையால் வருந்திய காலத்தும் தம் அறிவிற்குரிய செம்மையினின்றும் திறம்பாத நன்னிலை யுடையவ ரென்பது, கடிய நெடுவேட்டுவன் பரிசில் நீட்டித்தபோது "முற்றிய திருவின் மூவராயினும் பெட்பின்றீதல்யாம் வேண்டலமே" எனக் கூறுதலால் தெளியப்படும்.

தம்மால் வெறுத்துப் பாடப்படுதலால் பாடப்பட்டோர்க்குத் துன்பமுறுமே, என்று இவரே சில விடங்களில் இரங்கிக்கூறுதலானும், யாப்பருங்கல விருத்தியுடையார் ஆரிடச்செய்யுளை விளக்குமிடத்து * "இவைகளெல்லாம் இருடிகளல்லா ஏனையோராகி மனத்தது பாடவும், ஆகவும், கெடவும், பாடல்தரும் கபிலர், பரணர், கல்லாடர், மாமூலர், பெருந்தலைச் சாத்தர் தொடக்கத்தாராலும் ஆரிடச் செய்யுள்போல் மிகவும் குறையவும் பாடப்படுவ எனக்கொள்க" என நிறைமொழி மாந்தர் வரிசையில் இவரை வைத்துக் கூறியிருத்தலானும் இவர் தொல்லாணை நல்லாசிரியராம் அளப்பரும் பெருமை உடையா ரென்பது போதருகின்றது. அரசரேயெனினும் அவரிடத்துப் பழி பயக்குஞ் செயல் காணப்படின் அவரைப் பாடுதலும், மதித்தலும் செய்யாது வெறுத்துரைக்கும் பெருங்குண முடையவரென்பது, புலவர், இளங்கண்டீரக் கோவைத் தழுவி, இளவிச்சிக்கோவைத் தழுவாது ஒழிந்தமையானும், இளவிச்சிக்கோ தன்னைத் தழுவாமைக்குக் காரணம் கேட்டபோது புலவர் அவனது முன்னோர் தீச்செயலை எடுத்துக் காட்டி மொழிந்த விடையானும் நன்கு புலனாகும். இவர், புலவரை மதியாத புன்மைக் குணமுடையாரைக் கண்டவிடத்து, அவர்கள் அரசரே எனினும் அஞ்சாது அவர்கள் முன்னிலையிலேயே அவரது குற்றங்களை எடுத்துக் காட்டி, அறிவு கொளுத்தும் பெருமிதம் வாய்ந்தவரென்பது கடிய நெடுவேட்டுவன், மூவன் இவர்களைப் பாடிய புறப்பாட்டுக்களான் அறியலாகும். வையகமெல்லாங் கைவரினும் இழிவந்த பழி பயப்பன செய்யச் சிறிதும் ஒருப்படாத உளப்பான்மை உடையவரென்பது, குமணன் 'தன் தலையைக்

---

*-93-ம்-சூ-உரை.

கொய்துகொண்டு போய்க்காட்டி, எம்பியிடம் செம்பொன் 'கோடி கொள்க' என்றபோது அவனது அருங்குணத்துக்கும் எளிவந்த நிலைமைக்கும் இரங்கி, அது தகாதெனத் தகைந்து வாளைமாத்திரம் பெற்றமையான் நன்கு தேறப்படும். செல்வத்திலே பற்றுள்ளங் கொண்டு, உடற்பிறப்பின் அருமையைச் சிறிதும் ஓராது, தன் தமயனும் குமணவள்ளலைக் காட்டிற்கோட்டி, அவ்வளவில் அமையாது அவன் தலை கொணரவும் பறையறைவித்த கொடுஞ்செயலுடைய இளங்குமணன் அவைக்களம் புகுந்து, குமணன் தலை துணிக்கக் கொடுத்த வாளைக் காட்டி, அவனது உயிர்க்கொடைத் திறலை அறிவுறுத்திப் பல நீதிகளை நயம்பட வுரைத்து, இளங்குமணனது கல்லினும் இரும்பினும் கடிய நெஞ்சத்தை வெண்ணெய்போல் குழைத்துச் சகோதர வாஞ்சையை உண்டாக்கிக் காடுபற்றியிருந்த குமணனைப் பழைய அரசியலில் நிறுவும் தொழிற்கண் முனைந்து நின்று, வறுமைத் துன்பத்தால் தாம் பரிசில் பெறவந்த காரியத்தையும் அறவே மறந்து நின்றனரென்றால் இவரது அன்பு, அருள், வாய்மை, தூய்மை முதலான அருங்குணங்களையும், மேற்கொண்ட காரியத்தைக் கடைத்தேறக் கொண்டுய்க்கும் வினைசெயல் வகையின் திட்ப ஒட்பங்களையும் நம் வாய்ச்சொற்கொண்டு அளந்துரைத்தலாமோ?

காலம்:—இவர் பாடிய குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவரும் பாடியிருத்தலான் இருவரும் ஒருகாலத்தவர் என்பது வெளிப்படை. இப்பெருஞ் சித்திரனார் கடையேழு வள்ளல்களுள் பிற்பட்டிருந்தவனாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடியிருத்தலால், இப்புலவர் கடையேழு வள்ளல்களின் இறுதிக்காலத் திருந்தவரென்பது பெறப்படும்.

இவரது தந்தையார் மூலங்கிழார் பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளித்துஞ்சிய நன்மாறனையும், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையும் பாடியிருத்தலால், இப்புலவர் அவ்வரசர் காலத்தின் பிற்பகுதியினும் அவ்வரசர்களுள் கிள்ளிவளவனைப் பாடிய ஆலத்தூர் கிழார், கோவூர் கிழார், இடைக்காடனார், ஐயூர்முடவனார், நல்லிறையனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார், மாறோகத்து நப்பசலையார், நன்மாறனைப்பாடிய மதுரை மருதனிளநாகனார், நக்கீரனார், காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், வடமவண்ணக்கன் பெரிசாத்தனார் என்ற புலவர் காலத்திலும் இவர்களுள் சிலருக்குப் பின்னரும் இருந்தோராவர்.

இவர் நன்னனையும், இளவிச்சிக்கோவையும் கண்டீரக்கோ நள்ளியையும் தம்பாடலுள் குறித்திருத்தலால் அவர்களுள் நன்னனையும் நள்ளியையும் பாடிய வன்பரணரும், இளவிச்சிக்கோவின் தமையன் விச்சிக்கோவைப் பாடிய கபிலரும் முதியராய் விளங்கியபோது இவர் இளைஞராயிருந்தோராவர். இவரது காலத்தை முடிவாக உரைக்குமிடத்து இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்னலாம். இது பின்னர்வரும் பலசெய்திகளானும் வலியுறும்.

இவரால் பாடப்பட்டோர்:—குமணன், கடிய நெடுவேட்டுவன், மூவன் என்போர். இவரால் அகத்தில் பாடப்பட்ட பண்ணி என்பவனும், இவரால் புறத்தில் பாடப்பட்ட கடியநெடுவேட்டுவன் என்பவனும் ஒருவனே என்பது இவராலேயே 'வேட்டுவன்' எனவும், 'மறவன்' எனவும் மரபானும், 'கோடைப்பொருநன்' என ஊரானும் ஒற்றுமைபெற அப்பாட்டுக்களில் கூறுத-

லால் அறியலாகும். நெடு வேட்டுவனென்பது மரபின் தலைமைப் பெயரன்றி இயற்பெயர் ஆகாமையையும், பண்ணி என்பதே இயற்பெயர் ஆதலையும் நோக்கிக் கொள்க. மூவன் என்பானைக் கணைக்கா லிரும்பொறை வென்று, அவனது பல்லைப் பிடுங்கித் தொண்டி நகரத்துக் கோட்டைவாயிற் கதவில் அழுத்தினான் என்பது, நற்றிணை 18-ம் பாட்டில் பொய்கையார் கூறியது கொண்டு அறியப் பட்டது. இவனே, நம் புலவரது முனிவிற்கு இலக்கானவன் என வரலாற்றுள் கூறியது, சாத்தனார் ஆகவும் கெட வும் பாடல் தரும் நிறைமொழியுடைய பெரியாராகலானும், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்தலரிது" என்ற மறைமொழியின்படி வெகுண்டுகூறிய புலவர் மொழி அதன் பயனைத் தவறாது பயந்திருக்குமாக லானும், இங்ஙனமே நல்லிசைப் புலவர்களான நக்கீரராலும், கழாத்தலையாராலும் முறையே வெகுளப்பட்ட கோண் டான் என்பவனும், வேளிருள் ஒருவனது அரையம் என் னும் நகரமும் அழிவுபாடுற்ற செய்தி * தொன்னூல்களிற் கேட்கப்படுதலானும, மூவன் அழிவைக் கூறிய பொய்கை யாரும் நம்புலவர் காலமாகிய சங்க காலத்தவராகலானும் ஊகித்துக்கொண்டதென்க.

பாட்டுக்கள்.

இவர் பாடியபாட்டுக்கள், † தொகைநூல்களுள் புறத் திலும், அகத்திலும், நற்றிணையிலும் காணப்படுகின்றன.

* புறம் 202. தொல் செய் 490-சூ-நச்-பேரா-உரை பார்க்க.

† நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூ
றொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தார் சொல்லுங் கலியோ டகம்புறமென்
றித்திறத்த எட்டுத் தொகை.

புறத்தில் 151-164-165-205-209-294. என்றெண்கள் அமைந்த ஆறுபாட்டுக்களும் இவர் பாடியனவாம். இப் பாட்டுக்களுள் முதல் ஐந்தும் புறத்திணையில் பாடாண்டிணைக்கும், அத்திணைக்குரிய துறைகளுள் முறையே இயன்மொழி, பரிசிற்கடாநிலை, பரிசில்விடை, பரிசிற்றுறை, பரிசில் கடாநிலைத் துறைகளுக்கும் இலக்கியமாய் அமைந்தவை. ஏனைய ஒன்றும் தும்பைத்திணைக்குரிய தானைமறத்துக்கு இலக்கியமானது.

குமணனைப் புலவர் காட்டில் கண்டு பாடிய 164-ம் புறப்பாட்டு, அவலச்சுவை நிரம்பி, வறுமைத்துன்பத்தை மிகப்புலப்படுத்திப் படிப்போருள்ளத்தை இரங்கச்செய்கின்றது. தமது வீடு வறுமையால் சமைத்தல் தொழில் ஒழிந்திருப்பதை "ஆடு நனிமறந்த கோடுயர் அடுப்பில் ஆம்பி பூப்ப" என்று கூறியது குறிக் கொள்ளத் தக்கது. அடுதல் என்னும் தொழிற் பெயர், 'ஆடு' என முதனிலை திரிந்து பயின்றமை நோக்கற்பாலது. இவர் துன்ப நிலையிலிருந்த குமணனை நோக்கி, உன்னை வளைத்தாயினும் பரிசில் கொள்ளாது விடேன். என்னுங்கருத்துடன் "என்னிலை அறிந்தனையாயின் இந்நிலை தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலேன்" எனக் கூறியிருப்பது வறிஞரது இயற்கையைத் தெரிவிக்கின்றது. 165-ம் புறப்பாட்டில் இளங் குமணனது உள்ளக்கறையைப் போக்குதற்குக் கூறிய "மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந்தனரே" என்றித்தொடக்கத்து அடியில் அமைந்திருக்கும்நீதிப் பகுதிகள் மறவாது உளங்கொளற்பாலன. இப்பாட்டையே இளம் பூரண அடிகள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்திணை இயல் உரையில் கொடுத்தற்கரிய கொடுக்கும் வகைக்கு உதாரணமாகக் காட்டினர்.

205-ம் புறப்பாட்டில் நெடுவேட்டுவன் தன் நாய்களைக் கொண்டு செய்யும் மான்வேட்டம் கூறியிருப்பது, சுவை பயப்பது. இப்பாட்டில் குறித்துள்ள கோடைமலை தற்கா லத்து மதுரைச் சில்லாவைச் சார்ந்த கோடைக்கானல் (Kodaikanal) மலையே எனக்கருதப் படுகின்றது. இளவச் சிரக்கோ புலவர் தன்னைத் தழுவாமைக்குக் காரணம் கேட் டமைக்கு விடையாகக் கூறிய 'பண்டும் பண்டும்' என்ற 151-ம் புறப்பாட்டுப் பெருமிதச் சுவை துறுமி விளங்கு கின்றது. 209-ம் புறப்பாட்டில் உழவர், மதுவை ஆம்பல் இலையில் பெய்து உண்டு, அக்களியால் அருகில் உள்ள கடலின் அலையொலியையே தாளமாகக் கொண்டு ஆடுகிறார் கள் என்று கூறியிருப்பது நகைச்சுவை யூடுகின்றது. இதனால் மருத நெய்தற் றிணைமயக்கம் கூறியிருக்கும் அழகு குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

கொடைமிக்காரென்று கேள்வியுற்று, அவரிடத்து வந்த புலவர்கள் பரிசில் பெறாது வறிதே திரும்பிச் செல் லுந்தன்மைக்குப் பல பழத்தைவிரும்பி உண்ணுதற்கு வந்த பறவைகள் மரம் பழுத்து ஒய்ந்ததாகத் தெரிந்து வருந்தி மீள்வதையும், தம்மால் பாடப்பட்ட அரசரிடமிருந்து புல வர்கள் பரிசில்பெறாது மீளுதல் இல்லை என்பதற்குத் தலைப் பெயலைக் கருதிய மேகம் கடலில் நீர்முகவாது திரும்புத லில்லை என்பதையும் உவமையாக முறையே 205-209-ம் புறப்பாட்டுக்களில் கூறியிருப்பவை யாவரும் போற்றுந் திறத்தன. 294-ம் புறப்பாட்டு மறக்குடி மகள் ஒருத்தியை நோக்கி ஒருவர் அவளது தலைவன் போர்த்திறத்தைப் புகழ்ந்து கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

அகத்தில் 13-224 என்ற எண்ணமைந்த இரண்டு பாட்டுக்களும் இவர் பாடியனவாம். 13-ம் பாட்டு, பாலைத்

திணைக்குரிய பொருள் வயிற்பிரியலுற்ற தலைமகனைத்தோழி செலவழுங்குவித்த துறையாக அமைந்துள்ளது. தோழி கூற்றாகவுள்ள இப்பாடலில், "பண்ணி யென்பான் செய்த வேள்விபோல அறம் முதலாயின நடக்குமேனும் தலைவி பனிக்காலத்துத் துணையின்றி வருந்தப் பிரியும் பொருள் வயிற்பிரிவு உண்டாகாது போக" எனப் பண்ணியின்வேள் விச் சிறப்பை உவமை முகத்தான் வைத்துப் புகழ்ந்துள் ளார். அவன் தென்னவன் மறவனாதால் மலையாரமாகிய சந்தனத்தையும், கடல் ஆரமாகிய முத்தையும் அணிபவன் என்று கூறியுள்ளார். இப்பாட்டில், யானைகளைக் குழியில் பிடிப்பதும், யானைப்பேச்சுக்களால் அவற்றைப் பழக்கு வதுமாகிய வழக்குகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. 'வயல்களில், கவைத்த நெற்கதிர் வரம்பணையில் புடைபெயர்ந்து புரளும் படி வந்த வாடைக்காற்று, கரும்பின் கழைகளி லிருந்த குருகு என்னும் பறவைகள் கதற வீசும் நுண்ணிய பல துளிகளையுடைய பனிநாள்' எனப் பனிக்காலத்தியல்பு புலப் படுத்தப்பட்டுளது. கடைகூர்த்துச் சிவந்த நெல்லின் தோகை அழல் நுதிபோலிருக்கிறதென்று உவமங்கூறப் பெற்றுளது.

224-ம் பாட்டு முல்லைத்திணைக்குரிய துறையாகிய வினை முற்றிய தலைவன் கார்காலத்தொடக்கத்தில் தலைவி முல்லை நிலத்தில் தனது வரவு நோக்கி இருக்கும் இருப்பின் நிலைகூறிப் பாகனை விரைந்து தேர்கடாவச் சொல்லுந் துறையாக அமைந்துள்ளது. இப்பாட்டில் குதிரை மூச்சு விடுவதற்குக் கொல்லனது துருத்திக்காற்றையும், குதிரை யின்வாய்நுரைக்கு, பால்கடைநுரையையும், அந்நுரை வாயி லிருந்து தொங்குவதற்குச் சிலம்பி நூல் தொங்குவதையும், அந்நுரை குதிரையின் மார்பில் செறிந்து காய்ந்திருப்ப

தற்குச் சந்தனம் பூசிக்காய்ந்த மார்பையும் உவமமாகக் கூறியுள்ளார். 'தலைவி பிரிவின் நலிவால் மெலிந்தமையின், கழலுகின்ற வளையைக் கையால் செறித்து வருந்தும்' எனத் தலைவியின் நிலைமை கூறப்பெற்றுள்ளது.

நற்றிணையில் இவர் பாடிய 262-ம் பாட்டு, பாலைத் திணைக்குரிய 'தலைமகள் ஆற்றுக்குறிப்பறிந்து, பிரிவிடை விலக்கிய துறை'யாக அமைந்துளது. தலைமகன் பொருள் வயிற்பிரிதலை அறிந்த தலைமகள் வருந்துதலும் அதனை அறிந்த தலைமகன் "பொருள் காரணமாக இத்தகையாளை விட்டுப் பிரிவேனென்று என்னெஞ்சு கருதுமாயின் வறுமையின் இளிவு மிகக் கொடிது" என வருந்திக் கூறுவதான பொருள் பொருந்தியுளது இப்பாட்டில், தலைவியின் தன்மை கூறப்பட்டிருப்பது சுவைபயக்கும் தன்மையது. 'கருங்காக்கணம்பூ, வாடைக்காற்று வீசுதலால் கூத்தாடுகின்ற மயிலின் பீலிபோல ஆடா நிற்கும்' எனக் கூறப்பெற்றுளது. 'கண்போன் மலர்' என எதிர்நிலை உவமம் வந்துளது. இவர் பாடிய அகப்பொருட் பாட்டுக்கள் மூன்றில் இரண்டு பாலைத்திணைக் குரியவாகக் காணப்படுகின்றமையின் இவர் அகத்திணையில ஏனைத்திணைகளினும் பாலைத்திணையைப் புனைந்து பாடுதலில் வல்லுநர் என்று கருதலாகும். இவரது இயற்கை நலங்கனிந்த பாட்டுக்களின் அருமை பெருமைகள் அளத்தற்கரியன. அறிஞர் ஆய்ந்துணர்க.

இவர் வாக்கில் பயின்றவை:—ஆம்பல், கருவிளை, குவளை, முல்லை, அடும்பு, துருத்தி, வாள், வில், சந்தனம், முத்தாரம், தூமடிச்சேக்கை, யானை, குதிரை, நாய், குருகு, நாரை, மயில், அரவு, தேர், வேள்வி, கடவுள், அணங்கு என்பனவையும் பிறவுமாம்.

உறையூர்

ஏணிச்சேரி முடமோசியார்.

நல்லிசைப் புலவர்கள் தொடுத்தணிந்த 'பரிபாடல்' என்னும் அரிய நறுந்தொடையை அணிந்த பெருமிதத்தாற் பெருக்குற்றுப் பரிந்து செல்லும் வையை என்னும் பொய்யாக்குலக்கொடி வளமுறப்படாநின்ற செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரைமா நகரின் தென் கீழ்த்திசையில் விளங்குவது, ஆசில்புகழ்மிகு மோசிகுடி என்னும் மூதூர். அது கல்விச் செல்வத்தாற் சிறந்து, மோசிகீரனார், மோசிசாத்தனார், மோசிகண்ணத்தனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பிறந்த பெரும் பேற்றால் தமிழகம் முழுதும் சொல்லிசை வாய்ந்து திகழ்ந்தது. இச் சீரிய ஊரின்கண் இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகட்கு முன்னர் அந்தணர் குலத்திலே முடமோசியாரென்னும் இப்புலவர் தோன்றினார். இவர் பிறக்கும்போழ்தே ஊழ்வினைப்பயனால் முடத்தோடே பிறந்தாராகலின் பின்னர் சினைப்பெயரையும் ஊர்ப்பெயரையும் புணர்த்தி, முடமோசியார் என அழைக்கப்பட்டார். இவர் உறுப்பில் முடவரேனும் அறிவில் முடம்படாது, கலைபலபயின்று ஒப்பற்ற புலவர் திலகமாய் விளங்கினர். பெரும்பாலும் உலகில் ஒருவர்க்கு ஒருறுப்புக் குறைவுபடின் அதன் ஆற்றலை ஏனைய பொறியில் மிகுத்து வைத்து அக்குறையை நிரப்புவது இறைவனது அருட்பெருஞ் செயல்களுள் ஒன்றென்பது கண்கூடன்றோ? இப் புலவர் பெருமான் தமது அளப்பரும் புலமைத்திறத்தால் தாம் பிறந்த நாடாகிய செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டிற்

பெரும் புகழ் விளைத்து விளங்கியிருந்து, தமது புலமை மாட்சியின் பயனைப் பல்லோர்க்கும் பயன் படுத்துவான் கருதித் தம்மூரினின்றும் நீங்கிச் சோழநாடு செல்லுதற்குப் புறப்பட்டு வழிக்கொண்டு, அந்நாட்டின் இராசதானியும், 'அறந்துஞ்சும் உறந்தை' என ஆன்றோராற் சிறப்பிக்கப் பெற்றதுமான உறையூரை அடைந்து, அந்நகர்க்கண்ணிருந்து அரசுசெய்யும் சோழன்முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்னும் சோழராசனைக் கண்டு, அவனைப் புகழ்ந்து பாடினார். சோழன் புலவரது புலமையின் அருமையை உணர்ந்து, போற்றி உபசரித்து, அளவளாவி மகிழ்ந்தான். பின்னர் அரசன் புலவரது ஒட்பமிகுந்த நட்பின்பத்தை நுகரக் கருதி, அவ்ரை அவ்வுறையூரில் சின்னாள் உறையுமாறு விழைந்துவேண்டினன். புலவரும் அரசனது விருப்பிற்கிசைந்து, அந்நகரின் ஒருபகுதியான ஏணிச்சேரி என்னும் இடத்தில் வதிந்திருந்து, நாடோறும் அரசனது அவைக்களத்துக்கு வந்து, செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களின் சுவையளித்து வந்தார். அரசனும் புலவர்க்கு வரிசைகள் வழங்கி, அவரிடத்து மிக்க அன்பும் நன்மதிப்புங்கொண்டு ஒழுகி வந்தான். இங்ஙனம் உறையூரில் பன்னாள் வாழ்ந்திருந்த புலவர், பின்பொருநாள் சேரநாடு சென்று சேரமானைக் காணுதற்கு விரும்பித் தம்கருத்தைச்சோழனுக்கு வெளிப்படுத்தி, அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, உறையூரை நீங்கிச் சேரநாடு நோக்கிச்சென்று அந்நாட்டின்திருமாவியனகராகிய கருவூரை அடைந்து,ஆண்டுச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண் டிருக்கும் சேரமான் அந்துவஞ் சேரலிரும் பொறை யென்னும் அரசனைக்கண்டார். சேரல் புலவரது புலமையை நன்கறிந்தவனாதலின் அவரைக் கண்டவளவில் எதிர்சென்றழைத்து. இன்னுரைவழங்கி உபசரித்து,

வரிசைகள் பல அளித்து அவரது நட்பை நாடி நின்றான். அங்ஙனமே புலவரது உள்ளத்தை அச்சேரலது அருங் குணங்கள் இறுகப் பிணித்தமையான் இருவரகத்திலும் நன்பென்னும் பண்பு வளர்ந்தது. புலவரைச் சேரமான் 'தன் அவைக்களத்துச் சின்னாள் வீற்றிருந்து, தனக்குச் செந்தமிழ்க் கவியமுதருத்தவேண்டும்' என்று அருத்தியு டன் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தி வேண்டினான். புலவ ரும் அதற்கிணங்கி, அவனோடு அவைக்களத்தில் அமர்ந்து நாட்கவி பாடியும், அரிய பொருளுரைகளை எடுத்துரைத் தும் அவனை மகிழ்வித்து வருவாராயினர். இங்ஙனம் புலவர் அரசனோடு மருவியுறைந்து வருங்கால், ஒருநாள் புலவரும் அரசனும் அந்நகரின் மதிற்புறத்துச் சிறந்துவிளங்கும் வேண்மாடம் என்னும் மாளிகையின் உப்பரிகையில் அமர்ந்து தன்னேரில்லாத் தனித்தமிழின் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துப் பாராட்டி, உரையாடி மகிழ்ந்து, இனிதாய்ப் பொழுது போக்கிக்கொண் டிருந்தனர்.

இவர்கள்இங்ஙனம் இருக்குங்கால், புலவர்க்குப்பழைய நண்பனாகிய உறையூர்ச்சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி தனது உறையூர்ப்புறத் தெல்லையில் களிறூர்ந்து வர அது திடீரென மதம்பட்டுச் சோழனுக்குத் துணையாய் வந்த வாள்மறவரும், பாகரும் தம் வலியால் வேண்டுவன செய்துதடுக்கவும் அவற்றையெல்லாம் மதியாதுகையிகந்து, வாள்மறவர் புறத்தில் சூழ்ந்து ஓடிவர யானை விரைவாய் வந்து, கருவூர் எல்லையை அணுகிச் சேரனும் புலவரும் இருந்த வேண்மாடத்துக்குச் சிறிதுதூரத்தில்நெருங்கிற்று. இங்ஙனம்வாளுங்கையுமாய் ஓடிவரும் மறவர்களையும்,யானை யையும், மீதிருக்கும் அரசனையும் வேண்மாடத்திருந்தபடி யே சேரன் கண்ணுற்றான்; உடனே அவன், 'யாரோ ஒரு

வேற்று வேந்தன் தன்னோடு பொருதற்கு இங்ஙனம் வருகின்றானோ' என ஐயுற்று வெகுளிபொங்கி, முகம் வேறுபட்டுத் தன்னுடனிருக்கும் மோசியாரை வினவி உண்மையறியக் கருதி, அவரை நோக்கிப் 'புலவீர்! இக்களிறூர்ந்து வருவோன் யாவன்?' என வினவினான். அதற்குப் புலவர் தம் நுண்ணறிவானும், களிறூர்ந்து வரும் சோழனை முன்னமே நன்கறிந்திருந்த தன்மையானும் சேரனைநோக்கி, "புலித்தோற்கவசம் அணிந்ததும் மூட்டுவாய் சிதையும்படி பகைவர்கள் எய்த அம்பு பிளந்தமையான் விழுப்புண்பட்டதுமான மார்பை யுடையோனுங் கூற்றம் போன்ற இக்களிறூர்ந்து வருவோனாகிய இவன் யார்? என்குவையாயின், வயலின்கண் மயில்கள் உதிர்த்த பீலியை அங்குள்ள உழவர்கள் நெல்லரிகளோடு திரட்டும் நீர்வள மிக்க சோனாட்டுக் குரியவன்; இங்ஙனம் வருகின்ற இவன் உன்னோடு போர் செய்தற்கு வருகின்றானல்லன்; இவனை நீ அங்ஙனம் கருதற்க. இவன் தன்னாட்டெல்லையில் களிறூர்ந்து வரும்போது அது மதம்பட்டுக் கடலின்கண்ணே விரைந்து செல்லும் மரக்கலம் போலவும், விண்மீனுக்கு நாப்பண் செல்லும் மதியம் போலவும், வாள்மறவர் புடைசூழப் பாகர்க்கும் அடங்காது கையிகந்து இங்ஙனம் வாராநின்றது. இது கருதி நீ இவனைச் சினவாதருள்க; மதம்பட்ட யானையில் பகையகத்து வந்துவிட்ட சோழனும் துன்பமொன்றுமின்றி இனிதாய்த் திரும்பிச் செல்வானாக" என்று தம் பெரும் புலமைக்கும், பெருமைக்கும் ஏற்ப உண்மையை எடுத்துக் கூறக்கருதி, அதனை

"இவனியார் என்குவையாயின் இவனே
புலிநிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய
எய்கணை கிழித்த பகட்டெழில் மார்பின்

மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே;
களிறே, முந்நீர் வழங்கு நாவாய் போலவும்
பன்மீன் நாப்பண் திங்கள் போலவும்
சுறவினத் தன்ன வாளோர் மொய்ப்ப
மரீஇயோர் அறியாது மைந்துபட் டன்றே;
நோயில ராகிப் பெயர்கதில் அம்ம!
பழன மஞ்ஞை யுகுத்த பீலி
கழனி யுழவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்
கொழுமீன் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே"

என்னும் விழுமிய பாட்டால் விளங்கவைத்துத் தம் நட்பினராகிய இருவர்க்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்துவிடாது காக்க முற்பட்டனர். சேரனும் புலவர் உரையைப் பொன் போற் போற்றுபவனாதலின் ஐயமும் சினமும்நீங்கி அமைந்தான். சோழனும் நிறைமொழியுடைய புலவர் வாழ்த்திய வாழ்த்துரையால் களிறு மதம் அடங்க ஊறு ஒன்றுமின்றித் தன்னூர்போய்ப் புகுந்தான்.

இங்ஙனம் அந்துவஞ் சேரலிரும் பொறையோடுபன்னாள் உறைந்து, அவ்வப்போது அவனுக்கு உறுதி பயப்பன கூறி, அவனது அவைக்களத்துக்கு நடுநாயகமணிபோல் விளங்கிய புலவர் பின்னர்த் தாம் தம் ஊரினின்றும் வந்து பன்னாள் ஆகிவிட்டமையின் ஆண்டுச் செல்லக் கருத்துக் கொண்டு, அதனை அரசனுக்கு அறிவித்தார். அவன் புலவர் நீக்கத்துக்கு வருந்தினனாயினும் புலவர் எண்ணத்தைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி, அதற்குடன்பட்டு, அவர் தகுதிக் கேற்ற பரிசில்கள் பல வழங்கி விடையளித்தான். புலவர் அவற்றையெல்லாம் மகிழ்ந்தேற்றுக்கொண்டு,ஊர்தியூர்ந்து,

சேரநாடு விட்டு நீங்கிப் பாண்டியநாடு சேர்ந்து, தம்பதிவந் தணைந்து, அரசர்பாற்பெற்ற பெருஞ்செல்வங்களால் தமது வாழ்க்கையை முட்டின்றி இனிது நடாத்தியிருந்தனர்.

இவ்வாறு புலவர் சோழ சேர மண்டலங்களில் தம் புகழ் ஒளியைப் பரப்பிவிட்டுத் தம்மூர்க்கண் வந்து, உறையும் நாளிலே நமது நாடாகிய பாண்டிய் நாட்டில் வானோரேத்தும் ஆறுப்புலமை அகத்திய முனிவர்க்கு உறைவிடமாய், மந்தமாருதத்தோடு சந்தனமும், செந்தமிழுங் கலந்து சந்ததமும் கமழாநின்ற பொதியமாமலையைச் சூழ்ந்த நாட்டின் பகுதியை, 'ஆய்குடி' என்னும் நகர்க்கண்ணிருந்து ஆய், என்னும் வேளிர்குலத்தோன்றல் ஒருவன் ஆண்டுகொண் டிருந்தான்; அவன் அக் காலத்தில் விளக்கமுற்றிருந்த கடையேழு வள்ளல்களுள் ஒருவன்; சிறந்த வீரன்; புலவர்க்கும், பாணர்க்கும் பொன்னும் தேரும், களிறும், பரியுமாகிய பெருஞ் செல்வங்களை வரையாதளிக்கும் வள்ளியோன்; கைம்மாறு கருதாது இரவலர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்வித்தலையே பெருங் கடப்பாடாகக் கொண்டோன்; இன்மொழியையே தன் மொழியாக வுடையவன்; அவன் புகழ் தமிழ்வரைப்பெல்லாம் வரம்பின்றிப் பரந்தது. இத்தகைய வள்ளலின் அருங்குணத்தையும் கொடைத்திறத்தையும் மோசியார் கேள்வியுற்றார்; அவனை விரைவிற் கண்டு களிக்க வேண்டுமென்ற அவா அவருள்ளத்திற் பெருகிற்று; அதனாற் புலவர் தமதூரினின்றும் நீங்கிப் பல ஊர்களையுங் கடந்து பொதியமலைச் சாரலிலுள்ள ஆய்குடியை அடைந்து, ஆயை அவனது நாளோலக்கத்திற் கண்டார். தாம் கேள்வியுற்றவாறே அவனது கொடைத்திறலை அறிந்து, இறும்பூதுகொண்டார். ஆய், புலவரைக் காணலும் விரைந்துபோய் வரவேற்று, இன்முகத்துடன் அன்புரை

வழங்கி, அருகிலுள்ள ஆசனத்தில் அமரச்செய்து, அவரது வரிசைக்குத் தக்க பரிசில் நல்க முற்பட்டனன். அது கண்டு புலவர் ஆயை நோக்கிச் சில கூறக்கருதி "எந்நாளும் உனது கொடைமன்றத்தின்கண் வருகின்ற பரிசிலரைக் காணின் அவர்க்குக் கன்றுகளுடன் யானைகளை அணியணியாகச் சாய்த்துக் கொடுக்கும் மலையையுடைய நாடனே! மாவேளாகிய ஆயே! புலி இயங்கும் சிகர முயர்ந்த நெடிய மலையின்கண், ஏறுதற்கரிய பிளப்புகளிலுள்ள வழியில் ஏறுதலான் வருத்தமுற்று, உடல் வளைந்து பயில அடியிட்டு நடக்கின்ற மெல்லிய நடையினையுடைய வளையை அணிந்த கையையுடைய என் பின்னே வர, பொன்னைக் கம்பியாகச் செய்தாற்போன்ற முறுக்கடங்கிய நரம்பினையுடைய வரிப் பொருண்மையோடு பயிலும் பாட்டு, நிலத்துக்குத்தக்கவாறு மாறிமாறியொலிக்கும் படுமலைப்பாலை என்ற பண் நிறைந்த சிறிய யாழைத் தளர்ந்த நெஞ்சத்துடனே ஒருமருங்கிலே அணைத்துக்கொண்டு, புகழ்தற்கமைந்த தலைமையையுடைய நினது புகழை நினைந்து வந்தேன் யான்; இறைவா! யாம் வேண்டியது யானையுமன்று, குதிரையுமன்று; ரை பூட ப பட தேருமன்று; யாம் வந்தது நின்னைக் கண்டு மகிழ வேண்டியது குறித்தே; பகைவரது மிக்க மாறுபாட்டை வென்ற வலியையுடைய யாவரும் ஒப்பப் புகழும் நாட்டையுடையாய்! பாணரும், புலவரும், கூத்தர் முதலாயினருமாகிய அவர்கள், உனது செல்வங்களை உரிமையால் தம்முடைய பொருளென வளைத்துக் கொள்வாராயின், அதனை எம்முடையதென்று அவரிடத்தினின்றும் மீண்டு அவற்றைக் கைக்கொள்ளுதலைத் தெளியாத பயன் பொருந்திய உரிமையோடு கூடி மற்றும் அத்தன்மையவாக; நினது வாழ்நாட்கள்" என்று தாம் வந்த

தற்குக் காரணம் கூறி, அவனது நாகரிகக் கொடையைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்.

இதனைக் கேட்டவள்ளல் பெருமானாகிய ஆய், புலவரது திருந்திய புலமைத்திறத்தையும், பொருந்திய பெருங்குணத்தையும் தனது கூரியமதியால் மதித்துவந்து, புலவர் மறுத்தனரேனும் வலிந்து, அவர்க்குப் புரவியும், களிறும், தேருமாகியபெருஞ்செல்வங்களைப் பரிசிலாகவழங்கி, பாரி, கபிலர் பெருமானையும், அதிகமான், ஔவைப் பிராட்டியாரையும் தமது உரிமை நட்பினராய்க் கொண்டதுபோல மோசியாரைத் தனது ஆருயிர் நண்பராய்க் கொண்டொழுகித் தன் அவைக்களத்துப் புலவர்தலைவராய் ஆக்கிக்கொண்டான். புலவர், ஆயுடன் இடையறாது பழகி, அவனது அன்பு, அருள், வாய்மை, அறிவு பொறை, தேற்றம், சால்பு முதலான பெருங்குணக் கடலுள் மூழ்கித் திளைத்துத் தாம், கொடைமடத் தண்ணளியோனாகிய ஆயை முன்னரே வந்து கண்டு அவனது நண்பின்பயனை நுகராது வாளா கழிந்தமைக் கிரங்கியும், அவனைக்காணுத முன்னரெல்லாம் ஏனையோரது சிறிய புகழைக் கண்டும், கேட்டும், நினைந்தும் பாடிப் போந்தமைக்கு வருந்தியும்,

"முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளி னேனே
ஆழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே
பாழூர்க் கிணற்றின் தூர்கவென் செவியே"

எனக்கூறிப் பிறரைக்கருதிய தமது உள்ளத்தையும், பிறர் புகழைப் பாடிய நாவையும், பிறர் இசையைக்கேட்ட செவியையும் இழித்துக் கூறுவதன் மூலம் ஆயின் ஒப்பற்ற புகழ்க்குணத்திறனைப் புகழ்ந்து, அதனோடமையாது,

....

"வடதிசை யதுவே வான்றோய் இமயம்
தென்றிசை ஆஅய் குடியின் றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே"

என ஆயின் ஆய்குடியை இமயத்தோடு ஒப்பித்து, அதன் மூலம் உலகத்துக் காதாரமான அவனது பேருபகார குணத்தை வியந்துரைத்தார். பின்பொருகால் "ஊர்ப் பொது மன்றத்திலுள்ள பலாமரத்தின் கிளைகளில் வாழும் மந்திகள், அக்கிளைகளில் பரிசிலரால் தூக்கிவைக்கப்பட்ட மத்தளத்தினது கண்புறத்தைப் பலாப்பழமென்று கருதித் தட்டியவிடத்து, அதன்கண் வாழும் அன்னச்சேவல்கள் அஞ்சி, அவ்வோசைக்கு மாறாக எழுந்தொலிக்கும் ஆயது பொதியின்மலை, ஆடச்செல்லும் மகள் அணுகின் அல்லது பெருமை பொருந்திய அரசரணுகுதல் அரிது" என்ற கருத்தமைத்து,

"மன்றப் பலவின் மாச்சினை மந்தி
இரவலர் நாற்றிய விசிகூடு முழவின்
பாடின் தெண்கண் கனிசெத் தடிப்பின்
அன்னச் சேவல் மாறெழுந் தாலும்
கழல்தொடி ஆஅய் மழைதவழ் பொதியில்
ஆடுமகள் குறுகி னல்லது
பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே"

என்று கூறி, ஆயின் கொடைச் சிறப்பையும், இரவலர்க் கெளியனாய்ப் புரவலர்க் கரியனாய் இருக்குந் தன்மையையும் வெளிப் படுத்தார். மற்றும் புலவர், ஆயின் அருங்குணங் கள் தம்போன்ற புலவர் பெருமக்களது உள்ளத்தை நன்கு பிணித்துவிட்டமைபற்றி, ஆயை நோக்கிப் "புலவர் புக

இடமாகிய நீ இல்லாத உலகத்துப் புலவர்கள் வாழாதிருக்கக்கடவர்'' எனவும், "பெரிதுபுகழ்ந்தாலும் சிறிதும் அதனை உணரமாட்டாத பெருமையில்லாது போகிய செல்வத்தையுடைய அரசரை எம்மவர்பாடார்'' எனவும் கொண்டு,

... .
"நின்இன்று வறுவி தாகிய உலகத்து
நிலவன் மாரோ புரவலர் துன்னிப்
பெரிய வோதினும் சிறிய உணராப்
பீடின்று பெருகிய திருவிற்
பாடின் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே''

என்ற பாடலைக் கூறி, ஆய், புலவர் புகழ்ச்சிக் குரிமை பூண்டு, அவர்க்குக் களைகணாக நின்று நிலவுந்தன்மையைப் பாராட்டினர்.

பின்பொருமுறை "இவ்வுலகில் இப்பிறப்பில் அறங்கள் செய்யின் அவை மறுபிறப்பிற்கு உதவுமென்று கருதிப் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து, அதற்கீடாக அறத்தைக் கொள்ளும் தரும வியாபாரி அல்லன் ஆய்; அவனது கொடை, 'சான்றோர் சென்ற வழி' என்று உலகத்தோர் கருதும்படி அந்த நற்செய்கையளவிற் பொருந்தியது'' எனக்கொண்டு, அவனது பயன்கருதாத கொடைத் தூய்மையை,

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அல்லன்;
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்(று) அவன்கை வண்மையே;''

என்ற அழகிய சிறுயாப்பில் பொதிந்து வைத்துப் புகழ்ந்தார். பின்னரும்,

"சிலைப்பாற் பட்ட முளவுமான் கொழுங்குறை
விடர்முகை யடுக்கத்துச் சினைமுதிர் சாந்தம்
புகர்முக வேழத்து மருப்பொடு மூன்றும்
அருங்கேழ் வயப்புலி வரியதள் குவைஇ
விருந்திறை நல்கு நாடன் எங்கோன்
கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன் போல
வண்மையும் உடையையோ ஞாயிறு
கொன்விளங்கு தியால் விசும்பி னானே"

என்று, ஆய், புலித்தோலை விரித்து அதில் வேட்டையாற் பெற்ற முள்ளம்பன்றியின் தசை, சந்தனக்குறடு, யானை மருப்பு ஆகிய இவற்றைக் குவித்துப் பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கும்கொடைச்சிறப்பையும்வெளிப்படுத்தி, அதனால் அவன் ஞாயிற்று மண்டலத்தினும் சிறப்புற்று விளங்குந் தன்மையைப் பாராட்டிப் பூவை நிலை பாடினார்.

இங்ஙனம் ஆயின் அருங் குணத்துள் ஈடுபட்டிருந்த மோசியார், ஒரு நாள் பொதியமலைக் காட்டின் வழியாய்ச் சென்று, ஆண்டுக் காணப்படும் இயற்கை வனப்புக்களில் தமது உள்ளத்தைப் பதித்து வருகின்றவர், ஆங்கு எண்ணிறந்த யானைகள் கூட்டங் கூட்டமாய்க் களித்துத் தம்மினங்களோடு வாழ்வதைக்கண்டார்; காணலும் மோசியாருக்கு ஆய், புலவர்க் களிக்கும் வரம்பற்ற யானைக்கொடை நினைவிற்கு வந்தது; வரலும் "யானைகளை மிகுதியாகவுடைய இக்காடு இவ்யானைகளை யெல்லாம் ஆய்அண்டிரனது மலையைப் பாடிப் பரிசிலாகப் பெற்றனவோ" என்னுங் கருத்துப் பெற

"மழைக்கணஞ் சேக்கும் மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வாள் அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ?
களிறு மிகவுடைய இக்கவின்பெறு காடே"

என்று தமதுள்ளத்தில் தானே சுரந்தெழுந்த கொழுவிய பாடலைக் கூறி, ஆய் நாட்டினது யானைச் செல்வ மிகுதியை யும் அவனது கொடையின் தகுதியையும் புகழ்ந்து மகிழ்ந் தார்.

பின்பொருநாள் புலவர் "குறுகிய இறப்புக்களையுடைய சிறிய வீடுகளில் வாழும் குறவர்கள், மூங்கிற் குழாய்களில் வார்த்துவைத்து முதிர்ந்த மதுவை உண்டு, வேங்கை மரத்தையுடைய முற்றங்களில் குரவைக் கூத்தாடும் பெரிய மலையையுடையோனாகிய ஆய்அண்டிரன் இரப்போர்க்குக் கொடுக்கும் யானைத் தொகைக்கு, ஆகாயம் மேகம் மறைத் தலின்றிப் பல நட்சத்திரங்களையும் பூக்குமாயினும் சம மாகாது; அது கரிய இடம் சிறிதுமில்லாது எல்லா இட மும் வெண்மையாய் நட்சத்திரங்களைப் பூத்து, வெண்மை செய்யுமாயின் அதற்கு ஈடாகும்" எனவும், "ஆயே! உன் னையும், உன் மலையையும் பாடிவரும் பரிசிலர்க்கு, நீ இன் முகத்தோடு விரும்பிக் கொடுக்கும் சிறந்த யானைகளை எண் ணின் நீ கொங்கரை மேல் கடற்கண்ணே ஓட்டிய நாளில் அவர் புறங்கொடுத்து ஓடும்போது போட்டுவிட்டுப்போன வேலினும் பலவாயிருக்கின்றனவே; ஆகையால் நீ இங்ஙனம் வழங்குதற்கு உன் நாட்டில் ஒரு பெண்யானை ஒரு கர்ப்பத் தில் பத்துக்கன்றுகளைப் பெறுமோதான்!" எனவும் கூறி, அவனது வரம்பற்ற யானைக் கொடையையும், வென்றி மேம்பாட்டையும் வியந்தார்.

மற்றுமொருகால் மோசியார், ஆடல் பாடல்களிற் சிறந்த ஒரு விறலியைக்கண்டு, "ஏ! மெல்லியல் விறலி! நீ நல்ல புகழைச் செவியாற் கேட்டலன்றி, அவன் வடிவை நேரிற் கண்டறியாய்; காணவிரும்புவையாயின் உனது நறுமணமிக்க கொண்டைமேல் காற்றடிக்க இனிதாய்ப்

பீலி மயில்போல் நடந்துபோய், மாரியன்ன வண்மையை யுடைய ஆயைக்காணச் செல்வாயாக” என ஆற்றுப்படுக்கு முகத்தான் ஆயின் கைமாறு கருதாத மாரியனைய வரையா வள்ளன்மையை வியந்து கூறினர்.

இங்ஙனமாகப் புலவரது உள்ளத்தை ஆயின் நற்குண நற்செயல்கள் இறுகப் பிணித்து விட்டமையான் அவனை விட்டகலாது, அவனது படைமடம் படாத வீரத்தையும், கொடைமடம்பட்ட தண்ணளியையும் ஏனைய இன்குணங் களையும் தமது வாய்மை மிக்க தூய்மை மொழியாற் பல படப்புகழ்ந்து போற்றி, ஆய்குடிக்கண் பன்னாள் வாழ்ந் திருந்தனர்.

ஆய், தன்னகத்து வரும் புலவர், பாணர், கூத்தர் முதலியோர்க்கு யானை, குதிரை, தேர் முதலிய வற்றையும், ஏனைய வாரியனைய செல்வங்களையும், ஓயாது வாரி வாரி அளித்து வந்தான்; கொடைமடம்பூண்டு அவன் இங்ஙனம் கொடுத்து வந்தமையான் அவனது குன்றனைய செல்வங் கள் சிறிது சிறிதாய்க் குன்றத்தலைப்பட்டன. வறுமைக் கடல் அவனை வளைப்பதற்கு அற்றம் நோக்கி நின்றது. அக்காலத்தும் அவன் கொடைக்கடம் பூண்ட தன் நிலையா றளராது, தன்னகத்து எஞ்சியிருந்த வற்றையும் விஞ்சிய உவகையோடு அளித்து வந்தான். இவ்வாறு எல்லாவற் றையும் இரப்போர்க்கீந்து செல்வம் ஒன்றுமில்லா தொழி யவே தன் மனைவியருடைய அணிகலங்களுள் மங்கலிய சூத்திரம் ஒழிய, ஏனைய அணிகலன்கள் அனைத்தையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கி விட்டுப் பொருட் செல்வம் நீங்கிப் புகழ்ச்செல்வ மோங்கித் தன் நிலையிற் றளராது நின்றான். ஆய் நிழலில்லாத நீண்ட அருஞ்சுரத்து நிழல் மிக்க தனி

மரம்போல் நின்று, தன்னையடைந்த அறிஞர், மடவர், வலியர், மெலியர் யாவர்க்கும் இன்னருள் சுரந்து ஈந்து, முடியுடை வேந்தர் மூவரினும் பன்மடங்கு புகழ்விளைத்துப் பின்னர் வறுமையுற்ற காலத்தும், மோசியார், செல்வக் காலை சேர்ந்து, அல்லற்காலை அகன்றுவிடும் புல்லியர் போலாது அவனைவி டகலாமல் உடனுறைந்து. அவனது இன்பினும் துன்பினும் பங்கு பெற்றிருந்தவர், முன்னர் பெருஞ்செல்வத்தோடு பொலிந்து விளங்கியஆய்அரண்மனை பின்னர் அவையின்றித் தோன்றுவதைக் கண்ட பிறர் பலவாறு கருதுவதை அறிந்து, அவர்கட்கு 'ஆயரண்மனை பொருள் ஒன்றுமின்றி வறுமையை அடைந்ததேனும், ஒப்புரவால் வந்த அது, ஒப்பரிய செல்வமேயன்றி வறுமை யல்ல' என்ற உண்மையை அறிவிக்கக்கருதி, "களாப்பழம் போலும் கோட்டையுடைய யாழைக்கொண்டு பாடும் பாட்டைவல்ல பாணர் பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு போனார் களாக, களிறுகள் இல்லையாகிப் பொலிவழிந்த கட்டுத்தறி யின் கண்ணே காட்டு மயில்கள் தத்தம் இனத்தோடு தங்க, கொடுத்தற்கரிய மங்கிலிய சூத்திரமன்றிப் பிறிதோரணி கலமுமில்லாத மகளிருடனே பொலிவழிந்து சாய்ந்த தென்று சொல்லுவார்கள், ஆயுடையகோயிலை; இனிய தாளிப்பையுடைய அடிசிலைப் பிறர்க்கு உதவலின்றித் தம்முடைய வயிற்றையே நிறைத்துச் சிறந்த புகழை நீங்கிய பெருஞ்செல்வத்தையுடைய அரசர் கோயில் இவ் ஆய்கோயிலைச் சிறிதும் ஒவ்வாது" என்னும் பொருளமைய,

"களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின் பனுவற் பாண ருய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளில்
கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப

ஈகை யரிய இழையணி மகளிரோடு
சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில்
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசா லோங்குபுகழ் ஒரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.

என்ற பாடலைத் தம் செந்நாவினின்றும் வெளிப்படுத்தினர். இவ்வமையத்து, ஆய் தனது வறுமையாகிய அளவு கோலால் புலவரது நண்புமுதிர்ந்த அகத்தின் அகற்சியை நீட்டி அளந்து, வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கே கொண்டான். இங்ஙனம் புலவரும், வள்ளலும் பன்னாள் கெழுதகைமை மிக்க உள்ளத்தராய் ஒழுகிவந்தனர்.

இவ்வாறு இவர்கள் ஒழுகிவரும் நாளில், தனது மேரு வனைய செல்வங்களையெல்லாம் கற்பகதருபோல் வழங்கிப் பின்னர் பிறர்க்கு நல்கத் தனது புண்ணியம் பழுத்தொளிரும் பொன்னுடம் பன்றி வேறொன்றுமின்றி நின்ற வள்ளியோனது வாழ்நாள் உலந்தமையான் ஒருநாள் காலன் என்னும் கண்ணிலி வந்து, அவனைக் கவர்ந்து கொண்டான். மண்ணினர் கண்மாரி பொழிந்து மயங்கினர்; இரவலர் இரங்கிக்கலுழ்ந்தனர்; இவர்கள் இங்ஙனம் ஆயின், ஆயின் உழுவலன்புக்குரிய மோசியாரடைந்த மனமறுக்கத்தை அளந்துரைப்ப தெங்ஙனம்? புலவர் பலவாறு புலம்பி, அலமந்தார். ஆயை முறைப்படி, கொணர்ந்து, ஈமத்தேற்றி எரிகொளுவினர்; அவனது மனைவியர், கொழுநனுடன் துறக்கம் புகுதற்குத் தீப்பாய்ந்து உயிர் நீத்தனர். அவ்வளவில், ஆகாயத்தில் பெருமுழக்கமொன்று கேட்டது. அதன் உண்மையை அறிந்த புலவர், “திண்ணிய தேர்கள் பலவற்றை இரப்போர்க்கீந்த குளிர்ந்த மாலையையுடைய ஆய்

வருகின்றானென்றுகருதி, தொடியினையும் வச்சிராயுதத்தை யுமுடைய கையையுடைய இந்திரனது கோயிலினுள்ள முர சம் முழங்க வானத்தில் ஓர் ஆரவாரம் எழுந்தது; இப்பெற் றிப்பட்ட வள்ளியோனைத் தேவர்கள் எதிர் கோடல் தப் பாது" என்று பொருள்படும்,

"திண்டேர் இரவலர்க் கீத்த தண்டார்
அண்டிரன் வரூஉ மென்ன ஒண்டொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்
போர்ப்புறு முரசங் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே"

என்ற கையறுநிலை பாடிக் கையாறெய்தினர். எய்திய புல வர் ஆயின் பூத வுடம்பு மறையினும் புகழுடம்பு பார்க்கு மிடந்தோறும் விளங்கித் தோன்றுதலால் ஒருவாறு தேறி, ஆய்குடிக்கண் சில நாள் வதிந்திருந்து, தமது உயிர் நண் பனாகிய ஆயின் உத்தம குணங்கள் வேறொருவர்பாலும் காணப்படாமையின் ஏனை அரசரைச் சென்று பாட மனங் கொள்ளாது, ஆயுடைய அன்பும், அருளும், நிறையும் முத லான குணங்களை நினைந்து நினைந்து இனைந்தும், "பகைந் தாரிற்றீர்தலில் தீப்புகுதல் நன்று" என்றபடி ஆய் இறந்த பின்னரும் தாம் உயிர்ப்பொறைகொண் டிருப்பதற்கு நாணியும், அவண்விட்டகன்று, தம்மூர்சென்று, ஆயை நினையாமல் நினைந்திருந்து, பின்பொருநாள் நாமகள் தலை விரித்திரங்கப் பூமகள் அலமந்து புலம்பப் புலவர், தம் நண் பன் ஆய் சென்ற பொன்னுலகம் போய்ப் புகுந்தார்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—இவரது பெயராகிய முடமோசியார் என் பது இவர்க்கு வடிவுபற்றியும், பிறந்த ஊர் பற்றியும்

வழங்கியதாகும். 'உறையூர் ஏணிச்சேரி' என்ற அடை இவர் அங்குப் பன்னாள் வதிந்தமையைப் புலப்படுத்த வந்தது. எனவே இவரது இயற்பெயர் வேறாதல் வேண்டும். இவர் பெயர் 'மோசியார்' எனவும் 'மோசி' எனவும் குறைத்தும் வழங்கப் பெறும். உறையூர் ஏணிச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டு, மோசியார் என்பதை இவரது இயற்பெயரென்னலாமோ? வெனின், மோசிகொற்றனார், மோசிசாத்தனார், மோசிகீரனார், மோசிகண்ணத்தனார் என்ற பழைய புலவர் பெயர்வழக்கில் அப்பெயர் இயற்பெயரின் வேறாகக்கொண்டு வழங்கப்பெறுதலால் இதனை இயற்பெயரென்னாது இடப்பெயரென்பதே பொருந்துவதாகும். மோசி, மோசிகுடி என்ற பெயரின் சுருக்கம்.

குலம்:—இவர் பிறந்த குலம், அந்தணர் குலமென்பது, தொல்காப்பிய மரபியல் 74-ஆம் சூத்திரவுரையில் "உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி அந்தணர்க்குரியது" எனப் பேராசிரியர் உரைத்திருப்பதால் அறியப்படுகின்றது. அங்ஙனம் அப்பெரியார் கூறுதற்கு அவர் காலத்துச் சிறந்த சான்று இருந்ததாதல் வேண்டுமென்பது துணிபு. மோசியார் ஆயைப்பாடிய 135-ம் புறப்பாட்டில் தம்மைப் பாணர் மரபினராகக் கருதும் வண்ணம் கூறியிருத்தலால் இவர் பாணர் மரபினர் ஆகாரோ? வெனின், புலவர் முதலியோர் தங்களை அரசர்களால் பெரிதும் விரும்பப்படும் பாணர், கூத்தர்போல் வைத்துக்கூறிச் செய்யுள் செய்தல் அக்காலத்து மரபாகலின் ஆகாரென்க. இங்ஙனமே சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பண்ணனைப் பாடிய 176-ஆம் புறப்பாட்டில் தன்னைப் பாணனாகக் கூறிக்கொள்வதையும், கபிலர் முதலிய புலவர்

பெருமக்களும் தத்தம் புறப் பாடலுள் இங்ஙனமே கூறி யிருத்தலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

மதம்:—இவருடைய பாடல்களி லிருந்தேனும் ஏனைய சான்று கொண்டேனும் இவர் இன்ன கொள்கையரென முடிவாய்க் கூறுதற்கு இடமொன்றுமில்லை. இவர் இம்மை அறத்தால் மறுமைப்பயன் நுகர்தலையும், மறுபிறப்பு உண்டென்பதையும் நம்பியவரென்பது இவரது பாடல் உணர்த்துவதால் பொதுவாக மறைநெறிப்பட்ட கொள்கையினர் என்பது மாத்திரம் அறியப்படும். இந்திரன் என்னும் தெய்வப்பெயர் இவர் வாக்கில் பயின்றுள்ளது.(புறம்-241.) இவரது நண்பனாகிய ஆய், சிவபிரான்மீது பக்திமிக்கவன் என்பது*'சிறுபாணாற்றுப்படை' யால் அறியப்படுகின்றது.

ஊர்:—மோசிகுடி எனப் பெயரிய ஊர் ஒன்றும், மோசிப்பட்டி எனப் பெயரிய ஊர் ஒன்றும் பாண்டி மண்டலத்தில் சேதுநாட்டின் பகுதியில் மதுரை நகர்க்குக்கிழக்குத் திசையில் 40 மைல் தூரத்தில் அடுத்தடுத்துள்ளன. பாண்டி நாட்டின் தென்பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த ஆயுடன் நட்புப்பூண்டு நெடுநாள் அவனுடன் உறைந்திருந்த புலவரது ஊர், பாண்டிநாட்டகத்ததென்பதே பொருத்தமாகத் தோற்றுகின்றபடியால் பாண்டிநாட்டிலுள்ள இவ்வூரையே இவரது பிறப்பிடமாக ஊகித்துக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வூர் பல நல்லிசைப் புலவர்கள் தோன்றுதற்கு நிலைக்களனாயிருந்ததென்பது சரிதத்துள் காட்டப்பட்டது. பழைய புலவர்களுள் சிலரது ஊர்களாக அறியப்படும் படுமாற்றூர், ஒக்கூர், மாங்குடி முதலிய ஊர்களும் இவ்வூர்க்குச் சிறிது சிறிது தூரத்துள் அமைந்துள்ளமை ஈண்டு அறியத்

*95, 99.

தக்கது. "ஊரும் பேரும்" என்ற தொல்காப்பிய மரபியற் சூத்திரத்தில் பேராசிரியர் 'ஊரும்' என்பதற்குப் 'பிறந்த ஊரும்' எனப் பொருள்கண்டு, உறையூர் ஏணிச்சேரியை மோசியார் பிறந்த ஊராகக் கொள்ளும் வண்ணம் காட்டியுள்ளார்; அங்ஙனமாயின் பல புலவர்களுக்கு அவர்தம் இயற் பெயருடன் புணர்த்துக் கூறப்படும் *மோசி என்பது ஓர் குடியின் பெயராகவேனும் மற்றெதுபற்றியேனும்வழங் கியதாகல் வேண்டும். இதன் உண்மை காணும்வரை மேற் காட்டிய கொள்கையை மேற்கொள்வது தவறுடையதா காது. இவர் பழகிய இடங்கள் உறையூர், கருவூர், ஆய்குடி பொதியமலை முதலியனவாம்.

பெருமை:—புறநானூற்றிற் காணப்படும் இவருடைய பாடல்களே இவரது பெருமை இனைத்தெனப் புலப் படுத்தற்குப் போதுமானவை. இவர் முடவரேனும் சேர சோழ பாண்டியநாடு எனும் தமிழ்நாடு முழுதும் சஞ் சரித்த உலையா முயற்சித்திறம் பெற்ற உரனுடையாளர்; அம் மூன்று நாட்டினும் தம்பெயர் நிறுவிய தகைமையா ளர். சோழன்கோப்பெருநற்கிள்ளி, கருவூர்ப் புறத்துக் களி றூர்ந்துவரச் சேரமான் அவன் வருங்காரணம் அறியாது அதனையறியப் புலவரை வினவிய காலத்து, இவர் அவ்வுண் மையை உடனே அறிந்து, அரசனுக்கறிவித்து, அவனது மாறுபாட்டையும், ஐயத்தையும் மாற்றினர் என்பதறிய, இவரது, காலதேசவியல்பகல் பொருள்களையெல்லாம் அறி யும் கூரியமதிவன்மை அளத்தற்கரிதென்று உணரப்படும். இவ்வரலாற்றானே இவர் செந்தமிழ்ப்புலமை செவ்விதின்

---

* இதனை அகநானூறு, நற்றிணை இவற்றின் பதிப்பாசிரியர் கள் ஊரெனவே கொண்டனர்.

வாய்க்கப்பெற்றவரேயன்றி அரசர்க்கு அமைச்சுரிமை பூண்டொழுகுதற்கேற்ற உலகியலறிவும், அரசியலறிவும் சாலப்படைத்தவரென்பதும் விளங்கும். சேரல், புலவர் கூறியதை உண்மையெனத் தேறி, வெகுளி நீங்கினனென்றால் இவர்பால் அரசர்க்கிருந்த பெருமதிப்பு இனைத்தெனை மதிக்குந்தரத்ததோ! சோழனுக்கு அவனது பகைவனாகிய அந்துவஞ்சேரலாலும், ஊர்ந்துவந்த மதயானையாலும் இடையூறு ஒன்றும் நிகழ்ந்துவிடாது இனிதாகச் செல்வானாக எனத் தமது பழைய நண்பனும், சேரனுக்குப் பகைவனுமாகிய சோழனைச் சேரனிடத்திருந்துகொண்டே வாழ்த்திய வாழ்த்துரையினால் புலவர், பேரருள், நடுநிலைமை, நன்றியறிதல், உண்மைநெறியில் அரசர்க்கு அஞ்சாமை முதலிய குணப்பெருமைகளைத் தமக்கே உரிமையாக்கிக் கொண்ட சான்றோர் என்பது நன்கு தேறப்படுகின்றது. தாம் பழகிய அரசர் யாவரினும் விழுமிய குணமுடையவன் ஆய் என்பதனை அவனைக்கண்டு அறிந்த பின்னர், தாம் முன்பு சிறிய புகழையும் குணத்தையுமுடைய அரசரைப் பாடியதற்கு வருந்தித் தம்மையே வெறுத்துக்கூறி, ஆய் என்னும் வள்ளலுடைய குணங்களில் ஈடுபட்டுத் தமது அரிய பாடல்களையெல்லாம் அவனுக்கே உரிமை செய்ததிலிருந்து புலவர் பரிசில் கருதி எவரையும் இல்லது புனைந்து தம் நாக்கொண்டு பாடத்துணியாத தூய்மைமிக்க வாய்மையாளர் என்பதும் உத்தமர் கூட்டரவில் விருப்பும் உவப்புமுடையவர் என்பதும் பெறப்படும்.

ஆயுடன் நட்புப் பூண்டு அவனது வரம்பற்ற செல்வத்தின் பயனை நன்கு நுகர்ந்திருந்த புலவர், அவன் வறுமை மிக்க காலத்தும் அகலாது அத்துன்பத்தை அவன் இறக்கும் வரை உடனிருந் தனுபவித்து, ஆயின் வள்ளன்

மையை உள்ளன்பு கனியப் புகழ்ந்து பாடிய திறங்களால் இவர் நட்பின் கெழுதகைமைக்கே ஓர் பேரிலக்காய்த் திகழ்ந்தவரென்னலாம். ஆயின் அறஞ்செய் கருத்தைவிரித் துரைத்திருப்பது கொண்டு, இவரது தருமகுண வியல்பு இத்தன்மைத்தாமென அறியப்படும். உலக இயற்கை வனப் பின் திறங்களை ஊன்றி நோக்கி இன்புறும் பெற்றியுடையா ரென்பது காடுகளையும், மலைகளையும், ஏனையவற்றையும் இவர் வருணித்துச் செல்வதிலிருந்து தெளியப் படுகிறது. நம் புலவர் சிகாமணியாகிய மோசியாருக்குச் சிறிது பிற்காலத்திருந்த பெருஞ் சித்திரனா ரென்னும் நல்லிசைப் புலவர் குமணனைப் பாடிய 158-ம் புறப்பாட்டில் ஆயைப் புகழுமிடத்து "மோசிபாடிய ஆயும்" என, ஆயின் புகழ்மேன்மைக்கு மோசியாற் பாடப்பெற்றதே பெருஞ் சான்றும் என்பதுபடக் கிளந்து கூறி, இவரது வாய் கொண்டு பாடப்பெறுதலி லுள்ள அருமை பெருமைகளை வியந்தனரென்றால் மன்னரும் புலவரும் போற்றும் இவ ரது அறிவு குணமாதிய பெருமைகளை நாம் விரித்துரைப் பது எங்ஙனம்?

காலம்:—இவர் சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற் கிள்ளி, சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை, வேள்ஆய் என்னும் மூவர்களையும் பாடியிருத்தலான் இவ்வரசர்களது காலமே இப்புலவரது காலமுமாகும். இவர்களுள் சேர மான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை யென்பான், பதிற்றுப் பத்து 7-ம் பத்துக்குரிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக் குத் தந்தை யென்பது அப் பத்தின் பதிகத்தால் அறியப் படுகின்றது. அச் செல்வக்கடுங்கோவை அவ்வேழாம் பத் தாலும் எட்டாம் புறப்பாட்டாலும் பாடியவர் கபிலர்; கபிலர் இவனைப் பாடிய காலத்தில் முதியவரா யிருந்தவரா

தல் வேண்டுமென்பது * வேறு காரணங்களால் அறியப்படுகிறது. அங்ஙனமாகவே மோசியாரும், கபிலரும், கபிலரது தோழரும் † ஆயைப் பாடியவருமாகிய பரணரும், ஒரு காலத்தவராதல் பெறப்படும் கபிலர் பரணரது காலம் கி-பி, 60 முதல், கி-பி, 150-வரை என்று ‡ சிலப்பதிகாரம், பதிற்றுப் பத்து முதலிய தொன்னூல்களின் தக்க சான்று கொண்டு நிறுவப்படுமாகலான் நம் மோசியாரது காலமும் அஃதேயாதல் அமையும்.

இவர் காலம் இதுவாகக் கொள்ளுதற்கு மற்றொரு சான்றும் உளது. கிறிஸ்து பிறந்த நூற்றுமுப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்த தாலமி (Ptolemy) என்னும் மேற்றிசையவனாசிரியர் நம் பரதகண்டம் முழுதும் யாத்திரை செய்து, அக்காலத்துப் பூமியினியல்புகளையும், அரசியல் நிலைகளையும்பற்றித் தாமெழுதியுள்ள பூமிசாஸ்திரத்தில், தென்னாட்டு வரலாறுகளையும், தமிழ்நாடு கிரேக்க தேசத்தோடு செய்த வாணிகச் செய்திகளையும், அவ்வாணிகங்கள் நடப்பதற்குச் சாதனமான தொண்டி, முசிறி, கொற்கை முதலிய துறைமுகப் பட்டினங்களையும் குறித்துள்ளார். அப்பகுதியில் நம் மோசியாரது ஆருயிர் நண்பனாகிய ஆய் வேளது § நாட்டையும், அதனுள் ஐந்து துறைமுகங்களையும் குறித்துள்ளார்; இதனால் ஆய், இந்த யவனாசிரியர் தமிழ்

---

* கபிலரது தோழர் பரணர், கபிலரால் பாடப்பெற்ற செல்வக்கடுங்கோவுக்கு 40-50 ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த கரிகாலன், தந்தை முதலியோரைப் பாடியிருத்தல் முதலியன. † அகம் 198-ஆம் பாட்டு. ‡ சிலப்பதிகாரகாலத்தைக் கோவூர் கிழார் கால ஆராய்ச்சியிற் காண்க.

§ ஆய் ஆண்ட நாட்டின் எல்லையைத் தற்காலத்து மலையாளத்திலுள்ள கோட்டயத்திலிருந்து கோட்டாறு, பொதியமலை வரையிலுங் கொண்டு முடிப்பர் சரித்திர அறிஞர்.

நாடு வந்த காலத்தில் விளங்கியிருந்தவனாதல் பெறப்படும். பெறப்படவே நம் புலவர் காலம் கி-பி 150-க்கு முன்னென்றுகொண்ட கொள்கை வலியுறுதல் காண்க.

இவர்காலத்து வேறு புலவர்கள்:—ஆயைப் புறத்திற் பாடிய ஔடைகிழார், குட்டுவன்கீரனார், அவனைக் குறுந்தொகையிற் பாடிய மோசிகீரனார், அகத்திற்பாடிய உமட்டூர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார், பரணர் முதலியோராவர்.

இவராற்பாடப் பட்டோர்:—சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி, சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறை, ஆய் அண்டிரன் என்போர். 'ஆய்எயினன்' எனச் சேரனது படைத்தலைவன் ஒருவனுளனாகலின் அவனின் இவ் ஆயை வேறாக விளங்க வைத்தற்குப் பல்லிடத்தும் புலவர் இவனை ஆய் அண்டிரன் எனவே கூறுவர். அண்டிரன் என்னும் பெயர் ஆந்திரன் என்னும் தெலுங்கச் சொல்லின் திரிபு என்பர் சிலர். வேறு சிலர் பிறவாறுங் கூறுப.

பாட்டுக்களின் ஆராய்ச்சி.

புறநானூற்றில் 13, 127, 128, 129, 130; 131, 132, 133, 134, 135, 141, 374, 375, என்ற எண்ணமைந்த பதின்மூன்று பாட்டுக்களும் இவரால் பாடப்பெற்றவை. ஏனைத் தொகைநூல்களுள் இவரது பாடல் காணப்படவில்லை. இவருடைய பாடல்களிற் பல அடி அளவிற் குறைந்து, பொருளின் பெருமையில் நிறைந்து, அறிவாழம் மிகுந்து, ஆடிபோற் சுருங்கிய சொற்களில் அகன்ற பொருள்களை அடக்கிக்காட்டி, அவ்வவ் வமையத்திற்கேற்ற ஓசையொழுக்குத் தழுவிப் படிப்போர்க்கு உணர்வினை எழுப்பி மெய்ப்பாடு தோற்றுவிக்கும் நயப்பாடமைந்து

திகழ்கின்றன. இச்செவ்வி யெல்லாம் ஒருங்கே கண்டு மகிழ இவர் பாடிய 13-ஆம் புறப்பாட்டாகிய 'இவனியாரென்குவையாயின்' என்னும் அரிய பாடல் ஒன்றுமே போதும். அறமே ஒருருவெடுத்து வந்தாலனைய ஆயைப் பாடுதற்குத் தொடங்கிய புலவர் தமது பாடல்களை யெல்லாம் உபகாரஸ்மிருதியாகவே கொண்டுய்த்து முடித்துள்ள திறப்பாடு மிகவும் போற்றுந் தரத்தன.

"விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்(டு)
இளம்பிடிஒருசூல் பத்தீ னும்மோ?
நின்னும்நின்மலையும்பாடி வருநர்க்(கு)
இன்முகங் கரவா துவந்துநீ அளித்த
அண்ணல் யானை யெண்ணிற் கொங்கர்
குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்
தலைப்பெயர்த் திட்ட வேலினும் பலவே"

என்ற பாட்டில் கொடைச்சிறப்பொடு வென்றிச்சிறப்பும் உடன்தோன்ற வைத்திருக்கும் 'சுருங்கச்சொல்லல்' என்னும் அழகும், யானைக்கொடை மிகுதியைப் புலப்படுத்த 'இளம்பிடி ஒருசூல் பத்தீனும்மோ' என்ற வடித்த சொல்லடியும் படிப்போர்க்கு உலையாவின்பம் பயப்பன.

"மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வாள் அண்டிரன்
குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிகவுடையவிக் கவின்பெறு காடே"

இச்செய்யுள் இழுமென்னும் விழுமிய ஓசைதழுவிப் பெருங் கருத்தை ஒருங்கடக்கி விளங்குகின்றது.

இவரது பாடல்களுள் பதினைந்துக்கு உட்பட்ட உவமைகளே காணப்படுகின்றன. 13-ம் புறப்பாட்டில் வாளேந்திய மறவர்கள் புடைசூழ நடுவில் தலைமைதோன்ற விரைந்துவரும் மதயானைக்குச் சுறுமீன் பக்கத்தில் சூழ்ந்துவரக் கடல் நடுவிற் செல்லும் மரக்கலத்தையும், பலவிண்மீனுக்கு நடுவே செல்லும் மதியத்தையும், உவமையாகக் கூறியிருப்பது புலவரின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தி, மனோபாவத்துக்கு மிகப் பொருந்துவதாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றது. இஃதன்றியும் வண்மைக்கு மழையையும், யாழின் கரிய கோட்டுக்குக் களாப்பழத்தையும், பனையின் அரைக்கு, மத்தளத்தையும், பனையின் மடலுக்கு, அரத்தையும், விறலிக்குக் கலாபமயிலையும், பரிசிலர் கொடையுடையாரிடத்துச் செல்லுதற்கு மேகம் கடலைநோக்கிச் செல்வதையும் பயன் உவமை, உருஉவமை, தொழில் உவமைகளாக அமைத்துள்ளார். இங்ஙனம் கூறும் உவமையன்றி, ஏனைய வடநூல் அணிகள் இவருடைய பாடல்களில் காணப்பெறு. இதனால் எத்திற மாந்தருளத்தும் இயல்பாகவே சுரந்தெழுவது உவமம் ஒன்றுமே என்பதுகொண்டும், பிற்காலத்துப் பெருக்கிக்கொண்ட ஏனைய அணிகளெல்லாம் இதனடியாகக் கிளைப்பனவென்பதறிந்தும், தமது 'தொல்காப்பிய'ப் பெரும்பநுவலுள் உவம இலக்கணம் ஒன்றுமே கூறிப் போந்த ஆசிரியர் ஒல்காப்பெருமைத் தொல்காப்பியனாரின்' ஆணைநெறி கடவாது நின்று பாடல் தரும் புலவரது உயரிய ஒழுகலாறு உய்த்துணரப்படும். இத்திறன் நல்லிசைப்புலவர் பாடலுக்கெல்லாம் ஒத்ததேயாம். 142-ஆம் புறப்பாட்டில் "நரந்தைமுதலிய புல்லைமேய்ந்த கவரிமா, குவளைப்பைஞ்சுனையின் நீரை அருந்தி, அருகிலுள்ள தகர மரத்தினது நிழலில் தனது பெடையோடு தங்குதற்கிட

மான வானைத்தொடும் இமயம்” என இமயவரையின் இயற்கை புலப்படுத்தியிருப்பது இயற்கைச்சுவை பயக்கின்றது. 128-ஆம் புறப்பாட்டில் ஊர்நடுமன்றத்திலுள்ள பலாமரத்தின் கிளைகளில், (ஆயிடம் பரிசில்பெற வந்த) கூத்தர் முதலிய பரிசிலர் தூக்கி வைத்திருக்கும் மத்தளங்களை அம்மரத்தில் வாழுங் குரங்குகள் பலாப்பழமெனத் தட்டிப்பார்க்குமென்றும், அம்மரத்திலுறையும் அன்னங்கள், தட்டுதலால் எழுந்த அவ்வோசைக்கு அஞ்சி, எழுந்து அதற்கு மாறுபட ஒலிக்குமென்றும் கூறியிருப்பவை முறையே நகைச்சுவை பயப்பதாயும் இயற்கை நவிற்சியாயுமுள்ளன. 134-ம் புறப்பாட்டடிகளான “இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமெனும், அறவிலை வணிகன் ஆயலன்” என்றித்தொடக்கத்துப் பகுதி மறவாது உளங்கொளற்குரியன. இதனை உளங்கொள “ஆற்றுநர்க்களிப்போர் அறவிலைபகர்வோர்” என்ற மணிமேகலை அடி நினைவிற்குவரும். புலவர் ஆயிடம் ஆற்றுப்படுக்கும் ஒரு விறலியை வழியில் வருத்தமின்றி இனிதாய் விரைந்து செல்வாய் என்பது தோன்ற “நின், விரைவளர்கூந்தல் வரைவளியுளரக் கலவ மஞ்ஞையிற் காண்வர வியலி” எனக்கூறியிருப்பது பொருட்சுவை முதிர்ந்து நகைச்சுவையும் ஊட்டுகின்றது. இதில் ‘கொண்டைமேற் காற்றடிக்க’ என்னும் உலகவழக்கு அமைந் துள்ளது நோக்கத்தக்கது. இப்பகுதியோடு, “அணிகிளர் கலாவம் ஐதுவிரித் தியலும், மணிபுரை யெருத்தின் மஞ்ஞை போலநின், வீபெய் கூந்தல் வீசுவளி யுளர, ஏகுதி மடந்தை” என்ற நற்றிணை 264-ம் பாட்டின் பகுதி, சொல்லாலும், பொருளாலும் ஒற்றுமையுற்று விளங்குவது கண்டு அறிந்து இன்புறற்பாலது. ஒப்புரவு ஆற்றியதால் வந்த வறுமையினால் வெறுவிதாகிய ஆய்கோயிலை,

"சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசா லோங்குபுகழ் ஒரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே"

எனச்சிறப்பித்த பகுதியானது "நறியன அயலவர் நாவினீர் வர, உறுபத நுங்கிய வொருவ னுகயான்" எனக் கம்பரும், "விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா, மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று" "ஒப்புரவி னல்வரும் கேடெனின் அஃதொருவன் விற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து" எனத் திருவள்ளுவரும், "செல்வரும் நல்கூர்ந்தார் ஈயாரெனின்" எனநாலடியுடையாரும் ஆண்டாண்டுக் கூறிப்போந்த அரிய நீதிகளையெல்லாம் தன்னகத்து ஒருங்கியுணருமாறு ஒருங்கே கொண்டு விளங்கும் மாட்சியை என்னென்பேம்? இன்னும் இவர் பாடலுள் சிறுவர், புலிப்பல் தாலியை அணிதல், குறவர் குரவைக்கூத்தாடுதல், ஊர் நடுமன்றத்தில் பலா மரங்களை வைத்து வளர்த்தல், கள்ளை, மூங்கிற் குழாய்களிற்பெய்து புளிப்பேறவைத்தல், புலித்தோலால் கவசம் செய்தல் முதலிய வழக்குகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

கோவூர் கிழார்.

"மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவணிய செய்த
அடியவர் கூட்டமும் ஆதிச் சங்கமும்
படியின்மாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவ மாதவரும் தழைத்தினி திருந்த
மையறு சோழ வளநாட்டின் கண்"

அதன் கண்போல் விளங்கிய கோவூர் என்னும் ஊரிலே இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் வேளாளகுலதிலகராய் விளங்கிய சான்றோர் ஒருவர்க்கு அவரும், தமிழகமும் செய்த தவப்பெரும் பயனாய் இப்புலவர் பெருமான் தோன்றினர். இவரை மகவாகப்பெறும் தகவுடையரான தந்தையார், உரியபருவத்தில் இவரைப் பள்ளிக்குவைத்துக் கல்வி பயில்வித்தார். இவரும் நாடோறும் காலத்தே பள்ளிக்குச் சென்று, ஆசிரியரை அணுகி வழிபாடு செய்து அவரது குறிப்பின்வழி ஒழுகி, மடி, தடுமாற்றம், மானம், மறதி இல்லாது, ஆசிரியர் 'இரு'வென இருந்து, 'சொல்'லெனச்சொல்லி, அவர்உரைப்பனவற்றையெல்லாம் விடாது உள்ளத்திலமைத்து, விடாய்த்தவர்க்கு நீரினுள்ள வேட்கைபோல் கல்வியில் வேட்கை மிகவுடையவராய்ப் பழம் பாடம் போற்றியும், தம்மொடு கற்கும் பிறரொடு வினவியும், அவர் வினவியதற்கு விடையிறுத்தும், தாம் கற்றவற்றைப் பிறர்க்கு எடுத்து அறிவுறுத்தியும் உத்தம மாணாக்கர்க்குரிய குணங்கள் அத்தனையும் வாய்ந்து, இலக்கண, இலக்கியத்துறைகள் அனைத்தினும் சென்று ஐயம் திரிபறக் கற்றார். இங்ஙனம் கற்கவேண்டிய நூல்

களையெல்லாம் கற்றுப் புலத்துறைமுற்றிய புலவர், சொற்சுவை, பொருட்சுவை முதிர்ந்த கவிகள் இயற்றும் வன்மையுற்று, நல்லிசைப் புலவர் வரிசையில் வைத்துச் சொல்லுறும் பெருமைபெற்று, விரிந்த சிந்தனையும், பரிந்துருகும் தயாளமும், அற்புதமான செல்வாக்கும்,அரசர்க்குச் செவிகைப்ப இடித்துரைக்கும் ஆற்றலும் பொருந்தி, இலகுநூலறிவோடு உலகியல் அறிவும், அரசியல் அறிவும் சாலப் படைத்துத் தோலாநாவின் மேலோராய் விளங்கினர். இவரால் இவர் பிறந்த கோவூர், தேவரும் விரும்பும் மேவரும் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தது; அது பற்றி யாவரும் இவரை,இவரது இயற்பெயரால் அழையாது, கோவூர் கிழார் எனவே அழைப்பாராயினர்.

அக்காலத்துச் சோழநாட்டிற் சோழ பரம்பரையில் தோன்றி, அரசர்க்குரிய அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கங்களில் எஞ்சாது, பல நற்குணங்களும், நல்லொழுக்கமும், புலவர் பாடும் புகழும் உடையவனாய்ச் சோழன் நலங்கிள்ளி என்பான் விளக்கமுற்றிருந்தான். அவன் கோவூர் கிழாரது வித்வ சாமர்த்தியத்தையும், உலகஞானப்பரப்பையும் கேள்வியுற்று, "மனந்தூய்மை செய்வினை தூய்மை இரண்டும், இனந்தூய்மை தூவா வரும்" என்பர் ஆன்றோர்; "அருட்பெருங்குணமே ஒருரு வெடுத்தாலனையர், கோவூர்கிழார்; அப்பெரியாரை என்று தலைக்கூடுவேன்; பீடு பெறுவேன்" என்று இங்ஙனமெல்லாம் எண்ணி, அவர்பால் அன்புமீதூரப் பெற்றவனாய் அவரைத் தன்னவைக்களத்துக்கு அழைத்தான். புலவரும் தம்போன்ற புலவரது அருமை பெருமைகளை அறியும் அறிவு மிகுந்த அவன்பாற் செல்லுதற்கு விழைந்து, அவனது அவைக்களத்தை அடைந்தார். அன்றுமுதல் இருவரும் கலந்த

அன்பும், நண்புமுடையவராயினர். புலவர் அரசனது மாட்சியெல்லாந் தெரிந்து, அவனது வீரம், நியாயம், தியாகம் முதலியன விளங்க எடுத்துக்காட்டான பாட்டுக்கள் பல தொடுத்து, அவனை மகிழ்ச்சியுட் படுத்துவா ராயினர்.

இங்ஙனம் இவர்கள், உழுவலன்பு பூண்டு ஒழுகும் நாளில் சோழர்குடியிலே பிறந்தவனாகிய நெடுங்கிள்ளி என்பவனுக்கும், இந்நலங்கிள்ளிக்கும் சோழநாட்டு அரசுரிமை பற்றிப் பெரிய வழக்குகள் பல நடந்து, அவை தீராது பகைமூண்டு இருவர்க்கும் பல இடங்களிற் பெரும்போர்கள் பல நிகழ்ந்தன. அங்ஙனம் நிகழ்ந்தபோது ஒருமுறை நெடுங்கிள்ளி, நலங்கிள்ளியோடு எதிர்நின்று பொருதற்கு ஆற்றுனாய்ப் போய்ச் சோணாட்டு ஆவூர்க்கோட்டையைத் தனக்கு அரணாகக் கொண்டான். அதனை அறிந்த நலங்கிள்ளி, அக்கோட்டையைத் தன்னகப்படுத்தக் கருதிப் பெருத்த சேனையோடு வஞ்சிசூடி மேற்சென்று, உழிஞைசூடி மதிற்புறத்தை வளைத்துப் பெருஞ்சமர் புரிந்தான். நெடுங்கிள்ளியோ நொச்சிசூடி மலைந்து மதிலைக் காவாது மதிலினை அடைத்துக்கொண்டு மனமொடுங்கி வாளா ஒருபுறத்தொதுங்கி இருந்தனன். முற்றுகையோ பன்னாள் நீட்டித்தது. மதிலகத்து நீரும் உணவும் முதலான ஏமப்பொருள்கள் சுருங்கினமையால் உள்ளிருந்த படைகளும், மக்களும், பிறவும் கூறவொண்ணாத் துயர் மீக்கூர்ந்தனர்.

இத்தகைய கொடுமையான நிகழ்ச்சியை அறிந்தார், நம்புலவர். அருள்வெள்ளம் பெருகும் அவரது உள்ளம் அதனைப் பொறுக்குமோ? உடனே புலவர் விரைந்து வந்து, அடைத்துக்கொண் டிருக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்குத் தமது வருகையை உணர்த்தி உட்சென்று அவனைக் கண்

டார்; கண்டு, சோழனை நோக்கி "அரசே! யானைகளெல்லாம் குளத்திற்படிந்து குளியாமலும், நெற்கவளம் முதலியவற்றைப் பெறாமலும், கம்பங்களைச் சாய்த்து நிலத்தின் மேற் புரளுங்கைகளை யுடையனவாய்ப் பெருமூச்சு விட்டுச் சுழன்று இடிபோல முழங்கவும், பால் இல்லாமல் குழந்தைகள் அழவும், மகளிர் பூக்களால் தங்கள் கூந்தலை அலங்கரியாமலிருக்கவும், குடிகள் எல்லாம் தண்ணீரும் இல்லாத தங்கள் வீடுகளிலிருந்து வருந்திக் கூப்பிடும் கூப்பீட்டைக் கேட்கவும் இவற்றிற்கெல்லாம் நாணாமலும், இரங்காமலும் இவ்விடத்து நீ இனிதாக இருத்தல் சாலக்கொடிய தாகும்; வலிமிக்க குதிரைப்படைகளையுடைய தோன்றலே! நீ உண்மையாக அறத்தை யுடையையாயின் உனது குலத்தவனும் இப்போது பகைவனுமாயிருக்கிற இவன் முன்னிலையில் 'இக்கோட்டை உன்னுடைய தன்றோ' என்று சொல்லித் திறத்தல் செய்வாயாக; அன்றி வீரமுடையையாயின் போர் செய்து வென்று விரைவில் திறப்பாயாக; நீ இவை இரண்டுமின்றித் திறவாமல் அடைக்கப்பட்ட திண்ணிய கதவினையுடைய பெரிய மதிலுள் ஒரு பக்கத்தே ஒதுங்கி யிருத்தல் மிகவும் நாணுந்தன்மையுடையது" என்னுங் கருத்துப்பட,

"இரும்பிடித் தொழுதியொடு பெருங்கயம் படியா
நெல்லுடைக் கவளமொடு நெய்ம்மிதி பெறாஅ (து)
இருந்தரை நோன்வெளில் வருந்த ஒற்றி
நிலமிசைப் புரளுங் கைய வெய்துயிர்த் (து)
அலமரல் யானை உருமென முழங்கவும்
பாலில் குழவி அலறவும் மகளிர்
பூவில் வறுந்தலை முடிப்பவு நீரில்
வினைபுனை நல்லில் இனைகூஉக் கேட்பவும்
இன்னா தம்ம ஈங்கினி திருத்தல்

துன்னருந் துப்பின் வயமான் தோன்றல்!
அறவை யாயின் நினதெனத் திறத்தல்.
மறவை யாயிற் போரொடு திறத்தல்.
அறவையும் மறவையும் அல்லை யாகத்
திறவா தடைத்த திண்ணிலைக் கதவின்
நீண்மதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்
நாணுத்தக வுடைத்திது காணுங் காலே''

என்னும் அருள் வெள்ளம் ததும்பும் பொருள் பொதிந்த பாடலைக் கூறினர். கூறலும் இஃது அவனது உள்ளத்திற் சென்று பெருகிற்று. உடனே அரசன் அடை மதிலைத் திறந்து விட்டு, உறையூர் போய் அரண் செய்து, உள்ளிருந் தான். நலங்கிள்ளி, ஆவூரைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

இங்ஙனம் ஆவூர்க் கோட்டையை முற்றுகை செய்து கைப்பற்றியிருந்த சோழன் நலங்கிள்ளிபால், இளந்தத்த னென்னும் பெயர்வாய்ந்த புலவரொருவர் வந்து, பரிசில் வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டு, பின்னர் உறையூர் போய் நெடுங்கிள்ளியை அடைந்து, பரிசில் வேண்டினர். அப்புல வரை நெடுங்கிள்ளி “இவன் உண்மைப் பரிசிலாளன் அல் லன்; நம்பகைவனுகிய நலங்கிள்ளியிடமிருந்து இவ்விடத் திய இரகசியங்களை அறிந்து போதற்கு வந்த ஒற்றனேயா வன்'' என்று பிழைபடக் கருதிப் புலவரைக் கொல்லு தற்குத் துணிந்தனன். இக்கொடுஞ் செயலைக் கேள்வியுற்ற புலவர் பெருந்தகையாம் கோவூர் கிழார், விரைந்துசென்று புலவரை உயிர் இறுதியினின்றும் உய்விக்கக் கருதி, உறை யூர் புகுந்து, அரசனை யணுகி “அரசே! இப்புலவர் விஷய மாக நீ கொண்ட கருத்துப் பிழைபட்டதும் அநியாயமான தும் ஆகும்; இவர் பகைவேந்தரிட மிருந்து ஒற்று வந்தவ

ரென்று கருதற்க; புலவரது வாழ்க்கை வஞ்சங்கலவாப் புனிதமுடைய தென்பதனை நீ அறிந்திலையோ?

"வள்ளலாயுள்ளவர்களை நினைத்துப் பழுத்த மரங்களை நாடிச்செல்லும் பறவைகள் போலச் சென்று, கடந்து செல்லுதற்கரிய வழிகளைத் தூரமென்று கருதாமற் கடந்து தம் நாவால் இயன்ற அளவுபாடி, அங்கேபெற்ற பரிசிலால் மகிழ்ந்து, தம் சுற்றத்தாரை அவற்றைக் கொண்டு உண்பித்துத் தாமும் உண்டு, பொருளில் பற்றின்றி உள்ள மலர்ச்சியோடு பிறர்க்கும் கொடுத்துத் தம்மைப் பாதுகாக்கும் செல்வராற் பெறும் சிறப்பு ஏதுவாக வருந்தும் இப்பரிசிலால் வாழும் வாழ்க்கை, தம்மோடு கல்விமுகத்தால் போர் நிகழ்த்த வருவாரோடு சொற்போர் நிகழ்த்தி, அவர்நாணத் தம் கல்வியால் வென்று, அதனால் வரும் பெருமிதத்தோடு தலையெடுத்து நடந்து, இனிதாக ஒழுகும் அவ்வளவன்றிப் பிறர்க்கு ஏதேனும் கொடுமை செய்தலை அறிந்ததோ? இல்லை; இஃதன்றியும் அரசாளும் செல்வமுடைய உங்களைப் போன்ற பெருமையுமுடையதாகும்" என்று, புலவர்களின் வாழ்க்கை நலத்தை அரசனது உள்ளத்திற் பதியுமாறு சாதுரியமாய்க்கூறி, அவனது தீய எண்ணத்தை மாற்றி, இளந்தத்தனென்னும் அப்புலவரை உய்வித்தார்.

புலவர் உறையூரில் இம்மகோபகாரச் செயலைப்புரிந்து அமர்ந்திருக்குங்கால், ஆவூரைக் கைப்பற்றியிருந்தசோழன் நலங்கிள்ளி, நால்வகைப் படையுடன் போந்து, உறையூரையும் முற்றுகை செய்து, பெரும்போர் தொடங்கினான். இதனை அறிந்த அருள்வடிவினரான புலவர் சிகாமணி, ஒரு குடியிற் பிறந்தும் அன்புரிமையின்றிச் செற்றம் பூண்டிருக்கும் அவர்கள் தன்மைக் கிரங்கி, மனம் பொறாமல் எவ்வாற்றாலேனும் இவருடைய பகைமையை யொழித்து, ஒற்

றுமைப்படுத்துவேனெனத் தம்முட் கருதி, அடைத்தும் முற்றியும் நிற்கும் அவ்விரு வேந்தரிடமுஞ் சென்று, அவர்களை நோக்கி "அரசர்களே! பகைத்துநிற்கும் உம்மிருவருள் ஒருவனும் பெரிய வெண்மையான இதழையுடைய பனம் பூமாலையை அணிந்தவனல்லன்; (சேரன் அல்லன்) அல்லது கரிய கிளைகளை யுடைய வேம்புமாலை யுடையவ னல்லன்; (பாண்டியனல்லன்) உன்னுடைய மாலையும் ஆத்தியால் தொடுக்கப்பட்டது; உன்னுடன் பொருவோனது மாலையும் ஆத்தியால் தொடுக்கப்பட்டது; (இருவரும் சோழர்களே) ஆதலால் உங்களுள் எவர் தோற்றாலும் தோற்பது உங்கள் குடியேயன்றி வேறன்று; இருவரும் வெல்லுதல் என்பதோ உலகத்தியற்கையன்று; இவற்றால் உங்கள் செய்கை குடியின் பெருமைக்குச் சிறிதுந் தக்கதே யன்று; அன்றியும் இந்த யுத்தம் உங்களைப் போன்ற பெருவேந்தர்களாயுள்ள ஏனையோர்க்கு உடம்பு பூரிக்கும் உவகையைச் செய்யும்; ஆதலால்இனி இப்போரை அறவே விட்டொழியுங்கள். இதுவே உமக்குத்தக்கதாகும்" என்னும் பொருள்பட,

"இரும்பனை வெண்டோடு மிலைந்தோன் அல்லன்,
கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே:
ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே,
இருவீர் வேறல் இயற்கையு மன்றே, அதனாற்
குடிப்பொரு ளன்றுநும் செய்தி, கொடித்தேர்
நும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமிவ் விகலே"

என்று தமது விரிந்த சிந்தையிற் சுரந்தெழுந்த பாட்டினால் உண்மையைப் பசுமரத்தாணி போல் இருவ ருளத்தும்

பதியக்கூறி, அவருள் நெடுக நிகழ்ந்து வந்த செற்றத்தை நீக்க முற்பட்டனர். அதனைக்கேட்ட அரசர் இருவரும் இத் தகைய புலவர் பொருளுரை போற்றி, அதன் வழி நின்று, பகைமை நீங்கி அன்பு கலந்த உள்ளத்தராகாது மறுத் துரைக்கவும் ஒருப்படுவரோ? புலவர் கூறியவாறே இரு வரும் போரொழிந்தனர்.

பின்பு நலங்கிள்ளி புலவரது அருட்பெருங் குணத்தி னையும், பிறர்க்கெனவே முயலும் பெற்றியையும், வெள்வே லேந்தும் வேந்தராயினும் அவரிடம் உண்மையை அஞ்சாது கூறும் ஆற்றலையுங்கண்டு வியந்து, பெறுதற்கரிய இத்த கைய பெரியோர் நட்பைப் பெறுதற்கு யான்செய்த புண் ணியம் என்னையோ எனப் புகழ்ந்து கூறிப் புலவர்பால் முன் னையினும் பன்மடங்கதிகமான நண்புரிமை கொண்டான். அதுமுதல் அரசன் புலவருடன் இடையறாது பழகிப் புலவ ரது திட்பமிகுந்த நட்பென்னும் புணையால் தமிழென்னும் அளப்பருஞ் சலதியைக் கரைகண்டவனாய் அமிழ்தென்னும் படியான கவிகள் பல பாடும் வன்மையுற்று, புவியரசாத லோடு கவியரசாகவும் விளங்கினான். புலவரும் வள்ளி யோனாகிய கிள்ளியினது தமிழ் மொழிப்பற்றையும், பெருங் குணத்திறனையும் கண்டு அன்புமிகப்பெற்று அவ்வப்போது அவனது பெருந் தகைமைகள் பொருந்தத் திருந்திய பாக் கள் பல பாடுவாராயினர்.

ஒருகால் புலவர் "சிறப்புடைய முறைமையால் பொ ருளும் இன்பமும் அறத்தின்பின்னேதோன்றுங் காட்சி போல நின்னால் வெல்லப்பட்ட சேரபாண்டியருடைய இரண்டு குடையும் பின்னேவர முன்னே ஓங்கிய உனது ஒப்பற்ற வெண்கொற்றக்குடை, பூரணசந்திரன்போல்

உயர்ந்து தூரத்தினும் விளங்கப் புகழை விரும்பிப் போரைச்செய்யும் பாடிவீட்டின் கண்ணே யிருத்தலல்லது உன் நகரின்கண் இருப்பதற்கு உடம்படாய் நீ; கோட்டின் நுனி தேயும்படி பகைவர் மதிலைக்குத்தும் உன்னுடைய யானைப்படைகள் அடங்காத செருக்கையுடையனவா யிருக்கின்றன; போரென்று கேட்டால் மிக விரும்பும் உனது படை வீரர்கள், பகைவர் தேயம் நெடுந்தூரத்தது; ஆதலால், ஆண்டுப் போவேம் அல்லேம் என்று கருதாது, செல்லுதற்கு முனைந்த உள்ளமுடையவர்களா யிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் ஓசை மிகுந்த பல விழாவினையுடைய பகைவர் நாட்டில் தங்கிவிட்டுக் கீழ்கடல் பின்னதாக மேல் கடலினது திரை "உனது குதிரைகளின் குளம்பை நனைக்கும்படி வலமாகப் படைகளை விட்டுத் தங்கள் நாட்டுக்கும் நீ வருதல் கூடுமென்று மனஞ் சுழன்று நடுங்கித் துன்பமிகுந்து நித்திரையின்றி இருக்கின்றார்கள் வடநாட்டு வேந்தர்கள்." என்று நலங்கிள்ளியினது போர் விருப்பத்தையும், அவனது படையெடுப்பில் வடநாட்டாருக்குள்ள அச்சத்தையும் வியந்து கூறினார்.

பின்பொருகால் அவர் "நமது சுற்றத்தினது உணவிற்கு விலையாகச் சேரனது வஞ்சிமா நகரத்தை அளிப்பன்; அழகிய நம் விறலியர் சூடும் பூவிற்கு விலையாகப் பாண்டியனது மாடமதுரையையும் தருகுவன்; இந்நிலவுலகத்தின் உரிமையை ஆராய்ந்து கூறினல் இந்நாடு, குயக்குலத்திளைஞர் கலம்வனைதற்குச் சக்கரத்தில் வைத்த பச்சைமண் திரள்போல அவனது கருத்தின் முடிபையுடையதாயிருக்கின்றது; ஆகையால் நாமெல்லாம் அவனையே பாடுவேமாக; வாரீர் பரிசின்மாக்காள்,!" என்று கூறுமுகத்

தான் அவனது வரையா வள்ளன்மையையும் தலைமையை யும் பாராட்டிக் கூறினர்.

மற்றுமோர்முறை, அவ்வரசன் சேர பாண்டியரது நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்திய ஆற்றலையும் பாண்டியனது * ஏழ் அரண் கதவுகளை அழித்து அங்குத் தனது புலிக் கொடியைப் பொறித்த மிகுதிப்பாட்டையும், போர்க்களத் தில் பாணர்க்கு உணவருத்துஞ் சிறப்பினையும், அவனது அறக்களவேள்வி மறக்களவேள்விகளையும் சிறக்கக்கூறினர். (புறம், 33) இங்ஙனம் புலவரும் நலங்கிள்ளியும் விள்ளா நட்புப் பூண்டு, விளங்குகையில் இந்நலங்கிள்ளியின் தமை யனும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை அரசாண்டுகொண்டிருந்த வனுமான 'சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்' என்பான், கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவனும் திருக் கோவலூர் அரசனும் புலவர்க்குப் பரமோபகாரியும் கபிலர் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்களால் நாவார மனமாரப் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவனுமான மலையமான் திருமுடிக் காரியின்மீது தான் கொண்டிருந்த பகைமை காரணமாக அவனது இளமைமிக்க மக்களிருவரைக் கைப்பற்றிக் கொணர்ந்து, யானையால் இடரும்படிசெய்து கொல்லக் கருதினன். இதனைக் கேள்வியுற்ற கோவூர்கிழார் பரிவு மிகுந்து, அருமந்த குழந்தைகளைக் காப்பதற்கு ஆங்குக் காற்றினும் கடுகச்சென்று அரசனைக் கண்டு, "அரசே! நீ ஒரு புறவுக்காகத் துலாக்கோல் புகுந்து அதன் துன்பத் தைத் தீர்த்ததன்றியும் பிற உயிர்களுக்குற்ற துன்பம் பலவற்றையும் தீர்த்தருளிய சிபி என்னும் அரசர் பெருந்

*இது ஓரிடத்தில் ஏழாகச்சூழ்ந்திருந்த கோட்டை. இராம நாதபுரம் ஜில்லாவில் எழுவன் கோட்டையென ஓர் ஊர் உள்ளது.

தகையின் மரபிலே உதித்தவன்; இச்சிறுவர்களோ அறிவால் உழுதுண்ணும் புலவரது வறுமையைக் கண்டால் வருந்தி அதைத் தீர்ப்பதற்குத் தமது செல்வங்களைப் பகுத்துக்கொடுத் துண்ணும் தண்ணளியுடையவராய் வாழ்வாரது மரபிற் பிறந்தவர்கள்; இவர்கள் இந்த யானையைக் கண்டு இயற்கையில் அஞ்சி அழுகின்ற அழுகையையும் மறந்து நிற்கும் பச்சிளங் குழந்தைகளாக இருக்கிறார்கள்; அஃதன்றியும் இக்கூட்டத்தை அச்சத்துடன் பார்த்து, முன்பு தாங்கள் அறிந்திராத புதிய வருத்தத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்; நான் கூறிய இவ்விஷயங்களை நீ உள்ளபடி கேட்டறிந்தவனாயின் இனி நீ விரும்பியதைச் செய்வாயாக" என்று இங்ஙனம் கல்லும் மரனும் கரைந்துருகக் கூறினார்; கூறவே அரசன் புலவரது அருளுரையைக்கேட்டுத் தன் கொடுஞ் செயலுக்கு நாணி, குழந்தைகளைக் கொல்லாது விடுத்தனன்.

பின்னர் புலவர், இங்ஙனம் தம் பொருளுரையால் தெருண்டு, அருள் நிரம்பியவனான அவ்வரசன் திறத்தை வியந்து "கூற்றுவனும் தன்னால் உயிர்கொள்ளுதற்கேற்ற காலம் வருமளவும் எதிர்பார்த்திருப்பான்; அவ்வாறு காலம் பாராது பகையரசர் மாளும்படி வேண்டிய இடத்தே கொல்லும் வெல்லும் போரையுடைய வேந்தே! எட்டுத் திக்கிலும் எரிகொள்ளி எரிந்து விழவும், மரங்களின் கிளைகள் இலை உதிர்ந்து வாடவும், சூரியன் பல இடங்களில் தோன்றவும், அஞ்சத்தக்க பறவைகள் குரலிசைப்பவும் இவற்றை நனவிற்கண்டும், பல் நிலத்தில் விழவும், எண்ணெயைத் தலையில் வார்க்கவும், ஆண்பன்றியில் ஏறவும், ஆடையைக் களையவும், படைக்கலம், இருந்தகட்டிலுடன் கவிழவும் இவற்றைக் கனவிற்கண்டும், இவைபற்றித் தவி

ராது போர்க்குச்சென்று, தவறாது வெல்லும் வலியுடை யையாதலால் உனது படையெடுப்பைக் கருதிப் பாது காவலின்மையால் அஞ்சி, வருத்தமுற்றுத் தமது பிள்ளை களுடைய பூப்போலுங் கண்களை முத்தஞ்செய்து தம் மனைவியர்க்குத் தம் வருத்தந் தோன்றாமல் மறைக்கும் ஆடவரோடு கலக்கமடைந்தது, உன்னைக் கோபிக்கச்செய்த பகைவர் நாடு" எனவும் "தேன்போன்ற இனிய நரம்புத் தொடை பொருந்திய சிறிய யாழையுடையபாண! குளத் தின்கண் வாழும் ஆமையை இருப்புச்சலாகையில் கோத் தாற் போன்ற நுண்ணிய கோலால் பிணிக்கப்பட்ட தெளிந்த கண்ணையுடைய உடுக்கை யோசை இனிதாக விருக்கும்; அதனைக் கேட்டு இவ்விடத்துச் சிறிது தங்கி இளைப்பாறிப் போவீராக, என்று சொல்லிப் பல விஷயங் களைப்பற்றி என்னை வினவுகின்ற இரவலனே! யான் சொல் வதனைக் கேட்பாயாக: தைமாதத்துக் குளிர்ந்த பொய்கை போலக் கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத சோற்றை யுடைய பெரிய நகரத்தையும், அடுநெருப்பை யல்லது சுடுநெருப்பை அறியாது இருமருந்தாகிய சோற்றையும், நீரையும் மிகுதியாக உண்டாக்கும் நாட்டையு முடையவ னாகிய கிள்ளிவளவனது நல்ல புகழை நினைத்து, வண்டுகள் சிறு வெள்ளாம்பற் பூக்களில் ஊதிக்கொண் டிருக்கப் பெற்றதும் வள்ளியோனாகிய பண்ணனதுமாகிய சிறுகுடி வழியாக நினது விறலியோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து செல் வையாயின் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெறுகுவை. அவனது வண்மையாற் செல்வம் பெறுதல் விறகு வெட்டிகள் விழுப் பொருள் எடுப்பது போன்ற அருமைப்பாடுடையதன்று; அதுபெறுவேமோ என ஐயுறவேண்டாம்" என்றும் கிள்ளி வளவனது திண்மை, வண்மை, தண்மை, உண்மைமுதலாய

பெருங்குணங்களைப் புலப்படுத்திப் பாடினர். பின்னரும் அவனது பாணர் பசிக்குப் பகையாயிருக்குந் தன்மையையும், மருதம் முல்லை நெய்தல் நிலவளங்களையும் வருணித்துப்பாடி உவப்பித்து அரசன் அவையில் தங்கியிருந்தார். சின்னாட் கழிந்ததும் புலவர், தமது நண்பனாகிய நலங்கிள்ளியைக் காணவேண்டுமென்னும் அவா ஈர்க்க அரசனிடை விடைபெற்று உறையூர் வந்து, நலங்கிள்ளியை இருவிழிகள் குளிரக்கண்டு உவகைகொளத்தழுவி, அளவளாவி அவனது பகைவெல்லுந்திறன், பாணர்ப்புரக்கும்வண்மை, செங்கோல் மாண்பு முதலாயவெல்லாம் புலப்படும்படி, வழுவறத் தேர்ந்து வடித்து மதுரந் தழுவிய நவரசத் தண்டமிழ்ப்பாக்கள் பலபலபாடி, அரசனோடு இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—பண்டைக் காலத்தில் நந்தமிழகத்தில் மக்கள் பெயரெல்லாம் பெரும்பாலும் அவரது வினை, குணம், தொழில், ஊர் முதலியவற்றால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது போலவே இப்புலவரின் பெயரும் கோவூர் கிழார் எனப் பிறந்த ஊர்பற்றி அழைக்கப்பட்டதாகும். இதனால் இயற்பெயர் கிளக்கவேண்டாது 'கோவூர்கிழார்' எனவே இவரை உலகம் அறிந்திருந்த பிரசித்தி புலப்படும். ஒருவர்க்கு, அவர் பிறந்த ஊராலும் பெயர் எய்துதல் மரபென்பது "ஊரும் பெயரு முடைத்தொழிற் கருவியும், யாரும் சார்த்தி யவையவை பெறுமே" என்ற தொல்காப்பிய மரபியற்சூத்திரத்தால் அறியப்படுவது. சில பிரதிகளில் இவரது பெயராகக் 'கோவூர்அழகியார்' எனவுங் காணப்படுதலால் 'அழகியார்' என்பது இவரது இயற்பெயராதலுங் கூடும்.

குலம்:—இவர் தோன்றிய குலம் தமிழ்ப் பழங்குடிகளுள் ஒன்றாய வேளாண்குலம் என்பது, இவரது கிழார்

என்ற சிறப்புப்பெயரால் அறியப்படுவது. கிழார் என்ற பெயர் வேளாளர்க்குரிய தென்பது மேற்காட்டப்பட்டது.

மதம்:—இவர் தம் பாடல்களில் கூறியிருக்கும் நீதிகளையும் ஒழுகலாறுகளையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து இவர் தமிழ்நாட்டுத் தொன்றுதொட்டே வந்த மறைநெறிப் பட்டகொள்கையுடையாரென்றே புலனாகின்றது.

ஊர்:—இப்புலவர் சோழ பரம்பரையிலுதித்த நான்கு அரசர்களால் அபிமானிக்கப்பட்டு, அவர்களது அவைக்களங்களில் அமர்ந்து, அவ்வப்போது அவர்க்கு உறுதி பயப்பனகூறி, அவர்களைப் புகழ்ந்துபாடித் தம் வாழ்நாள்களையெல்லாம் சோழநாட்டிலேயே கழித்தவரென்று இவர் பாடிய பாடல்கள் கொண்டு அறியப்படுதலானும், சோழநாட்டையும் காவிரிநதியையும் புனைந்துரைத் திருத்தலானும் இவரது பிறப்பிடமாகிய கோவூர் சோழநாட்டைச் சேர்ந்ததென்பது துணிபு. இவ்வூர் தற்காலத்து அந்நாட்டில் யாண்டுள்ளது? என்பது மாத்திரம் ஆராயத்தக்கது.

பெருமை:—இப்புலவரது ஆழ்ந்த கல்விப்பெருமையினையும், சான்ற குணப்பெருமையினையும் இவர் இயற்றியனவாகவுள்ள சீரிய பாட்டுக்களானே நன்கறியலாகும். இவர் தமது பொருவிறந்த புலமைத்திறத்திற் கேற்ப அருளும், அன்பும், நன்றியும் முதலான தலையாய குணங்களெல்லாம் தம்மிடம் ஒருங்கமையப் பெற்றவராய்ப் பிறர்க்கு இன்னல் நேர்ந்துழியெல்லாம் அவற்றைக் களைவதே தமது பெருங் கடப்பாடாகக்கொண்டு விளங்கியவர். உலகத்துத் தோன்றிய மக்கட்கு, இவர்

"உளநாள் சிலவால் உயிர்க்கேம மின்றால்
பலர்மன்னுந் தூற்றும் பழியால்—பலருள்ளும்

கண்டாரோ டெல்லாம் நகாஅ தேவனொருவன்
தண்டித் தனிப்பகை கோள்"

என்பதுபோன்ற நீதிகளை எடுத்துக்கூறித் தெருட்டி, யாவரும் சீற்றந்தணிந்து, ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டுமென்ற கொள்கையுடையவராய்த் தம்வாழ்நாள் முழுதும் உழைத்த உபகாரி. இவரது இத்தகைய பொய்யில் கேள்விப்புலமையையும், மனத்தூய்மையையும், வாய்மையையும், அருளுடைமையையும் நன்கறிந்ததனு லன்றோ முடியுடை வேந்தரெல்லாம் இவர், "போரினை நிறுத்துமின்" என்றால் நிறுத்தியும், "இச்செய்கையினின்றும் ஒழிமின்" என்றால் ஒழிந்தும் நின்றார்கள். பெருவேந்த ரெல்லாம் தம் உரையைப் பொன்போல் உளத்திற் பொதிந்து தம் நெறிச்செல்ல அவர்களை வயமாக்கி அரசியற் கருமங்களுள் தலைப்பட்டு நின்ற புலவரது ஆற்றலையும், செல்வாக்கையும் என்னென்று வியப்பது? ஈதன்றோ அறிவு பெற்றதின் பெரும் பயன்!

ஒரு குடியிற் பிறந்தும் கலகமிட்டுக் கொண்டிருந்த சோழர்கள் இருவரையும் ஒற்றுமைப் படுத்துதற்கும், பிற உயிர்கட்கு நேர்ந்த துன்பங்களைக் களைவதற்கும், அஞ்சத்தக்க போர்க்களத்தினும் புகுந்து, அரசர் செவிவெதும்ப இடித்துரைத்து அவர்கட்கும் பிறர்க்கும் நலம் விளைக்கப் பாடுபட்டன ரென்றால் இவருடைய அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம், ஒப்புரவு ஆதிய அறப்பெருங் குணங்களை எஞ்சாது எடுத்துரைப்பது எங்ஙனம்? இத்தகைய பெரியாரை ஒரு நாடு பெறுமாயின் அதற்கு அதனினும் சிறந்த பேறு வேறு யாதுளது?

அரசர்க்கு ஒற்றுமை நயத்தினை உறவெடுத்தோதிய நல்லிசைப் புலவர் பல்லோருள்ளும் இவர் தலை சிறந்தவ

றென்பது மலை விளக்காம். குடிப்பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் குடிக்குப் பழுதுவராது அதனைக்காத்துத் தாங்குதலைக் கடனாகக்கொள்ள வேண்டு மென்னும் கருத்துப் பெரிதுமுடையவர்; அரசர்கள், அறனும், மறனும், நெறியும் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டு மென்னும் கோட்பாடுடையவர். இலக்கணஇலக்கியக் கடலின்நிலைகண்டுணர்ந்ததன்றி, இசைநூல், வானநூல், சோதிடநூல், கணநூல் என்பவற்றையும் கரை கண்டறிந்தவர். இவரது பெருமையை விரிப்பிற்பெருகும்.

காலம்:—இவராற் பாடப் பட்டவருள் ஒருவனாகிய கிள்ளிவளவன் மணிமேகலை காவிய காலத்தினன்; மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரக்கதையின் தொடர்ச்சியாய் அந்நூலாசிரியர் அவைத்தலைமையிலும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆசிரியர் அவைத்தலைமையிலும் அரங்கேறியவை; *ஆகவே சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் ஒருகாலத்தெழுந்த பொருட்டொடர்நிலைச் செய்யுள்களாகும். சிலப்பதிகாரம், கி-பி 135-லிருந்து இலங்கையை ஆண்ட அரசனென்று 'இலங்கை மஹாவம்சந்' கொண்டு தெளியப்பட்ட முதலாங் கஜபாகுவை 'வரந்தரு காதைக்' கண்ணும், 'உரைபெறு கட்டுரைக்' கண்ணும் குறித்துள்ளமையால், அவ்வரசனுக்குரிய கி-பி 135-க்குமேல் † 160-க்குட்பட்டகாலமே சிலப்பதிகார காலமாகும்; இம்முறையே நோக்கப் புலவர் காலம், கி-பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி என்பது தெளியப்படும்.

---

* சிலப் - பதிகம் - 89-90. மணி - பதிகம்-95. † இக்காலம் சோதிடக் குறிப்புக் கொண்டும் துணியப்பட்டுளது. செந்தமிழ்-தொ-15-பக்-585-645.

இவர்காலத்துப் புலவர்கள்:—ஆலத்தூர் கிழார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், மாறோகத்து நப்பசலையார், ஆவூர் மூலங்கிழார், இடைக்காடனார், ஆடுதுறைமாசாத்தனார், கூலவாணிகஞ் சாத்தனார், ஐயூர் முடவனார், நல்லிறையனார், எருக்காட்டூர்த் தாயங்கண்ணனார், தாமப்பல் கண்ணனார்; உறையூர் முதுகண்ணஞ்சாத்தனார், மள்ளனார், இளந்தத்தன் முதலியோராவர். இவர் இளம் பருவத்தினராயிருந்த போது முதியராய் விளங்கியவராவர், கபிலரும் பரணரும். புலவராற் பாடப்பட்ட கிள்ளிவளவனை அகத்தில் நக்கீரரும் பாடுதலால், அவரும் இவரது காலத்தில் இருந்தவராவர்.

இவராற்பாடப் பட்டோர்:—சோழன் நலங்கிள்ளி, சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், சிறுகுடிகிழான் பண்ணன். இவருள் பண்ணன், சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவனது நண்பனும், சிறந்த கொடையாளியாயும் தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாளனும் விளங்கியபடியால், புலவர் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் விஷயமாகப் பாடிய 70-ஆம் புறப்பாட்டில் இவனது கைவண்மையையும், இவனது சிறுகுடியூரின் வளத்தையும் சார்த்துவகையால் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார் கிள்ளிவளவனுக்குப் பண்ணன் நண்பன் என்பது "யான்வாழும் நாள் பண்ணன் வாழிய" எனக் கிள்ளிவளவன் 173-ம்புறப்பாட்டில் இவனை வாழ்த்திப்புகழ்வதுகொண்டறியலாம்.*இப்பண்ணன்தென்னவன் மறவன் என்பது, 388-ஆம் புறப்பாட்டால் அறியப்படுகின்றது. புலவர், மலையமான் வண்மையைப் பாராட்டி, அவன் மக்களைப்பாடுதலால் அவனையும் நன்கறிந்தவராவர்.

---

* இவன் அகம் 54-117-177-ம் பாட்டிலும் பாராட்டப்பட்டுளான்.

பாட்டுக்களின் ஆராய்ச்சி.

இப்புலவர் பாடியனவாகச் சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத் தொகையுள் புறநானூற்றில் பதினைந்தும், நற்றிணையில் ஒன்றும், குறுந்தொகையில் ஒன்றும், திருவள்ளுவமாலையில் ஒன்றுமாகப் பதினெட்டுப் பாட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.

புறநானூற்றில் 31-32 - 33-41-44-45-46-48-68-70-308-373-382-386-400, என்ற எண்ணமைந்த பாடல்கள் இவர்பாடியனவாகும். இவரதுபாட்டுக்களின் சுவைநயம் அளத்தற்கரிது; ஏனைச்சுவைகளினும் கருணைச்சுவையும், வீரச்சுவையும் ததும்பி மிளிர்கின்றன. சோழர் இருவர்களும் போரொழிந்து ஒற்றுமை உறுதற்குக் கூறிய 44-45-ம் பாட்டுக்கள் கேட்போருள்ளத்தைப் பிணிக்குந் திட்ப நுட்பஞ்செறிந்து விளங்குகின்றன. மலையமான் மக்களை உய்விக்கப்பாடிய 46-ம் பாட்டு இளஞ்சிறாரது இயற்கையைப் புலப்படுத்திப் படிப்போருள்ளத்தைக் கரையச்செய்கின்றது. இளந்தத்தனை உய்விக்கப்பாடிய 47-ம் பாட்டில் புலவர்கள் வாழ்க்கை நலத்தையும், அவர்களுடைய இயற்கைக் குணங்களையும் பெருமையையும் வெளிப்படுத்தற்குப் புலவர் மேற்கொண்ட சாதுரியமொழித்திறன் வியக்கற்பாற்று.

இவர் கூறும் உவமைகள் பொருத்தமும் திருத்தமும் உற்று, இவரது கவிவன்மையைக் காட்டுகின்றன. சேர பாண்டியர் குடைகள் பின்னேவரச் சோழனது குடை முன்னே தலைமை தோன்றப்போகும் தோற்றத்திற்கு, அறத்தையும்; அதன் வழித்தோன்றும் பொருளையும், இன்பத்தையும் உவமையாகக் குறித்துள்ளார். பாணர் சுற்றங்களின் பசியால் மெலிந்து எலும்பு தோன்றும் விலாப்

புடைக்குத் தோலுரித்த உடும்பையும், நுண்ணிய கோலாற் றெடுத்த உடுக்கை வாத்தியத்துக்கு, நாராசத்தால் கோத்த ஆமையையும் ஒப்பிட்டுள்ளார். குழவிக்குச்சுரக்கும் தாயின் பால்போல் காவிரியின் வெள்ளம் உயிர்த்தொகுதியைக் காக்கும்' என்று காவிரிச்சிறப்புக் கூறியுள்ளார். இக்கருத்தையே "சரயுவென்பது தாய்முலை அன்னதிவ்; உரவு நீர் நிலத்தோங்கு முயிர்க்கெலாம்," எனக் கம்பர் தமது இராமாவதாரத்துள் ஆற்றுப்படலத்தில் அமைத்திருத்தல் காண்க. வறுமைக்கு நாகத்தின் நஞ்சை ஒப்பிட்டுள்ளார். தசையோடுகூடிய சோற்றுத்திரளைக்கு, இலையை இடையிட்டுக் கட்டிய மலராத முகைபிணையுடைய மாலையின் பந்தை ஒப்பிட்டுள்ளார் "வேட்டுவன், மானின் தசையைச் சொரிந்து கொணர்ந்த கடகமும், ஆயர் மகள் தயிர்கொண்டுவந்த மிடாவும் நிறைய, உழவர்மகளிர், குளத்துக்கீழ் விளைந்து களத்தின்கண் கொள்ளப்பட்ட வெண்ணெல்லை முகந்து கொடுப்ப உவந்து மீளும் பாண்டிநாடு" எனப் பாண்டிநாட்டுச் சிறப்பும், பண்டமாற்றும் கூறியுள்ளார். 'பகைநாட்டில் கிள்ளிவளவனது படையெடுப்பைக் கேட்டு அஞ்சி வருத்த முற்ற ஆடவர், தம் வருத்தம் தம் மனைவியர்க்குத் தோன்றா வண்ணம் தம்மக்களை முத்தமிட்டு, அவ்வருத்தத்தை மறைக்கின்றார்கள் என்று புலவர் கூறியிருப்பது அவரது மனோதத்துவ ஆராய்ச்சியைக் காட்டிப் படிப்போருக்கு இன்சுவையை யூட்டி வியப்புறச் செய்கின்றது. வண்மைமிக்க மலையமான் மக்களை உய்விக்கச் சோழனது முன்னோனாகிய சிபியின் செயலாகிய குறுநடைப் புறவுக்குத் துலாக்கோல் புகுந்த வரலாறு கூறி, அதனால் அவனது முன்னோரின் உயிர்க்கொடையை நினைப்பூட்டிய திறப்பாடு சாலப் போற்றற்பாலது.

அல்லிப்பாவைக்கூத்து, களவேள்வி, சிறுசோற்று விழா இவைகளைக் குறித்துள்ளார். அரசர்கள் வெற்றி வேண்டிப் பகைநாட்டின்மேற் சென்றால் தம் படைகளை வலமாகச் செல்லவிடும் வழக்கைக் கூறியுள்ளார். சோற்றையும் நீரையும் ?ா. வண்டினை 'நாற்ற நாடடத்து அறுகாற்பறவை' என்று விசேடித்துள்ளார். 'தைத்திங்களில்பொய்கைநீர் குளிர்ந்து தெளிந்து குறையா திருக்கும்' என்று கூறியுள்ளார். இங்ஙனமே "பாரிபறம் பிற் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர் தைத் திங்கட் டண்ணியதரி னும்' எனக் குறுந்தொகையினும் (196) "நீதக்காய் தைந் நீர் நிறந்தெளிந்தாய்" எனப் பரிபாடலினும் (11 இக்க ருத்து வந்துள்ளது. புறநானூற்றில் பாடப்பட்டோர் பெயரின்றிக் காணப்படும் பாட்டுக்கள் இரண்டுள்ளன. புறநானூற்றுக் கோவையைக் கடைமணியாயும் நின்று அலங்கரிப்பது இவரது பாடலேயாம்.

நற்றிணையில் இவர் பாட்டாகக் காணப்படும் 393-ஆம் செய்யுள் 'வரைவுமலிதல்' என்னும் துறையமைந்தது. தோழி கூற்றாகவுள்ள இச்செய்யுளில் 'நீண்ட மூங்கில் மிக்க மலையில் சூலையுடைய பிடியானை, கன்றை யீன்று வருந்தி நிற்க, அதின் பசிநோய் தீர்க்கவேண்டிக் களிற்று யானை, அயலிலுள்ள புனத்தில் தினைக்கதிரைக் கொய்து கொண்டு போதலாலே, கானவன் அதனைக்கண்டு எறிந்த விசைமிக்க எரிகொள்ளி, மலைப்பக்கமெங்கும் மின்னி, தோன்றி மறையும் மின்னலைப்போலத் தோன்றுநிற்கும் மலை நாட்டினன்' எனத்தலைவனை விசேடித்து அதனடியாக உள் ளுறை அமைந்திருக்கும் மாட்சி பாராட்டத்தக்கது. இதில் களிற்றியானை, 'வாலாவேழம்' எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. (வாலாவேழம்-வெண்மையில்லாத கரிய யானை) குறுந்தொ

கையிலுள்ள இவரது 65 ஆம் பாட்டு முல்லைத்திணைக்குரிய 'பருவங்கண்டு ஒழிந்த தலைமகள் தோழிக்குரைத்த துறை' யாகவுள்ளது. கார்காலத்தில் ஆண்மான் துணையோடு தாவித்திரிதல் கூறப்பட்டுளது. மானின் ஆண்பாற் பெயராக இரலை என்னும் மரபுப்பெயர் வந்துளது.

திருவள்ளுவமாலையில்

அறமுதல் நான்கும் அகலிடத்தோ ரெல்லாம்
திறமுறத் தேர்ந்து தெளியக்—குறள்வெண்பாப்
பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே
முன்னை முதுவோர் மொழி.

என்ற 38-ம் பாட்டு இவர் பாடியதாகும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கையும் மண்ணுலகத்தோ ரெல்லாம் வகைபட ஆராய்ந்து தெளியும் பொருட்டுக் குறள் வெண்பாக்களாலே சொல்லப்பட்ட திருவள்ளுவநாயனாரது முப்பால்களையுடைய புத்தகத்திற் சேர்க்கப்படுவதற்கு முனிவரும் புலவரும் வடமொழி தென்மொழிகளில் செய்த நூல்களில் ஒன்றும் தகுதியுடையதன்று; என்பது இதன் பொருளாகும். இவரது பாடல்களின் அருமை பெருமைகளை விரிப்பின் வரம்பிகந்து செல்லும்; ஆய்ந்துணர்க.

இனி இவருடைய புறப்பாட்டுக்களால் அக்காலத்துச் சோணாட்டு அரசாட்சி வரலாறும் ஒருவாறு அறியக் கிடக்கின்றது. இவர்காலத்தில் சோணாடு உறையூரைத் தலைமையாகக் கொண்ட பகுதியொன்றும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைத் தலைமையாகக் கொண்ட பகுதியொன்றுமாக இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு உறையூர்ச்சோழர், புகார்ச்சோழர் என இருபிரிவினரானா

சோழமன்னரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இங்ஙனம் இந்நாடு பிரிவுண்டது இவர் காலத்துக்குச் சிறிது முன்பிருந்த சோழன் கரிகாலன் காலம் முதலாகும்; இது பட்டினப் பாலை முதலான சங்கநூல்கள் கொண்டு தெளியப்படுவது. இங்ஙனம் இந்நாட்டு அரசுரிமை இரண்டாகப் பிரிந்தமை யானே இருதிறத்தார்க்கும் பகைமைமிகுந்து அடிக்கடி பலபோர்கள் நிகழ்வனவாயின.

இப்புலவர் காலத்து உறையூரை ஆண்டசோழன் நெடுங்கிள்ளி; 'காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி' என்று கூறப்படுபவனும் இவனே; இவன் சோழன் மணக்கிள்ளி யின் மகனும் சேரன் செங்குட்டுவனின் அம்மானும் ஆவன். புகாரில் ஆண்டவன் சோழன் * குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்; இவன் நெடுமுடிக்கிள்ளியெனவும், மாவண் கிள்ளியெனவும், கிள்ளிவளவன் எனவும் கூறப்படுவான். இப்புலவரால் பாடப்பட்டவருள் ஒருவனும், இவரை நன்கு அபிமானித்தவனுமாகிய நலங்கிள்ளி என்பவன், இக்கிள்ளிவளவனுக்குத் தம்பி ஆவன். இவனுக்கு இளை யோன் † மாவளத்தான்; ‡ இம்மூவரும் சோழன் கரிகால னது மக்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். இது கரிகாலனது ஆட்சிக்காலத் திறுதியில் செய்யப்பட்ட மணிமேகலையில் புகார்ச்சோழனைக் கிள்ளிவளவன் கூறப்பட்டிருத்தலா னும், பிற காரணங்களானும் அறியப்படும்.

இக்கிள்ளிவளவன் உறையூர்ச் சோழனை நெடுங் கிள்ளியின்மீது தன் தம்பியை ஏவி நடத்திய யுத்தமேயாகும்,

---

* குளமுற்றம் சேரநாட்டிலுள்ளது; அங்குச் சேரனோடு செய்த போரில் இவன் இறந்தான். (துஞ்சுதல்-இறத்தல்.) † (புறம்—43)
‡ இவர்கள் மூவரையும் இம்முறையினராகக் கொள்ளுதலின்றி வேறுபடக் கொள்வாருமுளர்.

இப்புலவரால் புறம் 44-45-ஆம்பாடல்களிற் குறிக்கப்பட்ட யுத்தம். இவ் யுத்தத்தின் தொடர்ச்சியே போலும், "ஆர் புனைதெரிய லிளங்கோன் றன்னால் காரியாற்றுக்கொண்ட காவல் வெண்குடை. வலிகெழு தடக்கை மாவண்கிள்ளி" எனச் சாத்தனாரால் மணிமேகலையுள் குறிக்கப்பட்டதும். நெடுங்கிள்ளி 'காரியாற்றுத்துஞ்சிய' என்ற அடையுடன் கூறப்படுதலால் இவ்விடத்து நடந்த இப்போரில் இவன் இறந்திருத்தல் வேண்டும். பின்னர் உறையூர், புகார்ச் சோழனுன கிள்ளிவளவனது வசமாய், அது அவனது தம்பியான நலங்கிள்ளியால் ஆளப்பட்டது. இவ்வுரிமையாற் றான் புகாரிலிருந்த இக்கிள்ளிவளவனை ஆலத்தூர் கிழார் என்ற புலவர் "பிறங்குநிலைமாடத் துறைந்தையோனே" என 69 ஆம்புறப்பாட்டில் உறையூர்க் குரியவனுகக் குறித்த தூஉமென்க. அன்றி இங்ஙனம் கூறியது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக் கடல்கொண்டபின்னர் வளவன் உறையூர் போய்ப் புகுந்தானென்று அறியப்படுதலான் அங்ஙனம் அவன் உறையூரை அடைந்த பின்னையவரலாறுபற்றியுமாம்.

இங்ஙனம் உறையூர்ச்சோழர்க்கும், புகார்ச்சோழர்க்கும். அடிக்கடி நிகழ்ந்துவந்த யுத்தங்களில் மலையமான் திருமுடிக்காரி, உறையூர்ச்சோழர்க்குப் பேருதவியாயும், தனக் குப்பகைமையாயும் இருந்தமை பற்றியே கிள்ளிவளவன் அவன் மக்களைப்பிடித்து யானைக்கிட்டுக் கொல்லக்கருதியது. இம்மலையமானுக்குப்பின் அவன்போலவே அவன் மகன் சோழியவேனுதிதிருக்கண்ணன் என்பானும் தனது முள்ளூர்மலையில் ஓடிவந்து ஒளித்த சோழன் ஒருவனுக்குப் பெருந்துணைவனுயிருந்து காத்த செய்தி 174-ஆம் புறப் பாட்டில் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. இப்புலவரால்

பாடப்பெற்ற குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கும், மேற்குறித்த சோழர்க்குமுள்ள தொடர்பு விளங்கிற்றிலது.

இனி இப்புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளி விஷயமாகவும், கிள்ளிவளவன் விஷயமாகவும் பாடியபாடல்களை ஆராய்ந்தால், புலவர்காலத்தில் புகார்ச்சோழர்கள் உறையூர்ச் சோழர்களை வலிதொலைத்ததன்றி ஏனைய சேர பாண்டியர்களையும் வென்று தம்மடிப்படுத்தி மஹோன்னத நிலையில் இருந்தார்களென்பது அறியப்படும்.

பெருஞ்சித்திரனார்.

இற்றைக்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர் சங்க காலத்தில் பல்வகைச் செல்வமுங் கொழித்து விளங்கிய நம் தமிழகத்தில், தமிழ்ப்பழங்குடியிலே தோன்றிய இப்புலவர் பெருந்தகை, இளம்பருவத்திலேயே சொல்லருஞ்சிறப்பின் நல்லாசிரியரை அடைந்து, அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியில் மிகப் பொலிந்திலங்கும் அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் இலக்கண இலக்கியங்களையும், ஏனைய நூல்களையும் குற்றமறக்கற்று, நாவீறுபடைத்த தொல்லானை நல்லாசிரியராய்ச் சிறந்து விளங்கினர். இவர்தம் ஒப்புயர்வற்ற திப்பியப் புலமையைக் கண்ட பெரியோரெல்லாம் 'இப்புலவர் சிகாமணியை ஈன்றுவப்பதற்கு இவர் தம் இருமுதுகுரவரும் முன்னம் நோற்ற நோன்புதான் எப்பெற்றியதோ?' எனப் புகழ்ந்து வியந்தனர். புலவரது, வயதும் அறிவும் முதிர்ந்த தாயரும் "ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன் மகனைச் சான்றோனெனக்கேட்ட தாய்" என்ற பொய்யா

மொழியின்படி அத்தகவுரைகளைக்கேட்டு, அகங்கொளா மகிழ்வு பூத்தனர்.

புலவரது புகழ்மணம் தமிழகம் முழுவதும் பரவத் தலைப்பட்டது. புகழ்மணமிக்க புலவர்க்கு மணப்பருவம் அணமியதை அறிந்த அவர்தம் பெற்றோர் திருமணம் புணர்த்த உன்னி அறிவானும், உருவானும், திருவானும் நிகர்த்த ஒரு குலமங்கையை நல்லோரையில் திருமணம் புணர்த்தினர். புலவரும் மனைக்கிழத்தியுடன் நெகிழ்ந்த நேயமுடையவராய் ஈருடல் ஓருயிராய்க்கலந்து, அறவோர்க் களித்தலும், அந்தணரோம்பலும், துறவோர்க் கெதிர்த லும் முதலாகிய இல்லறப்பணியாற்றலில் தலை சிறந்து நின்று விளங்கினர். கற்புமிக்க மனைவியுங் கற்றுத்துறை போய காதலர்க்குப் பொற்புமிக்க மக்கள் பலரை ஈன் றளித்தாள். இங்ஙனம் மக்கட்செல்வம் பெருகிவரப்பெற்ற புலவர், இளம் பருவமுதல் தமிழ்ச்சுவை மடுத்து அதன் கண்ணே ஆய்ந்து தோய்ந்து கிடந்த உள்ளம் அவிழ்ப் பதம் பெறுதற்குரிய தொழிற்றுறைகளிற் புகுதலை மறந் திருந்தனராதலின் நாளடைவில் பொருள் வருவாய்குன்றி அதனால் வறுமைக்கடல் அவரைச் சூழத் தலைப்பட்டது. என்செய்வது !

"இருவே றுலகத் தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு"

என்பது தமிழ்மறையின் உண்மையன்றோ? 'பூரியரெல்லாம் செல்வத்தாற் பூரித்து வாழ, நம்புலவர் பெருமக்களுள் சிலர் நல்குரவால் நலிவுற்று வருந்துதற்கிருந்த உலகவியற் கையை என்னென்பேம் ?

"பல்லான்ற கேள்விப்பயனுணர்வார் பாடழிந்
தல்ல லுழப்ப தறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி உறைதலாற் சேராளே
பூவின் கிழத்தி புலந்து"

என்று ஓர் புலவர் கூறியதே இதற்கு உண்மைக் காரண மெனக்கொண்டு அமைவதே பொருந்தும் போலும்.

இலக்கண இலக்கியக் கடல் கடந்தும் புலவர் அலக்கணு றுத்தும் வறுமைக் கடல் கடக்கும் வகைகாணாது அதனுள் ஆழ்ந்தனர்; ஆழவே ஊழ்வினையாம் சுழி சுழித்தலைத்தது; அவாவென்னும் அலை எடுத்தெடுத் தெறிந்தது; பசியென் னும் மகரமீன் விழுங்கத் தொடங்கிற்று; துன்பமென்னும் சுறா எதிர்பாய்ந்தது; கவலை யென்னும் முதலை பற்றியீர்த் தது; இவற்றால் புலவர் மேனிதுவண்டார்; உள்ளம் சோர்ந் தார்; நடுக்குற்றார்; மனத்துரன்மிக்க மாண்பினரேனும் ஊழ்வினையால் வந்துருத்த வறுமையை வெல்லுதல் அரு மையன்றோ? இதுபற்றியன்றே.

குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடூஉ
நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
பூணணி மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி"

எனத் தண்டமிழாசான் சாத்தனாரும் கூறியதூஉ மென்க.

செந்தமிழ் மணம் சந்ததமும் வீசப்பெற்ற புலவரது இல்லம், இலம்பாட்டிற்கு இருப்பிடமாய்ப் பொங்காத அடுப்பையும், புகையாத அட்டிலையும், கழுநீர்களையாத் தொட்டியையும் உடையதாயிற்று. புலவரின் மனைவியோ பூவுஞ்சூடாள் நீரும் ஆடாளாய், ஒப்பனை யொன்றுமின்றி

வேற்றிழை நுழைந்த பீறலாடையன்றி மாற்றுடையறியா இடையும், ஆம்பற்றண்டுபோல் உணவின்றி உணங்கிய உதரமும், நகையிழந்த முகமும், புகையிழந்த கூந்தலும், பாலின்றி வறண்டு தோலோடு சுருங்கிய மார்புமுடையவளாய்க் கலனொன்று மில்லாது இடும்பைக்கோர் கொள்கலனாய் வாடியிருந்தனள். பச்சிளங்குழவியோ பசியால் தாயின் பாலில்லாத மார்பைப் பன்முறை சுவைத்தும், பால் சுரவாமையால் தாயின் முகத்தை நோக்கி அழும்; அப்பொழுது அவள் புலவரின் முகத்தை நோக்கி இனைந்திடுவாள்; புலவர் அதனைக்கண்டு அகம் நைந்திடுவார்; ஒரு மகன் பசி வெதுப்பப் பொறாது அட்டில் புகுந்து உணவில்லாத வறுங்கலங்களைத் திறந்து திறந்து பார்த்து, அதனுள் ஒன்றுமில்லையாக விம்மி விம்மி ஏங்கிக் கண்பிசைந்தழுது நிற்பன்; அக்காலை தாய் அவனுக்குப் 'புலி புலி' என்று புலிவரவு சொல்லியும், அம்புலி காட்டியும் சோற்று நினைவை மாற்ற முயன்றிடுவாள். ஒருசிறுன் 'அன்னே! சிறிதுகூழ்வார்'' என அவள் தன் சிதராடைபற்றி ஈர்த்து நிற்பன்; ஒரு சிறுன் "அடுத்த அகத்துச் சிறுவன் 'உங்களகத்தில் இன்று என்ன கறி அட்டார்கள்; என்று கேட்டான்; கறி என்றால் என்ன?" என்று வினவி நிற்பன். அதனை இன்னதெனச் சொன்னால் அது கொடுவென்றால் என்செய்வதெனக் கருதி வேறொன்றுசொல்லி, அன்னை அதனைமறக்கச்செய்திடுவாள்.' புலவரதுதாயாரோவெள்ளிய நூலை விரித்துவைத்தாற்போன்ற நரையையுடையவளாய்க் கோலையே கண்ணாகக்கொண்டு வீட்டுமுன்றிலுக்கும் நடக்கவியலாது தளர்ந்து பசியால் உலர்ந்து வாடினள். இவற்றை யெல்லாங் கண்ட புலவர் எத்தனை நாட்கள் தான் பொறுத்திருப்பார்; மனம்அலமந்துகவன்று 'இவ்வறுமைக்

கடலை எவ்வாற்றாற் கடப்பது' எனத் தமது ஆழ்ந்த சிந்தையில் கூர்ந்து சூழ்பவராய், "அருளையும் அன்பையும் ஈருருவாய்க்கொண்டு தலைவன் தலைவிகளென்னும் எருதுகளீர்ப்ப இயங்கும் இவ்வில்லறச் சகடம் பொருளென்னும் அச்சாணி இறுமேல் எங்ஙனம் இயங்கும்? பொருளில்லெனில் இல்லறம் இல்லறமேயாகும்; 'அருளில்லார்க் கவ்வுலகமில்லை பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லாதியாங்கு' 'பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்பொருளல்ல தில்லை பொருள்' என்று தெய்வப்புலவர் மெய்வாக்குகளும் முழங்குகின்றனவே; ஆகலான் பொருட்கலம் பெற்றாலன்றிப் பொருவற்ற இன்மையின் இன்னற் கடலைக் கடத்தல் இயலாததாகும்; அதனைத் தாண்டுதற்கு இரவென்னும் தோணியைக் கைப்பற்றின்உலோபகர்கரவென்னும்பார்தாக்கி உடைந்தாழ்ந்துவிடும்; அஃதன்றியும் இரவினை உள்ளத்தால் உள்ளும்போதே உள்ளம் உருகுகின்றது. அங்ஙனமாக அதனைக் கைக்கொள்ளுங்கால் என்னாகும்! இதனாலன்றோ "கரவாத திண்ணன்பிற் கண்ணன்னார் கண்ணும், இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை" என்று ஆன்றோர் கூறுவாராயினர். எவ்வாற்றாலேனும் இரத்தலை மேற்கொள்வது இறப்ப இழிதகவேயாகும். ஆகையால் அதுநீங்கிப் புலவரது செந்நாவினின்றும் சுரந்தெழுந்து அழியாது நிலவுதலுறும் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களாம் புகழ்ச்செல்வத்தைப் பொருட்செல்வர்க்குக் கொடுத்து, அவரிடம் பெறும் பரிசில், பண்டமாற்றாகுமேயன்றி இரத்தல் எனப்படாது; ஆகையால் அங்ஙனம் பெறும் பரிசில் நன்கலமாம் மரக்கலத்தாலேயே இவ்வறுமைக் கடலைக் கடப்பது தக்க செயலாகும்" என்று அறுதியிட்டு அந்நெறிச் செல்ல மனம் குவிந்து நின்றார்.

அங்ஙனம் துணிந்து நின்ற புலவர் "உலகத்தில் செல்வராயினார் எல்லாரிடத்தும் சென்று பரிசில் பெறுவது தகவுடையதாகாது; செல்வரெல்லாம் செல்வரல்லரே; எட்டி பழுத்துமென்? கிடை நீருட் பன்னாட் கிடப்பினுமென்? அவற்றில் இன்சுவையும் ஈரமுமுளதாமோ? செந்தமிழால் தோட்கப்படாத உலோபரது மரச்செவியில் திப்பியக் கவியமுதைச் சொரிதல் அமிழ்தத்தைக் கமரிடை உகுத்ததாகும்; தமிழருமையும் புலவர் பெருமையும் நன்கு தெரிந்த உண்மைச் செல்வராம் கொடைமடத் தண்ணளியோரையே அடைதல் வேண்டும்; அத்தன்மையோராகிய முல்லைக் கொடிக்குத் தானேறிச்சென்ற பொற்றேரைக்கொழுகொம்பாய் நிறுத்தித் தன் கழலடி சிவப்ப நடந்து வந்தவனும், தனது முந்நூறு ஊர்களையும் புலவர்க்கு நல்கியவனுமான பாரியும், மயிலுக்குப் போர்வை யீந்த பேகனும், இரப்போர் குறிப்பறிந்து வேண்டுவன கொடுத்துப் புரப்போராகிய நள்ளி, ஓரி, காரி, ஆய் ஆகியவர்களும் இறந்து பட்டனரே! என் செய்வது! எனினும் இனி அவர் வரிசையில் வைத்துச் சொல்லத்தகும் வள்ளியோருள், அதிகமான் நெடுமானஞ்சி என்பவன் ஒருவனேயுளன்: அவனுழைச் சென்றால் நம் வறுமை களையலாகும்" என்று மனதில் நீடுநினைந்து, அவனைக் காணுதற்குப் புறப்பட்டுப் பல அருஞ்சுரங்களையும் குன்றுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, அவனது தகடூரை அடைந்தார். அடைந்தவர் அதிகமானைக் காணுதற்குச் சில நாள் காத்திருந்தனர். அவன் கொடையிற் சிறந்த கோமானயிருந்தும் யாதுகாரணத்தாலோ அங்ஙனம் பரிசில் வேண்டிக் காத்திருக்கும் புலவரை நேரில் வந்து கண்டு, அவருடன் அளவளாவிப் பரிசில் வழங்காது தனது ஏவலாளர் மூலம் சில பரிசிலைக் கொடுத்துப் புலவர்க்களிக்கும்படி

செய்தான். இதனை அறிந்த புலவர் அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்ளாது, கோபங் கொண்டு பரிசில் கொணர்ந்தாரை நோக்கி, "பரிசில் பெறும் பொருட்டுக் குன்றும் மலையுங் கடந்து வந்தேன் என்று சொல்லி அனுப்பிய என்னிடம் அன்புகொண்டு 'இப்பொருளைக் கொண்டு இவ்வாறுபோக' என்று விடுப்பதற்கு என்னை எத்தன்மையனாக அறிந்தான் அரசன்? என்னை அழைத்துவரச்சொல்லிப் பாராமலேதந்த இந்தப் பொருளைப் பெறுதற்கு யான் ஓர் இலாபத்தையே கருதும் வெறும் யாசகனல்லன்; எனது கல்வி முதலிய பெருமையின் அளவை அறிந்து கொடுத்துவிடின், அப் பரிசிற் பொருள் தினையளவு சிறிதே எனினும் அது நல்லதாகும்" என்னுங் கருத்துப்பட,

"குன்றும் மலையும் பலபின் னொழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென
நின்ற வென்னயந் தருளி யீதுகொண்(டு)
ஈங்கனஞ் செல்க தானென வென்னை
யாங்கறிந் தனனோ? தாங்கருங் காவலன்;
காணாதீத்த விப்பொருட் கியானோர்
வாணிகப் பரிசில னல்லேன்; பேணித்
தினையனைத் தாயினு மினிதவர்
துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே;"

என்ற பாடலைத் தமது பெருமிதந் தோன்றக் கூறிவிட்டு, அவ்விடம் விட்டகன்று வழிக்கொள்வாராயினர்.

அங்ஙனம் வழிக்கொண்டு வந்த புலவர் 'வெளிமான் என்னும் ஓர் சிற்றரசன், புலவர் விதைத்த ஞானவித்து விளைந்த செவிப்புலன் உடையவனாய்ப் புலவரைக் காணின் வருகவென்று உபசரித்தழைத்து உவந்து, அவர் தம் வறி

சையறிந்து தேருங் களிறும் ஓம்பாது வீசும் வண்மை யிருந்தவனாய் வாழ்கின்றான்' என்பதனைக் கேள்வியுற்று. அவனைக் காணுதற்கு விரும்பி, வெளிமானூர் போய்ச் சேர்ந்தார். சேர்ந்த புலவர், வெளிமானைக் காணுதற்கு அவனுழைச் சென்றபோது, அவன் பிணிவாய்ப்பட்டு உயிர் துறக்கும் இறுதியுடையவனா யிருந்தான். அங்ஙன மிருந்தும் அவன் புலவரைக் கண்டவுடன் அகங்குழைந்து,

“ஆவியோ நிலையிற் கலங்கிய தாக்கை
யகத்ததோ புறத்ததோ வறியேன்,
பாவியேன் வேண்டும் பொருளெலாம் நயக்கும்
பக்குவந் தன்னில் வந்திலையால்”

என்று கர்ணன் தனது அந்திம தசையில் தன்னகத்துத் தானம் வேண்டிவந்த கண்ணனும் மறையோனுக்குக் கூறியது போல் இரங்கிப் பலபல கூறித் தனது தம்பியாகிய இளவெளிமானை நோக்கிப் புலவரது கல்விப்பெருமையை நன்குணர்த்தி, “அவர் தகுதிக்கேற்ப வேண்டுவன நல்குதி” என்று கூறிவிட்டு, அத் தியாக வாரிதியாகிய வெளிமான் இம்மண்ணுலகை நீத்து, இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தான்.

[illegible]க்கண்ட புலவரது உள்ளப்பான்மை இருந்த படியைச் சொல்லவும்படுமோ! உள்ளங்கரைந்து என்பு நெக்குருகத் துன்புற்று, “வீரபானத்தை விரும்பும் வெளிமான், பிணங்களைக் கவிழ்த்தி வைத்திருக்கும் முதுமக்கட்டாழிகளின் குவிந்த புறத்திலிருக்கும் கழுகுகளும், பொகுவற்பறவையும், காக்கையும், கோட்டானும், பேயினத்துடன் கூடிச் சஞ்சரிக்கும் சுடுகாட்டை அடைந்தானே! அவனது வளையல் களைந்த மகளிர்போலப் புலவரது சுற்றங்

களும் ஒளிமழுங்கினவே! அவனது வீரமுரச முதலான முரசவாத்தியங்களும் கண் கிழிந்தனவே! யானைகளும் கொம்பிழந்தனவே! இவ்விதமாக அவனை யமன் கொல்ல நான் அதனையறியேனாய் வந்தேனே! அந்தோ! என்ன துயரமுறுவார்களோ என் சுற்றத்தார்! மழை பெய்யும் நள்ளிரவிலே கடல் நடுவே மரக்கலங் கவிழ, அக்கடலுள் கண்ணில்லாத ஒரு ஊமன் வீழ்ந்தாழ்ந்திறுற்போல எல்லையில்லாத துன்ப வெள்ளச் சுழிப்பிற்பட்டுச் சுழலுவதினும் இறந்துபடுதலே தக்கதும் நல்லதுமான செய்கையாகும். நான் அது செய்யப்பெற்றிலேனே!" என்று பலவாறு கையற்றுப் புலம்பி நொந்தார்.

இங்ஙனம் மனமறுக்கமுற்று நைந்த புலவர், திருவருளை உன்னி ஒருவாறு தேறி, ஆண்டுச் சின்னாள் தங்கியிருந்து, பின்னர் வெளிமானது தம்பியாகிய இளவெளிமானுழைச் சென்று, தமது வறுமைத் துன்பமெல்லாந் தோன்றக்கூறி, அதனை நீக்க வேண்டி நின்றார். ஒரே வயிற்றிற் பிறந்த பல்லோருள்ளும் ஒவ்வொருவர் குணமும், செயலும் ஒருபடித்தாயிராமல் வெவ்வேறு வகைப்பட்டிருத்தல் உலகியற்கையன்றோ? அதன்படியே நம்வெளிமான் சிறந்தவள்ளியோனாகவிருந்தும் அவனுடன்தோன்றியவனாகிய இளவெளிமான் புலவரருமையறியாத புன்மைக்குணமும், லோபமும் மிகுத்தவனாயிருந்தான்; ஆகையால் அவன் புலவரது உள்ளம் வேறொருவரை உள்ளாதிருக்குபடி கொடுக்கும் வகையறியாதவனாய் ஏதோ சிறிது கொடுத்தான். விழுமியோராகிய புலவர், மானமழுங்கவரும் அப்பொருளைப்பொருட்படுத்துவரோ? புலவர் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளாது, "வெளிமான், வறுமையால் துன்பமுற்றோர்க்குக் கோடை காலத்து அருஞ்சுரத்து நிழல் மரம்போல் உபகரிக்குங் குணமுடை

யவனென்றும்,கேள்வி வித்து நன்கு நிரம்பிய செவிப்புலன் உடையவனென்றும் விரும்பிவந்து அவனது வாயிலையணு கிப் பாடிநின்ற காலத்தில், சோறு சமைக்கும் கலத் தில் சோறின்றித் தீப்புறப்பட்டதுபோல் எனது எண்ணம் எல்லாம் பாழாக, வெளிமானது உரிமை மகளிர் இரங்க, பரிசிலர் வருந்த, அறமில்லாத கூற்றம் உயிரைக் கொள்ள, அவன் போய்ச் சுடுகாடு சேர்ந்தான்; அவனைக் கொன்ற கூற்றம் நோயின்றி வாழட்டும்; புலியானது தனக்கு இரை யாக அடித்த யானை தப்பிவிடுமாளுல் அதுபற்றித் தனக்கு இரையாவதற்குப் போதாத எலியைப்பார்த்து வீழ்த் தாது; அதுபோலத் தகுதியில்லாத இப்பரிசிலைக் கொள் ளாது, கடலின்கண் மண்டும் ஆற்றுநீர்போல் விரைந்து சென்று, மிகுதியை யுடையதாகிய பரிசிலைக் கொண்டுவரு வேமாக; கலங்காது எழுந்திராய்நெஞ்சே!" என்றும், "கண் ணுற் பருகுவதுபோலும் விருப்பமில்லாத விடத்துத் தம் மருகே கண்டு வைத்தும் காணுதார்போல் உள்ள மகிழ்ச்சி யின்றி முகம் மாறித் தரப்பட்ட பரிசிலைப் பிறிதோரிடத் துச்செல்லமுயனும் முயற்சியில்லாதோரே விரும்புவர்; இங் ஙனம் வருவீராகவென்று எதிர்கோடல்வேண்டும், தரமு டையோர்க்கு; பெரிது உலகம்; அவரை விரும்புவோரும் பலர்; நன்ருகக் கனியாத பழத்தின்பொருட்டுச் சுழல் வோர் யாவர்? அதுபோல நம்மைக் கண்டு இரங்காதவ னிடத்தே நின்று வருந்தி, நெஞ்சு நெகிழ்ந்து கொடாத பரி சிலை விரும்புவதோ? நெஞ்சமே! முயற்சி குன்ருது யாளி போல் எழுந்திருப்பாயாக" என்றும் இளவெளிமான் முன் னர்த் தம் நெஞ்சோடு கிளப்பவராய்த் தம் பெருமிதந் தோன்றக் கிளர்ந்தும், வெளிமான் பிரிவாற்ருது தளர்ந் துங் கூறி, முனைந்தெழுந்தார்.

எழுந்த புலவர் உள்ளந்துரப்புதலான் ஓரிடத்துந்தங் காது வழிக்கொண்டு, காடுடையிட்ட ஊர்கள் பலவற்றைக் கடந்து வருங்கால், "முதிரமலைக்குத் தலைவனாகிய குமணன் என்பான் தன்பெயருக்கேற்பத் தனது புகழ்மணம் உலகெலாம் சென்று பரவக் கடையேழு வள்ளல்களுக்குப்பின் புலவர்களுக்குக் களைகணாய் நின்று விளங்குகின்றான்" என்று, அவன்பாற்சென்று பெருஞ் செல்வவளம்பெற்றுவரும் புலவர், பாணர், கூத்தர் முதலாயினார் வழியிடைக்கண்டு கூறிப் புலவரை ஆற்றுப்படுக்கப் புலவரும் அவனிடத்துச் சென்றால் தமது மிடியெல்லாம் அடியோடு தொலைந்தோடுமென்று உளங்கொண்டு, விரைந்துபோய் அவனது முதிரமலையை அடுத்துள்ள நகரத்தைக்குறுகிக் குமணவள்ளலைக் கண்டு மகிழ்வு பூத்தார். குமணனும் புலவர் வருகையை அறிந்து, எதிர்சென்றழைத்துவந்து, பூந்தவிசில் அமர்த்திப் பருகுவான்போல் அருகா நோக்கமொடு முடிமுதல் அடிகாறும் நோக்கி, அன்புகனிந்த முகமனுரைகளைத் தகவுடன் மொழிந்திட்டான்; புலவருக்கு வழிவந்த வருத்தமெல்லாம் ஒழிந்திட்டது. பின்னர் அரசன் புலவரை உண்பிக்கக்கருதிப் பொற்கலங்களில் குய்யோடும் கொழுந்துவையோடும் கூடிய நெய்யடிசிலை மகளிர் கொண்டு வந்து இட 'உண்மின்' 'உண்மின்' எனப் பன்முறைதண்டியூட்டப் புலவருண்டு தமது வாடிய குடலும் உடலும் தண்ணெனக் குளிரப்பெற்றார். பின்பு குமணன் புலவருடன் வைகித் தமிழ்மொழியின் இழுமென்னும் ஓசை அமைதியையும் அதன்எழுத்து, சொல், பொருள் எனும் இலக்கண அமைதியின் அழகுகளையும், சொன்னயம் பொருணயம் முதலிய பன்னயங்களையும் பற்றி நெடுநேரம் உரையாடிப் புலவரது புலமை மாட்சி உணர்ந்து வியந்து மகிழ்ந்து, உடனே

பரிசிலளிப்போமானால் புலவர் இவண்விட்டகலக் கருதுவ ரெனக்கருதி, அவர்தம் பிரிவுக்கஞ்சிப் பரிசில் தராது தாழ்த்திருந்தனன். புலவர் தமது மனைவியும் மக்களும் தாயரும் நாடோறும் படும் பசித்துன்பம் உள்ளத்தில் நின்று உறுத்துதலான் அவர்களது துன்பங் களைய விரைந்து செல்லக் கருதித் தமது உட்கிடையை அரச னிடம் உணர்த்தலாம் செவ்வி தெரிந்து,

"முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்
அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்
கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
கொல்லி யாண்ட வல்வில் ஓரியும்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் மலையனும்
ஊரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூண் எழினியும்
ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள்தூங்கு நளிமுழை
அருந்திறற் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப்
பெருங்கல் நாடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய ஆயும் ஆர்வமுற்
றுள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்
தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளார் ஓட்டிய நள்ளியும் எனவாங்(கு)
எழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
இரந்தோர் அற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே விசும்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி

ஆசினிக் கவிகெழீஇய பலவி ஞர்வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரும்
அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ!
இவண்விளங்கு சிறப்பின் இயல்தேர்க் குமண!
இசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு
பகைமேம் படுகநீ ஏந்திய வேலே"

என முதற்கண் அவனது வேலைவாழ்த்திக் கொடைத்திறனைப் புகழ்ந்து, தாம் வந்த காரியம் இன்னதெனக் குறிப்பித்துப் பின்னரும் "கூர்வேலேந்திய குமணனே! வசையில்லாத குடியிற்பிறந்து இசைமிகுந்தவனே! நின்னைப் பாடிய யான் ஏந்திய கொம்புகளையுடைய யானையைக் கொடுப்பினும் உண்மகிழ்ச்சியின்றி முகமாறித் தரும் பரிசிலை ஏற்றுக்கொள்ளேன். தனக்குக்கழிந்த ஆண்டுகள் பலவாகலின் வயது முதிர்ந்து அதனால் இன்னும் போகின்றதில்லையே எனதுயிர் என்று சொல்லிக் கொண்டு வாழும் நாளோடு பலவாறு வெறுத்துத் தான் கையிற் பிடித்த கோலையே காலாகக் கொண்டு, ஒன்றற் கொன்று அணுகப் பல அடியிட்டு நடந்து வெள்ளிய நூலை விரித்தாற் போலும் நரை மயிரை யுடையவராய்க் கண்ணொளி மழுங்கி, முற்றத் திடத்துங்கூடப் புறப்பட முடியாத மூப்புத் துன்பத்தை யுடைய எனது தாயும், பசந்தமேனியுடனே வருத்தமுற்று, மருங்கிலே எடுத்த பல சிறு பிள்ளைகள் பிசைந்து மெல்லுதலால் உலர்ந்த மார்பையுடையவளாய்ப் பசியால் வருந்திக் குப்பையின்கண் தானே முளைத்த கீரையின் இளந்தளிரைப் பறித்துக் கொண்டுபோய் உப்பில்லாமல் நீரையே உலையாக வைத்து, அடுப்பேற்றி அவித்து, மோரில்லாமலும் சோறில்லாமலும் அக்கீரை உணவையே உண்டு, மாசுண்ட

இரண்டாகத் துண்டுபட்ட ஆடை யுடையவளாய் அறக கடவுளைப் பழித்து நொந்து உண்ணுதிருக்கிற, என்னைக் காதலித்த மனைவியும், உனது மாரியன்ன வரையா வண் மையை வாழ்த்தும் எனது சுற்றங்களும் மனமகிழும்படி, நீ உவந்து ஏதாவது தந்தனுப்புவையாயின் அது குன்றி யளவினதேனும் குன்றளவினதாக மகிழ்ந்து கொள்வேன்; ஆகையால் இங்ஙனம் மனமகிழக் கொடுக்கும் கொடை யையே நான் நின்னிடம் வேண்டுகின்றேன்'' எனவும்,

“விண்மீனைப் போன்ற பொன் வட்டில்களில் தாளிப் போடு கூடிய துவையலோடு நெய்ச் சோற்றை இட்டு, வெயிலால் உலர்ந்த காடு தளிர்க்கும்படி மழை, துளியைச், சொரிந்தாற்போலப் புலவர் சுற்றங்களது பசியால் உலர்ந்த உடம்பும் குடரும் குளிரும்படி ஊட்டிக் ‘கேடில்லாததாக பாடுவாரது சுற்றம்’ என்று வாழ்த்திப் பொன்னணிகளை ஓம்பாது கொடுத்துத் தன் நட்டோரிடத்துச் செய்யும்அன் பினும் பன்மடங்கதிகமான அன்பை எம்மீது செலுத்திய குமணவள்ளல் மது நிரம்பிய தெருவினையுடைய முதிரத் தின் கண்ணுள்ளான்; நீ அவன்பால் செல்லுவையாயின் நினக்கு நீ வேண்டிய வேண்டியாங்கு தருவன்’ என்று நினது பல புகழையும் சொல்லுவோர் சொல்ல அதைக் கேட்டுக் கடிதாக விரைந்து எனது உள்ளந் தள்ளுதலான் வந்தேன்; உண்ணப்படும் உணவு சிறிது மில்லாத என் வீட்டின்கண் புல்லிய குடுமியையுடைய புதல்வன், தாயின் பாலில்லாத வெறும் மார்பைப் பன்முறை சுவைத்தும், ஒரு துளி பாலும் பெறானாய் அதனைவிட்டுக் கூழையும்சோற் றையும் விரும்பி விரைந்து போய் உள்ளே யொன்று மில் லாத வெறும் பானைகளைத் திறந்து திறந்து பார்த்து, அங்கு ஒன்றுங் காணாமையாலே கண் பிசைந்து அழ, அதனைப்

பார்த்துப் புலி வருகிறதென்று புலி வரவு சொல்லி, அச்ச முறுத்தியும், அம்புலி காட்டியும் அழுகையைத் தணிக்க முயல, முடியாது வருந்தினவளாய் 'நின் பிதாவை நினைந்து வெறுத்த நின் செவ்வியைக்காட்டு' எனச் சொல்லிக்கேட்டு, மிகத்துன்புறும் எனது மனைவி, நீ கொடுக்கும் செல்வத் தால் மகிழும்படி, விரைவாய்ப் பரிசில் தந்து விடுத்தலை விரும்புகின்றேன்" என்றும், தாமும் தம் மனைவி, மக்கள், தாயார் முதலியோரும் வறுமையால் உழக்கும் இன்னல் களை யெல்லாம் ஓர் ஓவியன் உலகத்து இயற்கைப் பொரு ளுருவின் திறங்களை அழகுபெறக் கிழியில் தீட்டிக் காட்டு தல்போல் தமது பாட்டுக்களிற் கனிந்து தோன்ற எடுத் துக்காட்டி உண்மையில் பெருஞ் சித்திரஞராகவே விளங்கி ஞர். இங்ஙனம் எடுத்துக் காட்டி, இதனேடமையாது பின் னரும் கூறத்தொடங்கி 'வென்றிமிக்கோய்! கடல் குறையு மாறு நீரை முகந்து சூற்கொண்டு, வேண்டுமிடங்களிற்பெய் யும் மழை வறங்கூர்ந்த கோடைகாலத்தில், உலகத்துஉயிர்க ளெல்லாம் சென்றுண்ணுதற்குக் கங்கையாற்றின் வெள் ளம் பெருக்கெடுத்துத் தோன்றினற்போல, நீ எங்கட்கும் பிறர்க்கும் உபகாரத்தலைவனய்த் தோன்றி விளங்குகின்ற யாதலின், ஆறலை கள்வர் வழிப்போவாரை அடித்துக் கொன்று பொருளைக் கவர்தலால், செல்லுதற்கு முடியாத தாயிருக்கும் அருஞ்சுரத்தின் வழியாகத் தன்னை அன் பின்றிப் பிரிந்து பரிசில்பெற வந்தமைக்கு ஆற்ருது, பல வாறு துன்பமுறும் எனது மனைவி, உன்ஞல் கொடுக்கப்ப டும் முயற்சியால் உண்டாகிய செல்வத்தைக் காணுந்தோ றும் வியப்பதற்குப் பனைபோன்ற கையையும் முத்து விளைந்து முதிர்ந்த தந்தங்களையுமுடைய பெரிய யானையின் மீது அதன் நெற்றிப்பட்டம் விளங்கவும், பக்கமணிகள்

மாறி மாறி ஒலிக்கவும் ஏறித் தலைமைதோன்ற இருந்து எனதூர்க்குப் போதலை விரும்பினேன்; குமணவள்ளலே! எனது வறுமை பின்னே நின்று துரத்த, உனது புகழ் முன்னே நின்று ஈர்த்துக்கொண்டுவர வந்து, உனது கை வண்மைகளிற் சிலவற்றைப் புகழ்ந்து பாடிய என்னுரைகளை விரும்பிக் கேட்பாயாக; சிலவற்றைச் சொல்ல அறிவேனாயினும், அறியேனாயினும் விரைவாய் என் கல்வியளவை ஆராய்ந்தறிந்தனையாய்ச் சிறந்த உனது தகுதியையும் அளந்து, அதற்குத்தக அளிப்பாயாக, பெருமானே! எந்நாளும் எனது மிகுதியைக்கண்டு, அரசர் நாணும்படி இவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்து போவேன்; உனது வாட்போரின் முயற்சியையும் சீர்மிக்கசெல்வத்தையும் படையையும் பலபடப் புகழ்வேமாக" என்று குமணவள்ளலின் பெருங்கொடைத்திறம் முதலியவற்றை அருங்கவியாற் புகழ்ந்து வாழ்த்திக் களிறுபெறும் தமது கருத்தைக் குறிப்பித்தார். குமணன் இவற்றை யெல்லாம் கேட்டு, அகங்கரைந்து, அருள் சுரந்து, பொருக்கென்றெழுந்து, சரக்கறை திறந்து கொட்டைக் கரைகளையுடைய பட்டுடைகள் பலவும், பாம்பின் உரிபோல் காம்பு சொலிக்கும் மெல்லிய தூய தூசுகளும் பொற்குவியலும் புலவர்க்கு எடுத்தெடுத்தளித்துப் புலவர் விருப்பப்படி அவர் ஊர்ந்து செல்லுதற்கு ஓர் தந்தம் படைத்த களிறொன்றும் தந்தனன். புலவர் அச்செல்வங்களை யெல்லாம் விருப்புடன் ஏற்றுக் குமணனது ஈகை மாரியை வியந்து, உவந்து, உள்ளம் மலிந்து, உடம்பு பூரித்துத் தமதூர்க்குச் செல்ல அவன்பால் விடைவேண்டினர்; அவனும் புலவர் பிரிவுக்கு வருந்திப் புலவரது கரங்களைப் பற்றியும் இறுகத் தழுவியும் அகங்குழைந்தும் கனியினு

மினிய முகமன் கூறியும், ஏழடி பின் நடந்து வந்து விடை யிந்தான்.

புலவர் மதமாவின் எருத்தம் இலங்க ஏறி வீற்றிருந் தார். நால்வாயும் வறுமைக் கடல் கடக்கும் நாவாயென விரைந்து சென்றது. இங்ஙனம் தம்மூர் நோக்கி வரும் புலவரேறு, புலவர்களின் அருமை பெருமை அறியாதும், தமது புலமையின் வீறு உணராதும் வரிசையின்றிச் சிறிது கொடுத்தவனாகிய இளவெளிமானுக்குப் புலவர்களது மிகு திப்பாட்டையும், அவரது தரமறிந்து கொடுப்போரது தகுதிப்பாட்டையும் நன்கு அறிவுறுத்தக் கருதி, இள வெளிமானது ஊர்முகமாகத் தாம் ஊர்ந்து செல்லும் களிற்றைச்செலுத்தி, அதனை அவனது காவன் மரத்தில் பிணித்துவிட்டு, இளவெளிமானுழைச்சென்று,

"இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
புரவலர் இரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
இரவல ருண்மையுங் காணினி இரவலர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் றோன்றல்! செல்வல் யானே"

என்ற செய்யுளால் "இரப்போர்க்குக் கொடுத்துப் பாது காப்பவன் நீ ஒருவனேயல்லன்; பாதுகாப்போர் யாசிப் பவர்களுக்கு இல்லாமற் போகவுமில்லை, இனிப் புலவர்க் குள்ள பெருந்தன்மையை என்னளவிலே காண்பாயாக. அவர் தகுதியறிந்து கொடுப்போ ரிருப்பதையும் பார். உன் ஊரில் காவலையுடைய மரம் வருந்தும்படி யாம் கொண்டுவந்து கட்டிய உயர்ந்த நல்லிலக்கண மமைந்த

யானை, எமது பரிசில்; விரைவான கதிபொருந்திய குதிரைகளையுடைய தலைவனே! இனி யான் செல்வேன்" என்னும் தமது கருத்தைப் பெருமிதத்துடன் கூறிவிட்டுத் தமது பகட்டின்மீதிவர்ந்து சென்றார்.

காவல்மரமென்பது பண்டைக்காலத்துத் தமிழகத்தரசர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வென்றிக் கறிகுறியாக ஒவ்வோர் வகை மரத்தைத் தமதூர்ப்புறச் சோலைகளில் வைத்து வளர்த்து அதனைக் குறிக்கொண்டு காப்பார்கள். படையெடுத்து வரும் பகைவேந்தர்கள் அக்கடிமரத்தையே முதற்கண் தடிய முற்படுவார்கள்; அங்ஙனம் அவர்கள் அதனைத் தடிந்து விடுவார்களாயின், அம்மரத்துக்குரிய அரசர்க்குப் பெருந்தோல்வியும், பேரவமானமும் எய்தியதாகக் கருதப்படும். பகைவேந்தர்கள் அம்மரத்தில் தம் யானைகளைக்கட்டுதலும், அதனை வெட்டிக்கொண்டுபோய்த் தங்கள் யானைகட்குக் கட்டுத்தறியாக நட்டுவைத்தலும், அம்மரத்தால் தங்களுக்கு வீரமுரசம் செய்வித்தலும் மரபு. இத்தகைய சிறப்பியல்பு வாய்ந்த காவல் மரத்தில் புலவர் வேறோரரசன் கொடுத்த களிற்றைக்கொணர்ந்துகட்டி, அரசனாகிய இளவெளிமானுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது இங்ஙனம் கூறுவாரெனின் இவரது அஞ்சாத நெஞ்சத்தை என்னென்று வியப்பது?

இங்ஙனம் மிடுக்குடன் கூறிச் சென்ற நாவீறுடைய நல்லிசைப்புலவர், களிதுளும்பிய உள்ளத்துடன் தமதூரை அண்மினர். ஊரவர் அனைவரும் புலவரது ஆடம்பரமான வருகையைக் கண்டு, இஃதோர் அரசிளங்குமரனது விஜயமோ? வென்று ஐயுற்றுப் பின்னர் புலவரென்பதை யறிந்து விம்மிதமுற்றனர். புலவர் கைம்மாவினின்றும் இழிந்து, அகம் புகுந்து தமது அன்னையையும் மனைவி மக்களையுங்

கண்டு,மகிழ்ந்துரையாடிச்சென்ற விடங்களின் நிகழ்ச்சி பல வுஞ்சொல்லி, தாளாண்மையான் வந்தபொருளை யெல்லாம் வேளாண்மை செய்யும் குமணவள்ளல் உவந்தளித்த பரிசில்களையும், மாதங்கத்தையும் இன்பமுறக் காட்டினர். மனைக்கிழத்தியும் கரைகாண வரிதான களிப்புக் கடலுள் மூழ்கினள்.

பின்பு புலவர் மனையாளை நோக்கிக் "குமணவள்ளல் நல்கிய இப்பெரும் பொருட்குவியலை நாம் மாத்திரம் உண்டின்புறுவது தகவுடையதன்று; ஆகையால் இவைகளைப் பொருளற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் உபகாரமாய் நானும் வழங்குகின்றேன்; நீயும் உன்னைக் காதலித்துறையும் உன்னைச்சார்ந்த மகளிர்க்கும், உன்னால் அன்புசெய் தொழுகப் பட்ட மகளிர்க்கும், உனது சுற்றத்து வயது முதிர்ந்த மகளிர்க்கும், நமது மிக்க பசிநீங்க நெடுநாளாக நமக்குக்கடன் கொடுத் துதவி வந்தோர்க்கும், மற்றும் இன்னதன்மைய ரென்று கருதாது, என்னோடு உசாவவுஞ் செய்யாது, இப் பொருளைச் சேமித்து வைத்தால் காலமுழுதும் சதுரப்படக் குடிவாழ்க்கை வாழக்கடவே மென்றும், கருதாது நீயும் யாவர்க்கும் வழங்குவாயாக" என்ற விஷயத்தை அறிவுறுத்தக் கருதி அதனை,

"நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீநயந் துறைநர்க்கும்
மன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே"

என்றபாடலால் அவளுக்கு வெளிப்படுத்தினர். மனையாளும் அங்ஙனமே வழங்கி மனையறத்தைச் செவ்வனே நடாத்தினள்; புலவரும் கவலை ஒன்றுமின்றிச் செந்தமிழாராய்ச்சி செய்தும், தேனினுமினிய பாக்கள் பலயாத்தும், தமிழ் மொழியை மாணவர் பலர்க்குச் செவியுறுத்தியும் அருங்கலை விநோதராய்த் திகழ்ந்திருந்தனர்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—கண்ணுக்குப் புலனாகும் தூலமான உலக இயற்கைப் பொருள்களைத் தன் கண் முதலிய புலன் அறிவுகொண்டு, பல்வேறு வகைத்தான வண்ணங்கள் கலந்து தூரிகையால் படாத்தில் பன்னாளும் நுனித்து நுனித்து ஆராய்ந்து விரையாது ஓர் ஓவியத்தைத் தீட்டிக் காட்டும் சித்திரகாரியைப்போல், உலகத்தில் மலை கடல் முதல் அணுவரையுமுள்ள பொருள்களின் தூல சூக்கும தோற்றத்தன்மைகளை யெல்லாம் மன அறிவைக் கருவியாகக்கொண்டு, நுணுகி உள்ளமெனும் படாத்தில் தீட்டி வைத்துச் சமயம்வாய்த்தவிடத்து அக்காட்சியில் தோய்ந்து கிடந்த உணர்ச்சியே வடிவமாகத் தமது நாவினால் விரைந்து வெளிப்படுத்துக் காட்டும் பாட்டுக்களாகிய ஓவியத்தால் ஓர் சித்திரகாரியாலும் உண்டாக்க வியலாத பேர் அற்புத உணர்ச்சியை நம்மனத்தில் எழுப்பும் ஆற்றல் படைத்து விளங்கியவராகலின், இவருக்குப் பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் பெயர் வந்தது. இனி சித்திரம்—ஆச்சரியம்; எனப் பொருள் கொண்டு இவர் செய்யுளினுள்ள ஆச்சரியம் விளைக்கும் பொருளமைதி கொண்டு இவர்க்கு

கண்டு, மகிழ்ந்துரையாடிச் சென்ற விடங்களின் நிகழ்ச்சி பலவுஞ் சொல்லி, தாளாண்மையான் வந்தபொருளை யெல்லாம் வேளாண்மை செய்யும் குமணவள்ளல் உவந்தளித்த பரிசில்களையும், மாதங்கத்தையும் இன்பமுறக் காட்டினர். மனைக்கிழத்தியும் கரைகாண வரிதான களிப்புக் கடலுள் மூழ்கினள்.

பின்பு புலவர் மனையாளை நோக்கிக் "குமணவள்ளல் நல்கிய இப்பெரும் பொருட்குவியலை நாம் மாத்திரம் உண்டின்புறுவது தகவுடையதன்று; ஆகையால் இவைகளைப் பொருளற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் உபகாரமாய் நானும் வழங்குகின்றேன்; நீயும் உன்னைக் காதலித்துறையும் உன்னைச்சார்ந்த மகளிர்க்கும், உன்னால் அன்புசெய் தொழுகப்பட்ட மகளிர்க்கும், உனது சுற்றத்து வயது முதிர்ந்த மகளிர்க்கும், நமது மிக்க பசிநீங்க நெடுநாளாக நமக்குக்கடன் கொடுத் துதவி வந்தோர்க்கும், மற்றும் இன்னதன்மையரென்று கருதாது, என்னோடு உசாவவுஞ் செய்யாது, இப்பொருளைச் சேமித்து வைத்தால் காலமுழுதும் சதுரப்படக் குடிவாழ்க்கை வாழக்கடவே மென்றும், கருதாது நீயும் யாவர்க்கும் வழங்குவாயாக" என்ற விஷயத்தை அறிவுறுத்தக் கருதி அதனை,

"நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீநயந் துறைநர்க்கும்
மன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே"

என்றபாடலால் அவளுக்கு வெளிப்படுத்தினர். மனையாளும் அங்ஙனமே வழங்கி மனையறத்தைச் செவ்வனே நடாத்தினள்; புலவரும் கவலை ஒன்றுமின்றிச் செந்தமிழாராய்ச்சி செய்தும், தேனினுமினிய பாக்கள் பலயாத்தும், தமிழ் மொழியை மாணவர் பலர்க்குச் செவியுறுத்தியும் அருங்கலை விநோதராய்த் திகழ்ந்திருந்தனர்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—கண்ணுக்குப் புலனாகும் தூலமான உலக இயற்கைப் பொருள்களைத் தன் கண் முதலிய புலன் அறிவுகொண்டு, பல்வேறு வகைத்தான வண்ணங்கள் கலந்து தூரிகையால் படாத்தில் பன்னாளும் நுனித்து நுனித்து ஆராய்ந்து விரையாது ஓர் ஓவியத்தைத் தீட்டிக் காட்டும் சித்திரகாரியைப்போல், உலகத்தில் மலை கடல் முதல் அணுவரையுமுள்ள பொருள்களின் தூல சூக்கும தோற்றத்தன்மைகளை யெல்லாம் மன அறிவைக் கருவி யாகக்கொண்டு, நுணுகி உள்ளமெனும் படாத்தில் தீட்டி வைத்துச் சமயம்வாய்த்தவிடத்து அக்காட்சியில் தோய்ந்து கிடந்த உணர்ச்சியே வடிவமாகத் தமது நாவினால் விரைந்து வெளிப்படுத்துக் காட்டும் பாட்டுக்களாகிய ஓவியத்தால் ஓர் சித்திரகாரியாலும் உண்டாக்க வியலாத பேர் அற்புத உணர்ச்சியை நம்மனத்தில் எழுப்பும் ஆற்றல் படைத்து விளங்கியவராகலின், இவருக்குப் பெருஞ் சித்திரனார் என்னும் பெயர் வந்தது. இனி சித்திரம்—ஆச்சரியம்; எனப் பொருள் கொண்டு இவர் செய்யுளிலுள்ள ஆச்சரியம் விளைக்கும் பொருளமைதி கொண்டு இவர்க்கு

இப்பெயர் வந்ததெனவும் கருதலாகும். இப்பெயர் இவர்க்குப் பிள்ளைப் பெயராமாயின் தமது பெயர்க்கேற்பப்பிற்காலத்துப் பெரும்புலமை பெற்றார் என்று நினைக்கத் தகும்.

ஊர்:—இப்பெரும் புலவர் பிறப்பதற்கு அருந்தவம் இயற்றிய ஊர் யாதாமெனத் அறிதற்கேற்ற சான்று தெளிவாகக் கிடைத்திலது; எனினும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில் இவர் பாடியதாகக் கொள்ளும் வண்ணம் வைத்துக் காட்டி யிருக்கிற "ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா" என்ற பாட்டில் காஞ்சி நகரத்தின் மதில் முதலான வற்றை மயிலின் வயிறு முதலிய உறுப்புக்களாக உருவகித்து, அந்நகரை மயிலோடு உவமித்துக் கூறியிருத்தலின், இந் நகரமே இவர் பிறந்த நகரமாகவேனும், அன்றி இவர் பன்னாள் வாழ்ந்திருந்த நகரமாக வேனும், இருக்கக் கூடுமென்று ஊகிக்கலாகும்.

குலம்:—இவர் பிறந்த குலம், நம்தமிழ்நாட்டுப் பழங் குடியினுள் இதுவாமெனத் அறிதற்குரிய சான்றுகள் இல்லை.

சமயம்:—இவரது சமயம் இன்னதெனத் துணிந்துரைத்தற்கு இடனில்லையாயினும் "முரசு கடிப்பி குப்பவும்" என்ற இவரது புறப்பாட்டில் கடையேழு வள்ளல்களின் வரலாறுரைத்த பகுதியில் ஆவியர்குடியிற் பிறந்தவனும், வேளாவிக்கோமான் பதுமனது வழித்தோன்றலும், முருகக்கடவுள் வரைப்பாகிய பொதினிமலை (பழனிமலை) நாட்டுக்குரியவனுமான பேகன் என்னும் வள்ளலை, 'அருந்திறற் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப் பெருங்கல் நாடன்' என்று அவனது மலைநாட்டை முருகக்கடவுளால் காக்கப் படுதலைக்கொண்டு விசேடித்திருக்கின்றமையின், இவர் முருகப்பிரான்மீது அன்பு பூண்டவர் என்று கருத

லாகும். குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகனே யாதலின் இவ்வடியிற் குறித்த கடவுள் முருகனே யாமென்பது தேற்றம். அருந்திறற் கடவுள் என்ற அடையும் இதனை வலியுறுத்தும். ஈண்டுக்கூறிய பேகனது மலையும், ஊரும் தற்காலத்துப் 'பழனி' என வழங்கும் மலையும ஊருமே யாமென்பது வழங்கும் பெயர்களானும், வேறு சான்று களானும் துணியப்படுகின்றது. 'ஏரியிரண்டு' மென்ற பாடல் இவர் பாடியதே எனத் துணியப்படுகின்றமையின், அப்பாட்டில்,காஞ்சி நகரத்துள் பலதலங்களிருப்பவும், திரு மால் கோயில்கொண்டிருக்கும் அத்தி ஊரையே அந்நகரத் தின் வாயாக உருவகித்துச் சிறப்பித்திருக்கின்றமையின் இவர் திருமால்மீதும் பக்திமிக்கவர் என்றும் கொள்ளலா கும். இவற்றை ஆராய இவர் மதக்கோட்பாட்டில் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்போல் பொது நோக்குடையவரா யிருந்திருத்தல் கூடுமென்று தெளியப்படும்.

பெருமை:—இந்நல்லிசைப் புலவர் எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையிற்றாழாது நிற்றலும், ஊழ்வயத்தான் தாழ்வு வந்த விடத்து உயிர் வாழாமையுமாகிய மானமென்னும் அருங் குணத்தைப் பெருங்கலனாகப் பூண்டவர். இஃதாலன்றோ தாமும், தம் மனைவி மக்களும் உடுக்கையின்றி உடம்பழி யும் வறுமைமேலிட்டிருந்த காலத்தும் அதியமான் நெடு மானஞ்சியும், இளவெளிமானும் வரிசை அறியாது கொ டுத்த பொருளைக் கிடைத்தது போதுமெனக் கருதாது அவற்றைப் 'புலியானது, இரையாக அடித்த யானை தப்பு மாயின், பசியினால் அது எலியைப் பார்த்துப் பிடியாது' என இகழ்ந்து போயினர். இதனால் இவர்

'கடமா தொலைச்சிய கானுறை வேங்கை
இடம்வீழ்ந்த துண்ணா திறக்கும்—இடமுடைய

வானகம் கையுறினும் வேண்டார், விழுமியோர்
மானம் அழுங்க வரின்'.

என்ற அழகிய செய்யுளுக்கு இலக்கியமாய்த் திகழ்தல் காண்க.

பண்டைக்காலத்துப் புலவர் பெருமக்களுள் பரிசில் வாழ்க்கையைக்கொண்டோ ரெல்லாம், அரசர்கள் தங்கள் புலமையைக்கண்டு, உவந்து கொடுக்கும் பரிசில் எவ்வளவு சிறிதெனினும் அதனையே பெற்று மகிழ்வார்களன்றி அங்ஙனமின்றிக் கொடுக்கும் பரிசில் எத்துணைப் பெரிதெனினும் அதனை யாசகப்பொருளெனக் கருதிப்பெரிதும் வெறுத்து; அவர்கள் கொற்றக்குடை நிழற்றும் வெற்றி வேந்தர்களெனினும் அவர்களை ஒரு சிறிதும் மதியாது புலவராருமை அறிவோரையே பெரிதும் மதித்திடுவர். இப்பெருங் குணங்களெல்லாம் இப்புலவரிடத்துச் சாலப் பொருந்தியிருந்தன என்பதற்கு இவர் பாட்டுக்களே சான்று பகரும். (புற-162, 207-8) அரசரும் அணுகமுடியாத காவன் மரத்தில் தந்தியை யாத்து,'யாம் கொணர்ந்த பரிசில் இது; வந்து காண்' என இளவெளிமான் என்னும் அரசனை அழைத்தனரென்றால், இவரது பெருமிதத்தையும், செல்வாக்கையும் என்னென்று கணித்துரைப்பது? (162) இவர் தம்மை மதியாதார்க்குத் தம்மாற்றலை வெளிப்படுத்து அவரைச் சினவுதலும், தம்மை மதித்தோரைப் பெரிதும் மதித்துப் பணிதலுமான இயற்கை பெரிதுமுடையவர். இன்னும் இப்புலவர் பிறர் ஆக்கம், கல்வி முதலியன கண்டு பொறாத அழுக்காறென்னும் தீயகுணம் தீண்டப் பெறாத தூய உள்ளமுடையவர். இதனை ஆய் என்னும் வள்ளலைப் புகழுமிடத்துத் "திருந்துமொழி மோசி பாடிய ஆயும்" என உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்

என்னும் புலவர் பெருமானின் கவி நயத்தையும், அவர் வாயாற் பாடப்பெறுதலின் அருமையையும் ஒருங்கே புகழ்ந்து கூறியிருத்தலால் நன்கு தெரியலாம். இங்ஙனமே முற்காலத்துத் தண்டமிழ்ப் புலவரெல்லாம் பிற்காலத்துப் புலவருள் சிலரைப்போற் புலமையிலழுக்காறு கொள்ளாது ஒருவர் மற்றொருவரது அருமை பெருமைகளை உள்ளவாறே அறிந்து போற்றிப்புகழும் பெருங்குணம் வாய்ந்தவர்கள். இவ்வுண்மையை ஔவையார், அதிகமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடும்போது, "இன்றும் பரணன் பாடினன்" எனப் பரணரையும் மாறோகத்து நப்பசலையாரும் பொருந்தி விளங்கிரனாரும் முறையே மலையமானையும் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையையும் பாடும்போது "நிலமிசைப்பரந்த மக்கட்கெல்லாம், புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன் இரந்துசென் மாக்கட் கினியிடனின்றிப் பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்" எனவும் "செறுத்த செய்யுட் செய்செந்நாவின், வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் எனவும்கபிலரையும் பாராட்டிக் கூறியிருத்தல் கொண்டு உணரலாம். இதற்கு உதாரணம் இன்னும் தொன்னூல்களுள் பலவுள

புலவர் வறுமைத் துன்பத்திற் பட்டு, அதன் கொடுமையை நன்கறிந்தவராதலால் வறுமையால் வருந்துபவரைக் கண்டாற் பொறாது, அவர்கள் துன்பந்துடைக்க முற்படும் அருட்குணம் பெரிது முடையவராயிருந்தனர். இஃது தாலன்றே குமணனிடம் பெற்ற பெருவளத்தை 'எல்லார்க்கும் கொடுமதி மனைகிழவோயே' என்று மனைவிக்குக் கூறினர். இவர் வெயிலென்றும் மழையென்றும் பனியென்றும் உள்ளம் பனியாமல் பரிசில் பெறுதற்கும், அரசர்க்கு நீதிகளை அறிவுறுத்துதற்கும் காடு, மேடு, மலை, குன்றுகளிலெல்லாம் தமது காலடி தேயத் திரிந்த உழைப்பும், முயற்

சியும் மிக்கவர் என்றும் தெரிகின்றது. இவரது குண நலங்களைச் சுருங்கக் கூறின்,

"இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்
இனிதெனத் தமியர் உண்டலும் இலரே முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிறர் அஞ்சுவ தஞ்சிப்
புகழெனின் உயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் அயர்விலர்"

எனக் கூறுவதே சாலப்பொருந்தும்.

இனி இப்பெருஞ்சித்திரனாரென்னும் ஆசிரியரது கல்விப் பெருமையினை அவரது மாட்டுச் செறிந்த பாட்டுக்களும், அவை சங்கத்துச் சான்றோர் கோத்த தொகை நூல்களுள் ஒன்றாய புறநானூற்றில் இடம்பெற்றிருத்தலும், அப்பாட்டுக்களை உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் அருகிய விதிகட்குக் காட்டாகக் காட்டியிருத்தலும் அகங்கைநெல்லி எனக்காட்டும்.

இப்புலவர் சீரிய புலவராய்த் திகழ்ந்ததன்றியும், கபிலர், பரணர், மாமூலர் முதலிய தொல்லாணை நல்லாசிரியர் வரிசையில் அணுகவைத்து, மனத்தது பாடும் மாண்பினாராகவும், சினத்திற் கெடப்பாடும் செவ்வியோராகவும் மதிக்கப்படும் பெருமை யுடையராகவும் விளங்கினாரென்றும் அறியக்கிடக்கின்றது.

"மிக்குங் குறைந்தும் வரினு மொருபுடை
ஒப்புமை நோக்கி யொழிந்தவுங் கொளலே"

என்ற யாப்பருங்கலச் சூத்திரவுரையில் ஆரிடச் செய்யுளை விளக்குழி,

"ஏரி யிரண்டுஞ் சிறகா எயில்வயிறுக்
காருடைய பீலி கடிகாவாச்—சீரிய
அத்தியூர் வாயா அணிமயிலே போன்றதே
பொற்றேரான் கச்சிப் பொலிவு"

"உடையராய்ச் சென்றக்கா லூரேல்லாம் சுற்றம்
முடவராய்க் கோலூன்றிச் சென்றக்காற்—சுற்ற
முடையானும் வேறு படும்"

"கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
ஒண்செங் குருதியி னுளெ கிடப்பதே—கெண்டிக்
கெழுதகைமை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னாள்
அழுதகண் ணீர்துடைத்த கை"

என்ற இம் மூன்று செய்யுளையும் எடுத்துக் காட்டி, "என்றித் தொடக்கத்துப் பெருஞ்சித்திரனார் செய்யுளும் ஔவையார் செய்யுளும், பத்தினிச்செய்யுளும் முதலாகவு டையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின்? ஆரிடப் போலி என்றும் ஆரிடவாசகமென்றும் வழங்கப்படு மென்க; இவைகளெல்லாம் இருடிகளல்லா ஏனையோராகி மனத்தது பாடவும், ஆகவும், கெடவும் பாடல்தரும் கபிலர், பாணர், கல்லாடர், மாமூலர், பெருந்தலைச்சாத்தர் இத்தொடக்கத் தோராலும் பெருஞ்சித்திரர் தொடக்கத்தோராலும் ஆரி டச்செய்யுட்போல மிகவும் குறையவும் பாடப்படுவன எனக்கொள்க. என்னை ?

" மனத்தது பாடு மாண்பினோருஞ்
சினத்திற் கெடப்பாடுஞ் செவ்வியோரு
முனிக்கணச் செய்யுள் மொழிய வும்பெறும்"

என்பது பாட்டியன் மரபாகலின்" என உரையாசிரியர் விரித்திருப்பன கொண்டு நன்கு தேறலாம்,

பாடப்பட்டோர்:—இப் புலவராற் பாடப்பட்டோர் அதியமான் நெடுமானஞ்சி, வெளிமான், இளவெளிமான், குமணன் என்போர்.

* இவர் காலத்துப் புலவர்கள்:—இவராற் பாடப்பட்ட குமணனைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடியிருத்தலான் அவரும், இவராற் பாடப்பட்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சியை ஔவையார், பரணர், பொன்முடியார், அரிசில்கிழார்என்ற புலவர்களும் பாடியிருத்தலான் அவர்களும் இவர் காலத்தவர்கள். பரணர், அதிகமானைப் பாடினாரென்பது, அவன் கோவலூரை வென்றபோது புகழ்ந்து பாடிய ஔவையார், †"இன்றும்பரணன் பாடினன் மற்கொன்" எனக் கூறுதலால் அறியப்படும். பொன்முடியார் பாடினாரென்பது தகடூர் யாத்திரைச்செய்யுள்களால் தெளியப்படும், ‡அரிசில்கிழார் பாடியது அதியமான், தகடூர் பொருது வீழ்ந்தமைக்கு அவர் இரங்கிப் பாடுதலானும், தகடூர் பொருது வென்ற பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பின்னர் பதிற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தால் புகழ்ந்துரைத்தலானும் அறியப்படும். பரணர், குமணனுக்குப் பல ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்தவர்களான உருவப்பஃறேர்இளஞ்சேட்சென்னி முதலிய பழைய அரசர்களையும் பாடியிருத்தலான் அவருக்கும் அவரது சம காலத்தவரான கபிலர், ஔவையாருக்கும் இவர் வயதில் இளைஞராய் அவர்கள் முதியராயிருந்த காலத்தில் விளங்கி, அவர்களுக்குப் பின்னரும் பல ஆண்டுகள் இருந்து வாழ்ந்தவராவர்.

காலம்:—கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான அதியமான் அஞ்சியைப் பாடிய பெருஞ்சித்திரனார், பின் குமண

* இப்புத்தகம் 38-ம் பக்-பார்க்க. † புறம் - 99. ‡ புறம் - 230.

னைப் பாடும்போது 158-ஆம் புறப்பாட்டில் "எழுவர் மாய்ந்த பின்றை" என்று குறித்திருத்தலான் குமணனிடம் புலவர் பரிசில் பெறவந்த காலத்துக்குச் சிறிது முற்பட்டே 'அஞ்சி' இறந்தொழிந்தானென்பதும், அவனே வள்ளல்களுள் பிற்பட்டு இருந்தவனென்பதும் அறியக் கிடக்கின்றன. ஆகவே பெருஞ்சித்திரனார் கடையேழு வள்ளல்களுள் சிலரதுகாலத்திலிருந்து, அவர்களுக்குப்பின்னரும் பலவருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தவராவர். கி-பி 130-140-க்குமேல் இவர் பெரும் புலவராய்த்திகழ்ந்திருக்கலாம்.

பாட்டுக்கள்.

இவரது பாடல்களாகத் தொகைநூல்களுள் புறநானூற்றில் பத்துப்பாட்டுக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. யாப்பருங்கலவிருத்தியில் ஆரிடப்போலிக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டுள்ள 'எரி யிரண்டும்' என்ற செய்யுளும் இவர் பாடியதென அவ்வுரைகொண்டு அறியப்படுதலின், அஃதொன்றும் சேர இவர் பாட்டுக்களாக இப்போது காணப்படுவன பதினொன்றாகும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துள் மக்கட்பாடாண்டிணைக்குரிய துறைகளுள் 'இன்னோர்போல எமக்கீ' யென்றஇயன்மொழி வாழ்த்து'க்கு இவரது செய்யுட்களில், 'முரசுகடிப்பிகுப்பவும்' என்ற செய்யுளையும், 'பரிசினிலை' கூறுவதற்குக் 'குன்றுமலையும்' என்ற செய்யுளையும், 'பரிசில் விடைக்கு' 'இரவலர் புரவலர் நீயுமல்லை' என்ற செய்யுளையும், 'பரிசிலை மனையாளுக்குக் கூறுந்துறை'க்கு 'நின்னயந்துறைநர்க்கும்' என்ற செய்யுளையும் நச்சினார்க்கினியர் உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார்.

இவருடைய பாட்டுக்கள் மாட்டு முதலிய பாட்டுறுப்புக் கள்கொண்டு இனிய மெல்லிய சிறுசிறு சொற்களால் சொச்சுவை செறிந்து ஆழ்ந்து, இயற்கை நெறி பிறழாது உணர் வினை எழுப்பி, வறுமைத் துன்பத்தை நன்கு புலப்படுத்திப் படிப்போருள்ளத்தை உருக்குகின்றன.

வாழு நாளோ(டு) யாண்டுபல வுண்மையிற்
றீர்தல்செல் லாதேன் றுயிரெனப் பலபுலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்துயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்,
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய (மார்பள்) பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்ற இளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோரின்(று)
அவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள் அறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யாளும்.'' (புறம்-159)

"இல்லுணாத் துறத்தலின் இன்மறந் துறையும்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்
கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ யூழின்
உள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு
மறப்புலி புரைத்து மதியங் காட்டியும்
நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்

வினவ லானு ளாகி நனவின்
அல்லல் உழப்போண் (மல்லல்)" (புறம்-160)

என்ற பகுதிகளுள் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் இப் புலவர் தமது தாயர், மனைவி, மக்களது வறுமையால் வேறுபட்ட தோற்றத்தையும், துன்ப நிலையையும், செயல் களையும் சித்திரித்துக் காட்டியிருக்கும் சித்திரிப்பால் அவர் கள் பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னர் இருந்தொழிந்தவர்களே எனினும் இப்போதும் நம் கண்முன் உருப்பெற்று நிற் கின்றார்கள், இதுவன்றோ நல்லிசைப் புலவர் திறப்பாடு!

முதிரமலையில் ஆண்குரங்கு தனக்குக்கிடைத்த பலாப் பழத்தைத் தன்னுடன் கூடி உண்ணுதற்குத் தனது பெண் குரங்கை அன்புடன் கையாற் குறிசெய்தழைக்கும் என்று குமணனது மலைவாழ் விலங்கின் இயற்கைகூறி, அதனடியா கத் தன்னை விரும்பிவரும் பல்லோரையும் அழைத்துத் தனது செல்வத்தின் பயனை அருத்தும் அவனது வேளாண் மைக்குணத்தைப் புலப்படுத்தியிருப்பதும், மற்றோரிடத் துப் 'பழந்தூங்குமுதிரத்துக்கிழவன்' என்று மலையின் பயப் பாடுணர்த்தி, அதனால் அதற்குரிய குமணனது பயப்பாடும் உணர்த்தியிருப்பதும் எத்துணைச் சுவையூட்டும் நயப்பாடு டையனவாயிருக்கின்றன! குமணன் கொடுத்த களிற்றைக் கொணர்ந்து, கடிமரத்துப் பிணித்து, இளவெளிமானை நோக்கிக் கூறியபாட்டு, பெருமிதச்சுவை மிகுந்துமிளிர்கின் றது. புலவர் குமணனைப் பாடிப் பரிசில் கொணர்ந்து மனையாட்குச் சொல்லிய பாடல் கருணைச்சுவை கனிந்து ஒளிர்கின்றது. இப்புலவரது பத்துப் பாடல்களிலும் பத் தொன்பது உவமைகள் காணப்படுகின்றன. உருவகம் ஒன் றுள்ளது. இதன்கண் கூறப்பட்டுள்ள உவமைகள் எல்லாம்

மிகப் பொருத்தமும் சுவையு முடையனவாயிருக்கின்றன. முதியவளின் நரை மயிருக்கு நூலையும், குரங்கின் தலைமயிருக்குப் பஞ்சினையும், யானையின் கைக்குப் பனைமரத்தையும், பொன்வட்டில்களுக்கு நாண்மீன்களையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளார். மற்றும் கணவனையிழந்த மகளிர் மார்பிற் புடைத்தலால் கைகளினின்றும் உடைந்துதிரும் வளைமுறிகளுக்கு வாழைப்பூக்கள் உதிர்தலையும், பசியால் வாடிய புலவர் சுற்றங்களை வள்ளியோர், உணவை உண்பித்து வருத்தம் நீக்குதற்குக் கோடையால் வாடிய புலத்தை மழை, துளியைச் சொரிந்து குளிர்ப்பித்தலையும், வறுமைத் துன்பத்தோடு வெளிமான் இறந்த பிரிவுத் துன்பமும் சேர்ந்து தம்மை வருத்துதற்கு, மழைபெய்யும் நள்ளிரவில் கப்பல் கவிழக் கடல் நடுவிற் கண்ணில்லாத ஊமன் விழுந்து வருந்துவதையும், இரவலரும் புலவருங்கொடைப் பொருள் பெற்று இன்புறக் குமணன் தோன்றி விளங்குந் தன்மைக்குக் கோடை காலத்தில் உயிர்த் தொகுதிகள் நீருண்டு இன்புறக் கங்கையின் வெள்ளம் பெருகித் தோன்றுவதையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

இவரது பத்துப்பாட்டுக்களிலும்இன்றியமையாதளட்டு அளபெடைகள வந்துள்ளன; அவைகளும், ஏற்றபெற்றி அமைந்துள்ளன. துன்புறுவாள் என்பது துன்புறுவி என்று பயின்றுள்ளது. அலம்வருதல் என்ற உரிச்சொற் போன்ற உலம் வருதல் என்ற சொல்லும் வந்துளது. இப்புலவரது பாடல்களில் குமணனது முதிரமலையும், பாரியின் பறம்பு மலையும், ஓரியின் கொல்லிமலையும், அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் குதிரைமலையும், கங்கையாறும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளன. புலவர், 158-160-163-ஆம் புறப்பாடல்களிற் குறித்த குமணனது முதிரமலை தற்காலத்துக் கொங்குநாட்

டிலுள்ள (கோயமுத்தூர் ஜில்லா உடுமலைப் பேட்டைத் தாலூகாக்) குதிரைமலையே என்றும், அதுவே இங்ஙனம் மருவி வழங்குகின்றதென்றும், குமணனிருந்தாண்ட அம்மலையை அடுத்த நகர், தற்காலத்தில் அக்கொங்கு நாட்டில் ஆம்பிராவதிக் கரையிலுள்ள குழுமம் என்று வழங்கப்படும் ஊரே என்றும் சரித்திர அறிஞர் கருதுகின்றனர். குழுமம் என்பது மிகப்பழைய ஊரென்பதும், அது பாரதப் போரில் பாண்டவ கௌரவ சேனைக்குப் பெருஞ்சோறளித்த உதியஞ் சேரலாதனுக் குரிய தென்பதும், அதில் பெருஞ்சோற்று அறநிலையம் இருந்த தென்பதும், அது மலையை அடுத்து, வளத்தாற் சிறந்த தென்பதும்

"பல்லான் குன்றிற் படுநிழற் சேர்ந்த
நல்லான் பரப்பிற் குழுமூர் ஆங்கண்
கோடைக்கடன் என்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல"

என்ற அகநானூற்றுப் பாடற் பகுதியால் தெளியப்படும். இதனால் 'அறநிலையமாகிய குழுமூரில் (குழுமம்) கொடைக்கடன்பூண்ட சேரலது வழியிற்றோன்றி உயிர்க்கொடை நேர்ந்த குமணனிருந்து அரசு செய்தான்' என்று கொள்ள அது பல்லாற்றானும் பொருந்துவதாகவே தெரிகின்றது. இதனை,

"நாட்டினைத் தம்பி கொளக்காடு சென்று நலிவுறுநாள்
பாட்டிசைத் தோர்புல வன்வேண்ட என்தலை பற்றியறுத்
தீட்டியென் தம்பி யிடத்தீயிற் கோடிபோ னெய்துமென்று
வாட்டடங் கைத்தரு மக்கும ணன்கோங்கு மண்டலமே"

என்ற கொங்குமண்டல சதகமும் ஒராற்றான் வலியுறுத்துதல் காண்க.

இவ்வாசிரியரது "மூர்சுகடிப் பிகுப்பவும்" என்ற குமணனைப் பாடிய 158-ஆம் புறப்பாட்டில் கடையேழு வள்ளல்களான பாரி, ஓரி, காரி, எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்னும் எழுவரது வென்றி மேம்பாட்டையும், கொடைச் சிறப்பையும் விரித்துப் பாராட்டத் தொடங்கிப் பாரி மகண் மறுத்த காரணம் பற்றியும், அவனது கொடைப் புகழில் ஏற்பட்ட அழுக்காறு பற்றியும் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற * முடியுடை வேந்தர் மூவரும் பகைத்துப் பாரியின் பறம்புமலையை முற்றிய காலத்து, அவன் அவர்களை வெந்திட வென்றோட்டிய வரலாற்றையும், மலையமான் திருமுடிக்காரி, தன்னாட்டைக் கைப்பற்றிய அதியமான் நெடுமானஞ்சியை வெல்வதற்குப் பெருஞ் சேரலிரும்பொறை என்னும் சேர அரசனோடு சேர்ந்து, அஞ்சியின் தகடூரைப் பொருது, அவனைக் கொன்ற வரலாற்றையும், அவன் பெருஞ் சேரல் விருப்பப்படி கொல்லி மலையை யாண்ட வல்வில் ஓரியைப் போரிலே கொன்று, அவனது அம்மலையைச் சேரனுக்குக் கொடுத்த வரலாற்றையும், காரி தன்னோடு எதிர்த்து வந்த ஆரிய மன்னர் பலரை வென்ற செய்தியையும் வெளிப்படையாயும், குறிப்பாயும் குறித்துள்ளார். † அப்பாடலில் அதியமான் நெடுமானஞ்சி, கூவிளங்கண்ணியுடையானென்றும், மலையமான், காரி என்னும் பெயரையுடைய குதிரையை உடையானென்றும் கூறப்பெற்றுளார். குதிரை என்னும் பெயரையுடைய மலை,

* இவர்கள் மூவேந்தரன்று; அவர்கள் வமிசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர் எனக் கருதுவாரும் உளர்.

† இங்ஙனமே வள்ளல் எழுவரது வரலாறு சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் விரித்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது. (84-113.)

* 'ஊராக் குதிரை' என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது; இது வெளிப்படையின் பாற்படும்.

இவரது செய்யுட்களில் மந்தி, கடுவன் என்ற குரங்குகளின் வகையும், கலை, யானை, குதிரை, புலி, எலி, ஆளி என்ற மிருக வகைகளும், கழுகு, காக்கை, கூகை, பொருவல் என்ற பறவை வகைகளும், பலா, பனை, ஆசினி, மூங்கில், சுரபுன்னை, வாழை, கள்ளி, கூவிளம் என்ற மர வகைகளும், ஐவனம், தினை என்ற தானிய வகைகளும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. நெய்யடிசில், குய்த்துவையல், மோர் என்ற தூய உணவு வகைகளும் வந்துள்ளன பலாப்பழம், *'முட்புறக்கனி' எனவும் கழுகு, 'செவி செஞ்சேவல்' எனவும் கூறப்பெற்றுள்ளன. முதியவராய் இறந்தோர்களைக் கவிழ்த்துப் புதைக்கும் முதுமக்கட்டாழியைக் குறித்துள்ளார். சுடுகாடு, 'களரியம்பறந்தலை' எனக்கூறப்பட்டுள்ளது. அருஞ்சுரத்தில் வேடர் ஆறலைத்தல் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இன்னும் இவர் பாட்டுக்களில் பேய், ஞாயிறு, அழல், மதி, விண்மீன், கடல், ஆறு, கடவுள், முகில், இடி, மரக்கலம், முத்து, பொன்வட்டில், அடுகலம், அட்டில், தொடி, அணி, மது என்பவையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கணவனை இழந்த மகளிர் வளை கழித்தல் வழக்கு கூறப்பெற்றுள்ளது. யானை மணியிரட்டப் போதல் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

* "நெடுநெறிக்குதிரை கூர்வேலஞ்சி" (அகம்-372) என்பதை ஒப்பிடுக.

பிசிராந்தையார்.

"சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனியும்
சவுந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனும்
சங்கப் புலவருந் தழைத்தினி திருந்த
மங்கலப் பாண்டி வளநாட்டில்"

பிசிர் என்னும் ஊரிலே இற்றைக்குப் பன்னூறாண்டு கட்கு முன்னர் சங்ககாலத்தில் ஆந்தையார் என்னும் இப் புலவர் தோன்றினர். இவர் இளம்பருவ முதலே கல்வி பயி லத்தொடங்கித் தொல்காப்பியமுதற் பல் காப்பியங்களையும் பல்காற்பயின்று உண்மை ஞானமும், உயரிய ஒழுக்கமும் உடையவராய் நல்லிசைப் புலவர் குழாத்துள் பல்லிசை நிறுத்தும் பண்பு மிகுந்து விளங்கினர்.

பின்னர் இவர் நல்லறமாகிய இல்லற நெறியிற் செல்லக் கருதி அதற்கு நற்றுணையாக ஒரு கற்புமிக்க பொற்புறு மங்கையை மணந்தார். இருவரும் காகத்தின் இரு கண்ணி லும் ஒரு மணி கலந்தது போல் உடல் இரண்டும், உயிர் ஒன்றுமாகக் கலந்த உள்ளமுடையவர்களாய் எல்லா உயிர் களிடத்தும் அன்பும், அருளும் மிகுந்து, அறநெறியைக் கடைப்பிடித்தொழுகி வந்தனர். புலவரது மனைவியாரும் இயற்கையாகவே பெற்றிருந்த அறிவின் மாட்சியோடு புல வரது கூட்டுறவால் கல்வி யறிவு நிரம்பி, நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த மெல்லியராய் விளங்கினர். இவர் தம் திருவுதரத்தி னின்றும் நாளடைவில் நன்மக்கள் பலர் தோன்றினர். அவர்களும் ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல 'மகனறிவு தந்தையறிவு' என்பதற்கேற்ப ஒள்ளிய அறிவால் தெள் ளியராயினர். இத்தகைய மனை மக்களைப் பெற்ற புலவர் தம் கருத்தைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, தாம் விரும்பியதையே

செய்யும் ஏவலாளரையும், பெருஞ் செல்வத்தையும், தம் நாட்டு அரசனது செங்கோல் நலத்தையும், அவனது பேர பிமானத்தையும் பெற்றுத் தமது ஊரில் வாழும் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம் மிக்க சான்றோருடன் இடையறாது பழகு தலையே தமக்குப் பெரும்பேறாகக் கொண்டு, யாதொரு கவற்சியும் அக் கவற்சியாலுளதாகும் நரை, திரை, மூப்பு, பிணிகள் ஒன்றுமின்றி, என்றும் மாறாத இளமையோடே வாழ்ந்து வருவாராயினர்.

இங்ஙனம் இவர் வாழும் நாளிலே சோழநாட்டின் தலை நகராகிய உறையூரிலே கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசர் பெருந்தகை செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டிருந் தான்: அவன் அரசனாயினும் சிறந்த ஞானி; செந்தமிழ்ப் பாக்கள் சிறப்புறச் செய்யும் திறமை மிக்கவன்; புலவர்க ளோடு பழகுதலிலும், அவர் தம் பாடல்களைக் கேட்டலிலும் பெருவிருப்புடையோன்; அரசர்க்குரிய அருங்குணங்களும். பெருங்கொடைத்திறனும் ஒருங்கமையப் பெற்றவன். இத் தகைய வேந்தனைப் பிசிராந்தையார் நேரிற்காணாராயினும், அவனுடைய பெருங்குணங்களை யெல்லாம் தமதூரி லிருந்தே அறிந்து, அவனைக்கொண்டாடி, அவன்பால் விள்ளா நட்புப் பூண்டனர். சோழனும் புலவருடைய புனித உள்ளத்தையும், சீரிய கூரிய புலமைத் திறத்தையும் கேள்வி வாயிலான் உணர்ந்து, புலவரது மனத்தோடியாத்த தொடர்புடையவனானன்.

"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்"

என்று தெய்வப் புலவர் கூறியபடி இருவரும் ஓரிடத் தரல்லராயினும், அடிக்கடி பழகுதல் இலராயினும், இருவரு

டைய உள்ள உணர்ச்சியும் ஒத்தபடியான் இவர்கள் நட்பு, பிறைமதிபோல் நாளும் நாளும் வளர்ந்தோங்குவதாயிற்று. பல்லாண்டுகள் கழிந்தும், ஒருவரையொருவர் கண்டறியா திருந்தனர்; எனினும் ஒருவர் ஒருவரது உள்ளத்தை விட்டு ஒரு கணமேனும் பிரிந்திலர். புலவர், அரசன்பாற் கொண்ட நட்பின் திறத்தால் அவனது இனிய குணங்களை நினைந்து நினைந்து, தம்முள் மகிழ்ந்து, அவற்றைப்பாராட்டு தலையே பொழுது போக்காகவும், பேரின்பமாகவும் கொண்டு ஒழுகிவந்தார். ஒருநாள் மாலைப் பொழுதில் தென்திசையினின்றும் வடதிசைக்குப் பறந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் அன்னச்சேவ லொன்றைக் கண்டார். காணலும், அதனை நோக்கி, "அன்னச்சேவலே! அன்னச் சேவலே! தன்னாட்டைத் தண்ணளிசெய்து காக்கும் போர் வென்றிமிக்க அரசனது முகம்போல் கலை நிரம்பிய மதியத்தின் நிலா விளங்குவதும், தனித்தோரை வருத் துவதுமான இந்த மாலைப் பொழுதிலே யாம் செயலற்று வருந்த நீ குமரி ஆற்றின் துறையில் அயிரைமீனை மேய்ந்து, வடதிசைச் கண்ணுள்ள இமயமலைக்குப் போகின்றாயா யின் இவ்விரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள சோழநாட்டில் தங்க நேரிடுமாயின் அந்நாட்டின் தலைநகராகிய உறையூ ரின் கண்ணே விளங்கும் உயர்ந் மாடத்தினிடத்து உனது பெடையோடு தங்கி, உனது வருகையை வாயில் காப்போ ருக்கு அறிவிக்காமலே, யாதொரு தடையுமின்றி அரண் மனையுட் புகுந்து, எம்முடைய பெருங்கோவாகிய கிள்ளி கேட்ப யான் பெரிய பிசிரென்னும் ஊரின்கண்ணுள்ள ஆந்தையுடைய அடியின்கீழ் வாழ்வேன் என்று சொல்லுவா யாயின் அழகிய உனதுபெடையன்னம் பூணத்தக்க தனது நல்ல அணிகலத்தை அளிப்பன்" என்னும் கருத்துவிளங்க,

"அன்னச்சேவல்! அன்னச்சேவல்!
ஆடுகொள் வென்றி அடுபோர் அண்ணல்
நாடுதலை யளிக்கும் ஒண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கும்
மையன் மாலையாங் கையறு பிணையக்
குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின் இடையது
சோழநன் னாட்டுப் படினே கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை அசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்
பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க இரும்பிசிர்
ஆந்தை அடியுறை யெனினே மாண்டநின்,
இன்புறு பேடை அணியத்தன்
அன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே"

என்றுகூறிச் சோழன்மீது தமக்குள்ள அன்பின் பெருக்கையும், சோழன் தமது பெயர் கூறக்கேட்ட மாத்திரையானே தம்மைக் கண்ணுற்கண்டாற்போல் மகிழ்ந்து, பெயர் கூறினவர்கட்கு வரிசை பல அளிக்கும் அவனது நட்பின் மாட்சியையும், அவனது காண்டற் கெளியனுந் தன்மையையும், வண்மையையும் வெளியிட்டு வியந்தார்.

மற்றுமொருகால் அவர் "உம்முடைய இறைவன் யார் தானென்று கேட்பீராயின், எம்முடைய இறைவன் கோப்பெருஞ்சோழன்; அவன் பாணருடைய பசிப்பகையை ஓட்டுதற்கு வளமிக்க சோழ நாட்டில் உறையூரென்னும் பாடி வீட்டில் குற்றமற்ற நட்பினையுடைய பொத்தி என்னும் புலவரோடு இடைவிடாது பழகி மகிழ்ந்து வாழ்கின்றான்" என்னும் கருத்துத் தோன்றப்பாடி, அவனது பாணர்களைப் புரக்கும் வண்மையையும், புலவர்பெருமக்க

ளிடத்துக் கொண்டுள்ள நட்பின் தன்மையையும் பாராட்டி மகிழ்வாராயினர். (புறம் 212)

இப்புலவர் காலத்தில் பாண்டி நாட்டில், பாண்டியர் மரபில் தோன்றிய பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பான் ஒருவன் அரசாண்டுகொண்டிருந்தான். இவன் கல்வி அறிவும், நற்குணச் செறிவும் கவிபாடும் வன்மையும் மிக்கவன்; புலவர் புகழ்ச்சிக்குத் தக்கவன். இவனது அவைக்களத்தை நம் ஆந்தையார் அடிக்கடி சென்று அலங்கரிப்பதுண்டு. அங்ஙனமே ஒருமுறை இவனது சபைக்குச் சென்றிருந்தவர், அரசர்கள் குடிகளிடத்து இறைகொள்ளும் முறையை இவ்வரசனுக்கு உளத்திற் பதியப் போதிக்க வெண்ணி, வேந்தனை நோக்கி, "அரசே! ஒருமா என்னும் அளவினுங் குறைந்த நிலமேயாயினும் அதனுள் விளைந்த நெல்லைக் கொணர்ந்து கவளமாக்கிக் கொடுக்கப் பெறின் அது யானைக்குப் பல நாளைக்காகும்; நூறு செய் அளவுடைய பெரிய நிலமாயினும் அதனுள் விளைந்திருக்கும் நெல்லை, யானை தானேபுகுந்து உண்ணத் தொடங்குமாயின், அதன் வாயால் உட்கொள்ளும் நெல்லைக் காட்டிலும பன் மடங்கதிகமானநெல்லை அதன்கால் மிதித்துழக்கிப் பயன படாது கெடுத்துவிடும். அவ்விதமே அறிவுடைய அரசன், இறைவாங்கும் நெறியை அறிந்து வாங்குவானாயின் அவன் நாட்டில் வாழ்வார் அவனுக்குக் கோடிக்கணக்கான பொருளை ஈட்டிக்கொடுத்துத் தாங்களும் மிகத தழைப்பார்கள்; அரசன் இந்நெறியை அறியும் அறிவின்றித் தானறியாதவர்களும், உறுதிகூறாதவர்களும், அரசன் விரும்பியதையே கூறி இச்சகம் பேசும் இயல்புடையவர்களுமான அமைச்சர்களுடன்கூடி, அன்பு கெடும்படி வாங்கும் வரியை விரும்புவானாயின், அந்த யானை புகுந்த

நிலம்போலத் தானும் உண்ணப் பெறுனய், உலகமும் கெடும்" என்று அதனை உவமை முகத்தால் விளக்கி, இனிமையாய் எடுத்துரைத்தார். அரசன் அறிவுடை நம்பியாதலால், புலவரது விரிந்த சிந்தையிலிருந்து வெளிப்போந்த இப்பொருளுரை, அவனது உள்ளத்தை முழுமணிப் பிடிகையாய்க் கொண்டு வீற்றிருந்தது. பின்னர் அரசன் புலவரது உளப்பான்மையை வியந்து நன்கு சன்மானித்தனுப்பப் புலவரும் தம்மூர் வந்து வதிவாராயினர்.

இஃதிங்ஙனமாக, உறையூரில் யாதுகாரணத்தாலோ கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும், அவன்மக்கட்கும் பகைமை மூண்டது, அதனல் சோழன் அவருடன் பொருதற்கு வஞ்சி சூடிப்போர்க்கோலம் பூண்டான் இதனை அறிந்த அந்நாட்டுப் புலவராகிய புல்லாற்றூர் எயிற்றியனுர் என்பவர் இதற்கு இரங்கி, இவர்தம் பகைமையை நீக்கக் கருதிச் சோழனிடம் வந்து, அவனை நோக்கி "வெற்றிவேந்தனே! இப்போது உன்னுடன் பகைத்துப்போர் செய்ய வந்த இருவரையும் ஆராய்ந்தால், அவர்கள் நின் பகைவேந்தராகிய சேரபாண்டியருமல்லர்; நீயும் அவர்களுக்கு அத்தன்மையான பகைவனுமல்லை; நீ இவ்வுலகத்தில் புகழை நிறுத்திச் சுவர்க்கத்தை அடைவாயாளுல் நீ கைவிட்ட அவ்வரசாட்சி உரிமை அவர்க்கே உரியதாகும்; இதனை நீயும் நன்கறிவாய்; இன்னுங் கேள்; உன்னோடு போர் செய்தற்கு எழுந்த அறிவில்லாத நின் புதல்வர் தோற்றாலும் உனது பெருஞ் செல்வத்தை அவர்க்கொழிய வேறு யாவர்க்குக் கொடுப்பாய்? நீ அவருக்குத் தோற்றால் உன் பகைவர்க்கு மகிழ்ச்சி பெருகும்; உனக்குப் பழி நிலைநிற்கும்; ஆதலால், உன் பகைமைக் குணம் நீங்க வேண்டும்; தேவர்கள் தம்முலகத்தில் உன்னை விருந்தாக ஏற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய நல்வினையைச் செய்

தற்கு விரைந்தெழுவாயாக" என்று மக்கள்மீது அவனுக்குண்டான பகைமையும் கோபமும் நீங்குமாறு மிக அழகாக அவன் உளங்கொளும் வகை இவ்வறிவுரைகளை* எடுத்துக் கூறினர். கூறவே இயற்கையாகப் பக்குவம் பெற்றுநின்ற அரசனது உள்ளம், புலவர் போதனையானும், தம்மக்கள் செயலானும் அரச செல்வம் அனைத்திலுமுள்ள பற்றை அறவேவிட்டுச் செல்லுமுலகத்திற்கு வழித்துணையாகிய நல்வினையைக் கைக்கொள்வதில் உறைத்து நின்றது. உடனே அரசன் அரசவேடமனைத்தையுங் களைந்தெறிந்து விட்டு, ஓர் ஆற்றிடைக் குறையிலுள்ள ஒரு மரநிழலில் உண்ணா நோன்பு பூண்டு உயிர்விடத் துணிந்து போய் வடக்கிருந்தான். நற்குண சீலனாகிய அவ்வரசனை விட்டுப் பிரிய முடியாது முதிர்ந்த அறிவுடைய அந்நாட்டுச் சான்றோர்களும்.பல புலவர்களும் ஆங்குச்சென்று, அரசனைச் சூழ்ந்து அமர்ந்தார்கள். அரசன் அவர்களை நோக்கி, "என் ஆருயிர் நண்பரான பிசிராந்தையாரும் இன்னே வருகுவர்" என்று சொல்லி, அவரது வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தான். அதனை அறிந்த சான்றோர்கள் "அரசே! உன்னை அவர் பெயர் கேட்டிருக்கும் அளவே யன்றி ஒரு பொழுதும் நேரில் வந்து கண்டறியாரே! பலகாலம் நன்கு பழகிய நண்புரிமையுடையவர்களும் இங்ஙனம் வருதல் அருமையாயிற்றே!" என்று கூறினார்கள். அதனைக் கேட்ட அரசன் அவர்களை நோக்கிப் "பெரியீர்! அங்ஙனம் சிறிதும் நீவிர் ஐயுறல் வேண்டாம்; பிசிராந்தையார் என்னை என்றும் இகழ்ந்தறியார்; அவர் இனிய குணக்குன்று; புகழை அழிக்

---

* இவ்வறிவுரைகளினால் சோழனுக்கும் மக்கட்கும் பகை வந்ததற்கேது, நீண்ட நாளினனாய்த் தந்தை கொண்டுள்ள அரசுரிமையை மக்கள் பெறக் கருதியதே என ஊகித்தல் பொருந்தும்.

கும் பொய்க்குப் பகை; மெய்க்கு அணி; புகழின் வாழ்வு; உறுதியான நட்பிற்கு இலக்கு. தமது பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும் பொழுது 'என்னுடைய பெயர் சோழன்' என்று பேதையாகிய எனது பெயரையே தமது பெயராகச் சொல்லும் பேதமற்ற அன்புரிமையுடையவர். என்பால் செல்வமுள்ள காலத்துவாராது நிற்பினும் துன்ப முறுங் காலத்து வாராதிரார்; இது உண்மை நட்பாளரது இயற்கையன்றோ ? அவர், பலகாத தூரமுள்ள பாண்டிய நாட்டுப் பிசிர் என்னும் ஊரில் வசிப்பவரேனும் இன்னே வருவது ஒருதலை; அவருக்கும் என்னொடு வடக்கிருக்க இடம் ஒழித்துவையுங்கள்" என்று கூறினன். இதனைக்கேட்ட சான்றோர் அனைவரும் "ஈதென்னேபுதுமை"! என வியந்து, அங்ஙனமே இடமொழித்து வைத்தார்கள். அவ்வளவிலே பிசிராந்தையார் தமது உயிர் நண்பனான சோழனுக்கு நேர்ந்தவற்றையும், அவன் துறவு பூண்டு வடக்கிருத்தலையும் ஒத்த உணர்ச்சி விசேடத்தால் அறிந்து, புறப்பட்டு வந்தவர், அரசன் சொல்லியவாறே குறித்த நேரத்தில் அவனெதிர் வந்து நின்றார்; யாவரும் வியந்தனர். அவர்களுள் சோழனுக்கு ஆந்தையார் போல் சிறந்த நண்பரான பொத்தியார் என்ற புலவர் ஆங்கிருந்தவர், இதனைக்கண்டு வியப்புற்று "நினைத்தால் வியக்குந் தன்மையுடையது, இவ்வரசன் அரச செல்வத்தை அறவே துறந்து விட்டு, இந்நிலைக்கு வரத்துணிந்தது! இவன் இவ்வாறு துறக்கத் துணிந்த அதனினும் வியக்குந் தன்மையுடையது, வேற்று வேந்தன் நாட்டிலுள்ள இச்சான்றோர், நட்பையே சிறந்த பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு, இப்படிப் பட்ட துன்ப காலத்தில் இவ்விடத்தில் வந்தது! இவ்வாறு இப்புலவர் வருவாரென்று துணிந்து சொல்லிய இவ்வேந்த

னது ஒப்பற்ற ஆன்ம சூக்குமவுணர்வும், இவன்சொல்லிய சொல் பழுதுபடாமல் வந்தவரது ஒத்த உணர்ச்சியின் திறமும் வியக்குந்தோறும் வியக்குந்தோறும் வியப்பு வரம்பின்றி ஓடுகின்றது. ஆதலால் தன்னாட்டில் வாழும் இந்தச் சான்றோர்களது உள்ளத்தையேயன்றி, அயல் நாட்டில் வாழும் இச்சான்றோரது உள்ளத்தையும் தனக்கு உரித்தாகப்பெற்ற இப்பெரு வேந்தனை இழந்த தேசம் இனி என்ன துன்பத்தை அடையுமோ தெரியாது! இதுதான் இரங்கத்தக்கது!" என்று இக் கருத்தைத் தம்முள்ளத்தில் ஊறிச் சுரந்த ஒரு பாட்டு மூலம் (புறம் - 217) வெளிப்படுத்தி இரங்கி அகங்குழைந்தார்.

பின்பு, பிசிராந்தையாரைக் கண்ட சோழன், பூங்கதிர் கண்ட தாமரை போலவும், தீங்கதிர்கண்ட ஆம்பல் போலவும், மேகங்கண்ட தோகை போலவும், தாய் முகங் கண்ட சேயே போலவும் உள்ளந்தளிர்த்து, உவகைமீக் கூர்ந்து, அவரை நோக்கிப் பலபல கூறுவான் றொடங்கிச் 'சான்ற குணத்தீர்! நும்மைச் சந்ததமும் நினைந்திருப்பேன்; உமது நட்பிற் சிறந்த பெட்புறும் பொருள் வேறு யாதுளது?' என்றும்,

"ஆயின்மறை முதற்கலைக ளனைத்துமுணர்ந் தறம்மறம்பாத்
தேயினிது நன்றிதுதீ தென்றுணர்த்தும் அவர்நட்பை
வீயினுந்தான் மறப்பர்களோ மேதையார்? மறப்பரேல்
நாயினுங்கீழ்ப் பட்டவர்கள் அவர்காணிந் நானிலத்தே"

என்று கண்ணன் கூறியாங்குக் கசிந்து கூறியும், இன்னும் புகழ்ந்து கூறின், அவர்வேறு தான் வேறு என்னும் பேதந் தோன்றுமென்று கருதி, அவ்வளவில் அமைந்து மகிழ்வாருயினன். புலவரும் பன்னாளாகத் தம்முள்ளத்தே குடிகொண்டிருந்த அரசனது திருவுருவினைக் கண்ணாரக் கண்

டும், அவனது ஞானவாசனையை நுகர்ந்தும், அன்பு கனிந் தொழுகும் இன்சொற்களைக் கேட்டும், வாடிய மேனியைத் தழுவியும், அவனது நற்குணங்களை ஓயாது வாயாற் புகழ்ந் தும் ஏககாலத்தே ஐம்புல இன்பத்தையும் ஆரத்துய்த்துக் கடதீபம்போல் அசைவற்று அவசமானார்.

பின்னர் அவ்விடத்துக் குழுமி யிருந்த முதுமை மிக்க சான்றோர், புலவரை நோக்கிப் "புலவீர்! உம்மையாம் இளஞ் சிறாராயிருந்த நாள் முதலே கேள்வியுற் றிருக்கின்றோமே! யாங்கள் இப்போது முதுமையுடையரா யிருக்கின்றோமே! நீர் இன்னும் மாறாத இளமையோடே காணப்படுகின்றீரே! இதற்குக் காரணம் யாதோ?" என விறுவினார்கள். அதற் குப் புலவர், "உமக்குக் கழிந்த ஆண்டுகள் பலவாகியும் நரையில்லாதிருப்பது எப்படியாயிற்று' என்று கேட்பீரா யின், சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். என்னுடையமாட்சிமைப் பட்ட குணங்களையுடைய மனைவியும், புதல்வர்களும் என் னைப்போல் அறிவு நிரம்பி யுள்ளார்கள். யான் எதனைக் கருதுகிறேனோ அதனையே கருதிச் செய்வர் என்னுடைய ஏவலாளரும்; அரசனோ, அநீதியின்றிச் செங்கோலாற் காக் கின்றான்; இதற்குமேலே, யானிருக்கின்ற ஊரில் நற்குணங் களால் நிரம்பிப் பணிய வேண்டும் உயர்ந்தோ ரிடத்துப் பணிந்து, ஐம்புலனும் அடங்கிய கொள்கையை உடைய சான்றோர்கள் பலரிருக்கின்றார்கள்; அவருடன் இடைய றாது பழகுகிறேன்; இந்நலங்களால் கவலை என்பது கனவி லும் இலதாயிற்று; இலதாகவே அக்கவலையாலுள தாகும் நரைப்பிணி என்னை எட்டிப்பாராமலிருக்கின்றது" என்னும் இக்கருத்தோடு தம்முள்ளத்தில் சுரந்தெழுந்த,

"யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்

மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னிளையரும். வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும் அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே”

என்னும் பாட்டை விடையாகக் கூறினார்.

இங்ஙனம் தமமை வினவிய சான்றோர்கட்கு அரும் பொருள் செறிந்த இப்பாட்டால் விடையிறுத்த புலவர் பின்னர், தமது ஆருயிர் நண்பனான அரசன் மேற்கொண்ட வடக்கிருத்தலைத் தாமும் மேற்கொள்ளக் கருதித் தருப் பைப் புல்லை ஆசனமாகப் பரப்பி, வடக்குமுகமாக இருந்து உண்ணு நோன்பு பூண்டு, இந்திரியங்களை ஒடுக்கி, அரசன் உயிர் துறக்குங்கால் தாமும் உயிர் துறந்தார்.

இவ்வற்புதத்தைக் கண்ணுற்ற கண்ணகனார் என்ற புலவர், “பொன்னும், பவளமும், முத்தும், மணியும் ஒன் றற்கொன்று சேய்மைத்தாய வெவ்வேறிடத்தில் உண்டா வன வெனினும் நல்ல அணிகலன்களைச் செய்யுங்காலத்தில் கோவையாய் ஓரிடத்திற் றோன்றினாற் போல எத்துணைத் தூரம் பட்ட இடத்திலிருப்பினும் ஒன்று சேர வேண்டிய சமயத்துள் தவறாது சான்றோர் சான்றோரையே சார்வார்” என்னும் கருத்தமைந்த,

“பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினும் தொடைபுணர்ந்
தருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே”

என்னும் பெறலரும் பொருள்மணிகள் நிறைந்த பாட்டைக் கூறி வியந்து, உண்மையில் கண்ணகனுரே ஆயினர். புலவரும், அரசனும் வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த இடத்தில் அக்கால வழக்கப்படி அவர்களது உருவினைக் கல்லில் வகுத்து, அதில் அவரது பீடும் பெயரும் எழுதி, நன்னீர்ப் படுத்துத் தூய்மை செய்து கன்னட்டார்கள்.

அரசன் உயிர் துறக்குங்கால் பொத்தியாரென்னும்புலவரும் உடன்துறக்கத் துணிய, அரசன் "உமக்கு இன்னும் மகப்பேறு இல்லையே! 'மகப்பெறு மானிடர்கள் வானவர் தம் மூர்க்குப் புகப்பெறுர்' ஆகையால் மகன் பிறந்த பிறகு வருவீராக" என்று சொல்லி விடுக்க, மனங்கவன்று சென்ற அப்புலவர் உறையூர் சென்று, அரசனை அங்குக்காணப் பெறுது அழுதுபாடி, மகன் பிறந்த பிறகு வந்து அரசனது நடுகல் இடங்கொடுக்க வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—இவர்க்கு வழங்கும் பிசிராந்தையார் என்பதில் 'ஆந்தையார்' என்பது இவரது பெயர். சிறைக்குடி ஆந்தையார், அஞ்சில் ஆந்தையார், ஒதலாந்தையார், எயிலாந்தை என்று முற்காலத்து இப்பெயருடையார் பலராகலின் அவர்களின் இவரை வேறு பிரித்தறிதற்கு இவருடைய ஊர்ப்பெயரைப் புணர்த்திப் பிசிராந்தையார் என்றழைத்தனர். (ஆர் சிறப்பு விகுதி.) புலவர்க்குரிய 'ஆந்தையார்' என்னும் இப் பெயரை, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்

*"ஆதனும் பூதனும் கூறிய வியல்பொடு
பெய ரொற் றகரந் துவரக் கெடுமே"

என்று கூறியுள்ள இச்சிறப்பு விதிச் சூத்திரத்தால் ஆதன் + தந்தை = ஆந்தை என வந்தது எனக் கூறுவாரு

* தொல் - எழுத் - 348 - சூ.

மூளர். இச்சூத்திரத்தான், ஆதன் என்னும் இயற்பெயர் முன், தந்தை என்னும் முறைப் பெயர் வருமொழியாக வந்து முடியு மிடத்து, ஒரோவழி இங்ஙனம் புணரு மென்பதே ஆசிரியர் கருத்தன்றி, இங்ஙனம் புணர்ந்தமை யான் விகார மடையும் இப்பெயர் ஒருவர்க்கு இயற்பெய ராய் வழங்குமென்பது ஆசிரியர் கருத்தென்று பெறப்படா மையானும், அங்ஙனம் பெறப்படினும் அஃது ஏனையோர் பெயர்க்கு ஒக்குமேனும், இப்புலவர்போன்ற புலவர் பெரு மக்களுக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதாகலானும் இப்புலவரின் இப்பெயர்க்கு இங்ஙனம் காரணம் கூறுதல் பொருந்தாத தாகவே தோன்றுகின்றது. சாமானியர் குழுவினுள்ளும் தந்தையைக்கொண்டே மகன் விசேடிக்கப்படுதல் பெரு வழக்காயிருப்பவும், இந்நல்லிசைப்புலவர் மகனைக்கொண்டு விசேடிக்கப்பட்டார் என்கை எங்ஙனம் பொருந்தும்? தந் தையினும் சதமடங்கு தனயன் புலமை படைத்தவனெனின் அவன்பெயர்கொண்டு தந்தை விசேடிக்கப்படுதல் ஒருவாறு பொருந்துவதாகும். நம் ஆந்தையார் நல்லிசைப் புலவர் குழாத்துள் பல்லிசை நிறுத்தும் புலமைமிக்குடையராயும், பிற்காலத்து நச்சினார்க்கினியர் முதலிய ஆசிரியன் மாரெல் லாம் உச்சிமேல் வைத்துக் காட்டாகக் காட்டும் பெருமை யுடையராயும் விளங்குதல் கண்டுவைத்தே இவரினும் சிறந்த புலமையுடைமை, நூல்வாயிலானும், வழக்கு வாயி லானும் அறியப்படாதே இவர் மகனை இவரினும் சிறந்தா ராகவைத்து, எங்ஙனம் இவரது இப்பெயர்க்காரணத்துக்கு நாம் இணங்குவது? சங்கத்துச்சான்(பெயருட் பல தந்தையின் பெயரால் விசேடிக்கப்பட்டிருத்தலும் ஈண்டு கருதத்தக்கது. அன்றியும் அவர்களது பெயர், சினை, குணந் தொழில் முதலிய வற்றானும், அவர்களது பாடலிற்

பயின்ற சொன்னயம் பொருணயமிக்க அடிகளாலும், விசே-
டித்த பொருள்களாலும் வழங்குதல் காண்கின்றுமன்றே?
ஆகைால் இவரது இப்பெயர்க்காரணத்தை இன்னும்
ஆராய்வதே சால்புடைத்தாம். 'ஆதனைத் தந்தையாக
வுடையார் ஆந்தையார் என்பது பொருந்தும் போலும்;'

ஊர்:—இப்பெரியார் தோன்றிய ஊர் 'பிசிர்' என்ப-
தும், அது பாண்டிய நாட்டிலுள்ளதென்பதும் 67-ம் புறப்
பாட்டிலும் 215-ம் புறப்பாட்டிலும் புலவரும், கோப்பெ
ருஞ்சோழனும் முறையே "இரும்பிசிராந்தை யடியுறையெ
னினே" எனவும், "தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டுள்
ளும் பிசிரோன் என்பவென் னுயிரோம்புநனே" எனவும்
கூறியிருத்தலான் ஐயமறத்தெளியலாகும். இது பாண்டிய
நாட்டிலும் தென்றிசையில் சோழநாட்டுக்கு நெடுந்தூரத்தி
லிருந்த தென்பது "தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட்டுள்
ளும் பிசிரோன்" என்றதானும், இதற்கு உரையாசிரியர்
"பாண்டியனது நல்ல நாட்டிலுள்ளும் சேய்த்தாகிய பிசி
ரென்னும் ஊரிடத்தானென்று சொல்லுவர்" என எ(
யிருத்தலானும் அறியப்படும். இதனால் இவ்வூர் பாண்டிய
நாட்டில் தென்கடற்கரையை அடுத்துப் பண்டைக்காலத்
தில் விளக்கமுற்றிருந்ததாக அறியப்படும். இதனை நற்றிணை
யில் நெய்தற்றிணைக்குரிய, தோழி தலைமகட்குவரைவுமலிந்
துரைத்த துறையாக இவர் பாடல் காணப்படுவதும், அதில்
நாரை பெடையோடுபோய்க் கடலில் வாயால் துழாவி,
மீன்களைப் பிடித்துவந்து கடற்கரைச்சோலை மரக்கிளைமே
லுள்ள கூடுகளில் குஞ்சுகளுக்கு வாயிற் சொரியுமென்று
நெய்தனில இயற்கை வனப்புக் கூறியிருத்தலும், இவரை
நெய்தனிலப் பழக்கமுடையராகப் புலப்படுத்தி ஒருவாறு

வலியுறுத்தும். அன்றியும் பிசிர் என்பது † அலையின் துளிக்கும் ‡ பனியின் குருத்துக்கும் பெயராகப் பண்டைநூல் வழக்கில் காணப்படுவதும் பிசிர் நெய்தனிலத்துக் கடலலைவாய் ஊரென்ற கொள்கைக்குத் துணையாதல் காண்க. பிசிரூர் என்பது பிசிர் என வழங்கப்பட்டது போலும் தற்காலத்தில்இராமநாதபுரம் ஜமீனில்கடற்கரைக்கு ஏழுநாழிகை தூரத்தில் பிசுக்குடி என ஓரூர் உளது; இப்பிசுக்குடியே பிசிர் எனமருவியது எனக்கொண்டு இதனையே இவரது ஊர் என்றலும் பொருந்தும்.

குலம்:—இவரது மனையறத்தின் மாட்சியையும், ஏனைய மேலான ஒழுகலாற்றினையும், கொள்கைகளையும் ஊன்றி நோக்குமிடத்து இவர் தமிழ் நாட்டின் நாகரிக மிக்க நற்குடிப் பிறப்பினர் என்பதுமட்டும் அறியப்படுகின்றதன்றி 'இக்குலத்தினர்' என ஒருதலையாய் அறியப்படுமாறில்லை.

சமயம்:—இப்புலவர், கோப்பெருஞ் சோழன் மேற்கொண்ட தென்னாட்டு வடக்கிருத்தலாகிய ஜைனதர்மத்தைத் தாமும் மேற்கொண்டதனாலும், ஐம்புலன் ஒடுக்கமுடைய ஆன்ற கொள்கைச் சான்றோர்கூட்டரவைச்சாலப் பெற்றிருந்தமையானும் இவர் வைதிக சமயத்தை மேற்கொண்டொழுகிய பெரியாரென்று கொள்ளுதல் தகும்.

பெருமை:—இப்புலவர் பெருமான் மாட்சிமிக்க மனைவியையும், அறிவு நிரம்பிய புதல்வர்களையும், தம் கருத்திற்கேற்பத் தொழில் புரியும் ஏவலாளரையும், பெருஞ் செல்வத்தையும, சான்றோரது நட்பையும், பரந்த கல்வியறிவையும், அரசரும் விரும்பும் அரசியலறிவாற்றலையும் பெற்று, இவற்றாலுளதாகும்களிப்பால்நெடுங்காலம்வரை நரை,திரை

† அக-250-1-அ. பதிற்-15-6-அ. பதிற்-50-8-அ. ‡ புற-225-3-அ.

மூப்பின்றியே வாழ்ந்தார் என்பதறிய*இவ்வுலகத்தில் இவர் அடையப்பெறாததும், நுகரப்பெறாததுமான உறுதிப்பொருள்கள் ஒன்றுமில்லை என்பதுபட்டு, இவரது ஈடு மெடுப்பு மற்ற பெருமை இத்தன்மைத்தாமெனவிளங்கும். நரை வாராமைக்குக் காரணம் வினவிய சான்றோர்க்கு "நரைக்குக் காரணம்கவற்சியே" என்றும் "யான்பெற்ற தமிழ்க்கல்வியின் அறிவின்பத்தாற் கவலை யொழிந்து மூப்பின்றி வாழ்கின்றேன்" என்றும் கூறியதுகொண்டு, இவரது மனோதத்துவ ஆராய்ச்சி வன்மை, 'மரணத்தை நீக்கும் அமிழ்தினும் இனியது தமிழ்மொழி' எனக்கொண்ட தமிழாராய்ச்சித் திறன், மொழிப்பற்று முதலியன அளவிடற் கரியனவாமென்பதறியப்படும்.

புறம் 97-ம் பாடலில் அன்னச்சேவலின்இயற்கை புலப் படுத்தியிருப்பதும், நற்றிணை 91-ம்-பாடலில் கடற்கரையின் தோற்றம், நாரை கடலிற் பெடையோடுபோய் மீனைப் பிடித்துவந்து, குஞ்சுகளுக்கு இரை அருத்துதல் முதலியன வெளிப்படுத்தி யிருப்பதும், அகம் 308-ம் பாடலில் மலையைச்சூழ்ந்த மேகத்தின் தோற்றத்தை உவமித்திருக்குந்தன்மையும் இவரது இயற்கைப்பொருளாராய்ச்சி வன்மையைப் புலப்படுத்தும். இவரை நட்பிலக்கணத்துக்கே ஒரு பெருஞ்சான்றாய் வைத்துப் 'புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா' என்ற திருக்குறளுரையில் பரிமேலழகர் "புணர்ச்சி, பழகுதல் என்னும் இவ்விரண்டுமின்றிக் கோப் பெருஞ் சோழனுக்கும், பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்ச்சியொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்

* "இல்லமெதன் இல்லவள் மாண்பானால்" "பெறுமவற்றுள்யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த மக்கட்பே றல்லபிற" "கேடில்விழுச்செல்வம் கல்வி" என்பவை ஈண்டுக் கருதத்தக்கன.

தாய நட்பினைப் பயக்கும்" என விதந்து கூறியிருப்பதும், தொல்காப்பியக் கற்பியல் 52-ம் சூத்திர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் "கோப்பெருஞ் சோழன் றுறந்துழிப் பிசிராந்தையாரும் *பொத்தியாரும் போல்வார் துறந்தாரென்று கூறும் புறச்செய்யுட்கள் உதாரணம்" எனக் கூறியிருப்பதும், கோப்பெருஞ்சோழன் தனது நாவாரப் 'பிசிரோன் என்பவென் உயிரோம்புநனே' எனப் புறப்பாட்டில் இவரது நட்பின் பான்மையைப் பாராட்டியிருப்பதும் இவர் அச்சோழனோடு உடனுயிர் நீத்த வரலாற்றை வலியுறுத்தி, இவரது நட்பிற்கு வீற்றிருக்கையான பெருமையைக் குன்றின்மே லிட்ட விளக்கமாக இன்றும் விளக்குகின்றன.

பாண்டியனுக் குரைத்த நீதியால் இவர்க்கு அரசியலிலிருந்த அறிவுமிகுதி அறியப்படும். உணர்ச்சியொத்த சோழன் வடக்கிருந்த செய்தியை நெடுந்தூரத்துள்ள தமதூர்க் கண்ணிருந்தே பிறர் உணர்த்தவேண்டாது தாமேயுணர்ந்து புறப்பட்டுவந்து சோழன் கருத்துப்படி அவன் குறித்த காலத்தில் அவன் முன்னிலையிற் றோன்றினரென்றால், காலமிடைப் பட்டதும், தேயம் இடைப்பட்டதுமான நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் அறியும் இவருடைய யோக ஞானங்களின் ஆற்றலை எங்ஙனம் வியந்துரைப்பது? இதனால் இவர், †யோகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமுணர்ந்த மாமூலர் முதலிய அறிவன் றேயத்து அனைநிலை வகையோர் வரிசையில் வைத்துச் சொல்லுதற்குத் தக்கவராதல் காண்க.

* சோழன் உயிர்துறந்த சின்னாட்பின்னர் பிரிவாற்றாது உயிர்துறந்த இப்பொத்தியாரென்னும் புலவரும், பாரி பிரிவுக் காற்றாது சின்னாட்கழிந்து வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த கபிலரும், சினக்கனோடு உயிர்துறந்த பொய்யாமொழியாரும் நட்பிலக்கணத்துக்குப் பிசிராந்தையார் வரிசையில் வைத்துப் பாராட்டுதற்குரியர்.

†தொல்-பொ.- 75.- சூ - உரை பார்க்க.

பாட்டுக்கள்.

இக்காலத்து, இப்புலவருடைய பாடல்களாகப் புறநானூற்றில் நான்கும், அகநானூற்றில் ஒன்றும், நற்றிணையில் ஒன்றுமாக ஆறு பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவர் பாடல்களெல்லாம் இயற்கை வனப்பும் பொருட் பொலிவும் நிறுத்த சொற்களும் குறித்து வரு கிளவியுமுடையன வாய்ப் படிப்போர்க்கு இன்சுவை யூட்டுகின்றன. புறம் 67-பாட்டில் "எமது ஆருயிர்நண்பனாகிய சோழனை அடையப்பெறாத யான் வருந்தும் மாலைக்காலத்தில் நீ உன் பெடையோடு குமரித்துறையில் அயிரைமீனை மேய்ந்து, இனிதாய்ச் செல்கின்றனை" என்று அன்னத்தை நோக்கிக் கூறுவதாய்

"மையன், மாலையாங் கையறு பினையக்
குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின்"

எனக்கூறி, அதனால் தாம் சோழன்மீது கொண்டுள்ள நட்பின்பான்மை, சிறந்த 'தலைவன் தலைவிக' ளிடத்து நிகழும் அன்பின் பான்மைக்கொத்தது எனக்கொள்ள வைத்திருப்பது எத்துணை வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஊட்டும் நுண்மையதாயிருக்கின்றது; இப்பாட்டில், மாலைக்காலத்தில் தண்மையாய் விளங்கும் மதியத்துக்கு, நாட்டைத் தலையளி செய்து காக்கும் ஓர் அரசனது முகத்தை உவமை கூறி யிருப்பது, அரசர்க்கிருக்க வேண்டிய தண்ணளியைப் புலப்படுத்தி, இவரது உவமை கூறும் ஆற்றலைக் காட்டுகின்றது. இங்குக் கூறிய அரசன், கோப்பெருஞ் சோழனே யாமென்பது சந்தர்ப்பம் பற்றிக் குறிப்பாலறிய வைத்திருக்கும் மாட்சி குறிக்கொள்ளத் தக்கது. பாண்டியனுக்கு அரசநீதி கூறிய

"காய்நெல் லறுத்துக் கவளங் கொளினே
மாநிறை வில்லதும் பன்னாட் காகும்
நூறுசெறு வாயினுந் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கும்
அறிவுடை வேந்தன் நெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நந்தும்
மெல்லியன் கிழவ னாகி வைகலும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட நச்சின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ணா னுலகமுங் கெடுமே"

என்ற செய்யுளின் பொருணயமும், உவமை நயமும் பலரும் பன்முறை படித்தறிந்து இன்புறற்பாலன. இப்பாட்டின் உயரிய பொருட் பொலிவும், சொற் பொலிவும் பற்றியன்றே இதன் சொல்லையும் பொருளையும் எடுத்து,

*"வாய்ப்படுங் கேடுமின்றாம் வரிசையி னரிந்துநாளும்
காய்த்தநெற் கவளந்தீற்றிற் களிறுதான் கழனிமேயின்
வாய்ப்படலின்றிப் போன்றும்வல்லனாய் மன்னன்கொள்ளின்
நீத்தநீர் ஞாலமெல்லாம் நிதிநின்று சுரக்குமன்றே"

எனத் திருத்தக்க தேவரும்,

"மாநிரப்புறாச் சிறுபுலப் பயன்களும் வயக்கரிநிலைநாடித்
தானளித்திடி னடுபசி கெடுமது சார்ந்துபுக்குணின்வேலி
யானதென்னினும் வாலினுங்காலினும் அழிந்துவாய்புகலின்றிப்
போனதாமது போன்றதவ் விறைமகன்புவியெலாம்பொலிவற்றே"
எனச் சீகாழித்தலபுராணமுடையாரும் தம் † பாடலுட் போற்றிப் பொதிந்து வைத்துக்கொண்டனர்

* சீவகசிந்-(2907.) † பூதவிமோசனமானது (7)

தரங்கற்ற தமிழ் மொழியின் சொற் பொருள்களின் சுவை நுகர்வானும், அக்கல்வியாலுளதாகிய புகழ், பொருள், பூசை முதலியவற்றானும் யாண்டு பலவாகியும் நரையின்றி வாழ்ந்த புலவர் பாட்டாகிய "யாண்டுபலவாக" என்ற செய்யுளை ஆய்ந்து, அதில் மணற்கேணி தொடுவார்க்கு நீர் சுரந்தாற்போற் சுரக்கும் பொருளமிர்தப் பெருக்கை நுகர்வார், "யாண்டு பலவாகியும் நரையின்றி வேண்டுவன பெற்று வாழ்வார்கள்" என்பதில் ஐயுறவில்லை. 212-ம்புறப் பாட்டில் "உழவர், மதுவை ஆமை இறைச்சியுடனே உண்டு, சுட்ட ஆரல்மீனைக் கதுப்பில் ஒதுக்கி மதுவுண்ட மயக்கத்தால் செய்யுந் தொழிலை மறந்திருக்கிறார்கள்" என்று கள்ளுண்டாரியல்பு கூறியுள்ளார். இப்பாட்டில் சோழனது நகரமாகிய உறையூருக்குக் ‡ 'கோழி' எனப் பெயர் குறித்துள்ளார்.

இவரது அகம் 308-ம் பாடல் குறிஞ்சித் திணைக்குரியது. இதில் புலியோடு களிற்றியானை போர்செய்து புண்படுதல் கூறப்பட்டுள்ளது. 'இரவெல்லாம் மழை பொழிந்து விடியற் காலத்தில் மலையைச் சூழ்ந்து தோன்றும் வெண்மேகம், குயவன் சூளைமேற் சூழ்ந்துள்ள புகைபோற் றோன்றும்' என்று கூறிய உவமைநயம் படிப்போருள்ளத்தைப் பிணிக்கும். இதில் "களிறணந் தெய்தாக் கன்முழை யிதணத்து" எனப் பரண் அமைப்புக் கூறியிருப்பது மிக அழகு பயப்பது. இப்பாட்டில் உரைத்திருக்கும் உரிப் பொருளையும் விரிப்பிற் பெருகும்.

நற்றிணையில் 91-ம் பாடல் இவர் பாடியதாகும். இது நெய்தற்றிணையில் தோழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்

‡ "முறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய, புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர்" என்ற (சிலப்-நாடுகாண்-247-248) அ-உரை-பார்க்க

துரைத்த துறையாயமைந்தது. இப்பாடலில் 'நாரை தன் பெடையோடு போய்க் கடலில் வாயால் துழாவி, மீனைப் பிடித்துவந்து கடற்கரைச் சோலை மரங்களின் கிளைகளி லுள்ள கூடுகளில் விரும்பியழைக்கும் தன்னுடைய குஞ்சு வின் வாயில் சொரியும்' என்று கூறி, உள்ளுறை அமைத் திருக்கும் நலன் புலன் கொளற்குரியது. இவர் பாடலுள் தடந்தாள் நாரையெனவும், சிறுகட் செங்கடைச் சிறுமீன் எனவும், கருங்கோற் குறிஞ்சியெனவும் கூறியிருப்பவை, இவரது இயற்கைப் பொருளாராய்ச்சி நுண்மையைப் புலப் படுத்தும். குமரித்துறையையும், இமயமலையையும் கூறியுள் ளார். பூரணமதி, 'கோடுகூடு மதியம்' எனப்பட்டுள்ளது.

ஔவையார்.

வடவேங்கடம், தென்குமரி என்னும் இவ்வெல்லைக் குட்பட்ட தமிழ் வழங்கும் உலகத்தின் ஒரு பகுதியாய் விளங்கிய சேரநாட்டில் தமிழ்ப்பழங்குடியாகிய பாணர்குடி யிலே ஔவையாரென்னும் இந்நல்லிசைப் புலமை மெல்லி யலார் பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னர் தமிழகம் தழைக்கத் தோன்றினார்.

அந்நாளில் நம்தமிழ்மொழி மறுவற்றமதிபோல் தன் னொளி பரப்பி நன்னிலையுற்று விளங்க, நந்தமிழ் வரைப்பு,

'மாவு மாக்களும் ஐயறிவினவே'
'மக்கள் தாமே ஆறறிவுயிரே'

என ஒல்காப் பெருமைத் தொல்காப்பியனார் பணித்த ஆணை நெறிநின்று ஒழுகியதாகலானும், ஒரு நாட்டின்

அறிவு, செல்வம், கல்வி நாகரிகம் முதலியவற்றின் வளர்ச்சிக்கு அந்நாட்டுப் பெண்டிரின் அறிவே கருவியாமென்ற உண்மையை நன்கறிந்திருந்ததாகலானும் ஆடவர் பெண்டிர் என்ற வடிவு வேற்றுமைபற்றி இருதிறத்தாருள்ளும் உயர்வு தாழ்வு என்பதில்லை; அறிவு வேற்றுமையே இருபாலருள்ளும் கருதற்பாலதாம் எனக்கொண்டு, ஆடவர் பெண்டிர் என்ற இருபாலர்க்கும் வேற்றுமையின்றி ஒரே தன்மைத்தான அறிவைக்கொடுப்பதற்கு உடன்பட்டிருந்தது. அதனால் அது, ஆண் பெண் என்ற பால் வேறுபாட்டை அறவே நீக்கி விழுமிய கல்வியறிவை வேண்டுவோர்க்கெல்லாம் விழைந்து கொடுத்தது. பிறப்பினிழிபு கருதாது கடை நிலத்தோராயினும் கற்றறிந்தவர்களைத் தலை நிலத்துவைத்து மகிழ்வு பூத்தது. குலத்தினும், பாலினும், குடியினும், தொழிலினும், கோட்பாட்டினும் பல்திறப்பட்ட நன்மக்களும் பகைமையின்றி ஒருங்குகுழீஇத் தழுவிமகிழவிருந்தது. நன்மக்கள் எங்கு பிறந்தாலும், என்னென்று அறிவின் பெருமையும் அன்பின் அருமையுமே கருதிப் பெண்டிரும், பிறப்பினிழிந்தாரும் கூறிப்போந்த நன்மொழிகளையும் வேதமென ஓதிப்புகழ்ந்தது. இத்தன்மையெல்லாம் நம் தண்டமிழ்நாடு கொண்டிருந்தமையாற் குறவர் குடியினுள்ளும், மறவர் குடியினுள்ளும், குயவர் குடியினுள்ளும், பாணர்குடியினுள்ளும், அரசர் மரபினுள்ளும், வேறுபல குலத்துள்ளும் குறமகள்இளவெயினி, காவற்பெண்டு வெண்ணிக்குயத்தி, ஆதிமந்தியார் பாரிமகளிர், பூதப்பாண்டியன் தேவியார், வெள்ளிவீதியார், நப்பசலையார், நக்கண்ணையார், பொன்முடியார் முதலான பல நல்லிசைப் புலமைமெல்லியலார் பல்கி நம் தமிழ் நாட்டிற்கு என்றும் பொன்றாத புகழை நல்கினர். அக்காலத்திய

இவ்வியல்பால் நம் ஔவையார் இளமையிலேயே இயற்றமிழ்க் கல்வியினும், இவர் குலத்துக்குரிய இசை நாடகங்களினும் நன்குபயின்று, தேர்ச்சியுற்று நல்லிசைப் புலமை மெல்லியர்தலைவியாகவும் விறல்பட ஆடும் விறலியராகவும் விளக்கமுற் றிருந்தார்.

பின்னர் இவர், தம் குல வாழ்க்கையாகிய பரிசில் வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, நம் தமிழகத்தில் நியாயமும் தியாகமும் வீரமுமிக்க திருவுடை மன்னர் அவைக்களந்தோறுஞ் சென்று, தம் புலமைத்திறலையும், ஆடல் பாடல்களின் விறலையும் வெளிப்படுத்தி, அவர்கள் மனமுவந்தளிக்கும் பெருஞ் செல்வங்களைப் பெற்று, வாழ்ந்து வருவாராயினர்.

இவர் காலத்தில் சேரநாட்டின் ஓர் பகுதிக்கண் விளங்கிய தகடூர் என்னும் ஊரில் அதியமான் நெடுமானஞ்சி யென்னும் ஓர் அரசன் அரசுசெய் திருந்தனன். அவன் சேரரது உறவினன்; கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவன்; வீரமிகுந்தவன், மழவர் என்னும் ஒருவகை வீரர்கள் அடங்கிய படையையுடையவன்; சிற்றரசரும் பேரரசருமாகிய எழரசர்களை வென்று, அவர்களை வென்றமைக் கறிகுறியாக அவர்களது கொடிமுதலாகிய எழிலாஞ்சனையையுமுடையவன். இவன் இவ்விதச் சிறப்புக்களோடு வண்மைமிகுந்தவனாய் விளங்குவதையறிந்த ஔவையார், அவனிடத்துப் பரிசில்பெறக் கருதி, அவனது தகடூரை அடைந்து, அஞ்சியைப் புகழ்ந்து பாடினர். அவன் இவர்மீது பேரன்பு காட்டி உபசரித்துவிட்டுப் 'பரிசில் அளித்தால் இவர் இவணின்று அகன்று விடுவாராகையால் இவரைப்பிரிய நேரிடும்' எனக்கருதிப் பரிசில் அளியாது சின்னாள் தாழ்த்திருந்தனன். ஔவையாரும் சின்னாள் அவனது அரண்மனைக்கண் தங்கியிருந்து

வர் அதியமான் பின்னரும் பரிசிலளியாது நீட்டிப்பது கண்டு பொறாது சினமிகுந்து, அதியமானை நேரிற்பார்ப்ப தற்கும் இசையாது, அவனது வாயிற் காவலாளனிடத்துச் சில கூறிவிட்டுச் செல்லுதற்குக் கருதி அவனை நோக்கி, "வாயில் காப்போய்! வாயில் காப்போய்! கொடையுடை யாரது செவியிடத்துப் பொருள் விளங்கும் சொற்களாகிய விதையை விதைத்துத் தாம் நினைந்த பரிசிலாகிய தானி யத்தை விளைவிக்கும் மனவலியுடையவர்களும், மேம்பாடு பெறுதற்கே வருந்துகின்றவர்களுமான இப்பரிசில் வாழ்க் கையுடைய பரிசிலர்க்கு அடையாத வாயிலைக் காப்போய்! குரிசிலாகிய நெடுமானஞ்சி தான், தன்தரம் இத்தன்மையது என்று அறியானோ? அதனை அறியாவிடினும், என் தரத் தையேனும் அறியான் கொல்லோ? இவ்வுலகம், அறிவும் புகழுமுடையோர் அனைவரும் இறந்தொழிந்தாராக வறிய இடத்தையுடையதாகிவிடவில்லையே; ஆகலான் இப்போதே புறப்படுகின்றோம்; எமது யாழ் முதலான கருவிகளை மூட் டையாய்க் கட்டித் தூக்குகின்றோம்; இவனன்றி எங்கட்கு இல்லையோ இடம்? எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசையில் எம்மை அன்போடு உபசரித்துச் சோறிடுவார் பலருளர், இதனை நம் அரசனுக்குக் கூறிவிடுவாயாக" என முனிவு டன் மொழிந்துவிட்டு, அறிவும் புகழு முடையாரிடத்துப் பரிசில் பெறுதற்கு விரைந்தெழுந்தார். இங்ஙனம் இவர் சினவிக் கூறிச் செல்லுதலை வாயில் காப்போனால் அறிந்த அதியமான் அஞ்சி,ஔவையார் முனிவுக்குஅஞ்சி, விரைந்து வந்து, அவரைக்கண்டு, அவர் கொண்ட கோபந் தணிய வேண்டிநின்று, தனது கொடைமன்றத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, வீற்றிருக்கச்செய்து, வரிசை மிக்க பரிசில் அளவு கடப்ப அளித்து,உணவிற்குநெல்லும் சிறந்த ஆடைகள் பல

வும் கொடுத்துபசரித்தான். உடனே ஔவையார் உவந்து "இத்தகைய வண்மையாளனைப் பரிசில் நீட்டித்தானென்று முனிந்தோமே" என்று இரங்கித் தம்மனத்தோடு கூறுபவராய் "அதிகமான் ஒருநாளல்ல இருநாளல்ல பலநாளும்பலரோடும் செல்லினும், முதல் நாள் கண்டபோது கொண்ட அன்பிற் சிறிதுங் குறையாத அன்பையே உடையான்; இவன் பரிசில் நீட்டிப்பினும் நீட்டியாதொழியினும் யானை கையில் எடுத்த கவளம் வாயினுட் செல்லுவது தப்பாவாறு போல, இவன் நமக்குப் பரிசில் தருதல் தப்பாது" என்று, அவன் பழகியோரிடத்து என்றும் ஒரு படித்தாகக் கொள்ளும் அன்பையும் அருமையையும் மிகுத்துக்கூறி, வண்மையை வாழ்த்திப் புகழ்ந்து அவனுடன் வதிந்திருந்தனர். இங்ஙனம் இருக்குங்கால் ஒருநாள் அதியமான் ஓர் மலைப்பக்கத்துக்குச் சென்றிருந்தவன், மலைப்பிளப்பிலிருந்த ஒரு கருநெல்லி மரத்திற் பழுத்து விளங்கிய கனியொன்றைக் கண்டு, அதனை *அரிதின் முயன்று பெற்றான். பெற்ற அவன், 'அதனை உண்டார் நெடுங்காலம் உயிர்வாழ்வார்' என்றறிந்தும், அதனைத்தானுண்டு உயிர்வாழ்வதினும், தமது நாவன்மையால் பெருநூல்களியற்றி உலகைத்திருத்தும் ஔவைக்கிதலே சாலப்பயனுடையதெனக் கருதி, அக்கனியின் ஆற்றலை அவர்க்குக் கூறாதே அவர்க்குக் கொடுத்து உண்ணும்படி செய்தான். †உண்ட பிராட்டியார் பின்னர்க் கனி

* இக்கனியை ஒரு முனிவர் கஞ்சமலையிலிருந்து (பிரமன் மலை) பெற்று, அதியமானுக்குச் சாதல் நீங்கக் கொடுத்தாரெனச் சொல்லும், கரபுரநாதர் புராணம்.

† "மால்வரைக், கமழ்பூஞ் சாரற் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீங்கனி ஔவைக்கீந்த, அதிகனும்" (சிறுபாண் 99-103)என்பதும்,"சாதலைநீக்கும் அருநெல்லிதன்னைத் தமிழ்சொலௌவைக் காதரவோடு கொடுத்தவன்" (கொங்-ம-சதகம்) என்பதும் குறள் 100. பரி-உரையும் இவ் வரலாற்றை வலியுறுத்தும்.

பின் விசேடத்தை உணர்ந்து அதியமான், தன்னினும் தம்மை மீப்பட மதித்துத் தம்மைச் சாவாதிருக்கக் கருதியதற்கு வியந்து, அவனைநோக்கி "வீரச்செல்வமுடைய அதியர் கோமானே, பெரிய மலையுச்சியிற் பெற்ற அமிழ்தமயமான இனிய பழத்தைப் பெறுதற்கரியது என்று கருதாது, அதன் பயனை வெளிப்படக்கூறுது அடக்கிச் சாதல் நீங்க எமக்கு அளித்தாயாதலால் நீ சந்திரமவுலியும், நீலகண்டனுமாகிய சிவபெருமான் நஞ்சை யுண்டும் நிலைபெற்றிருப்பதுபோல் நெடுங்காலம் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக" என்று கொண்டு,

"வலம்படு வாயவா ளேந்தி யொன்னார்
களம்படக் கடந்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்!
போரடு திருவிற் பொலந்தார் அஞ்சி!
பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீல மணிமிடற் றொருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா (து)
ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே"

எனப் பாடி வாழ்த்தி, அவனுக்கு குயிர்த்துணைவராய்ச் சிறந்து, அவனது காண்டற் கெளியனுந்தன்மை, அருள், அன்பு, வீரம், தியாகம், நியாயம் முதலியன விளங்கப் பல்வேறு அமயத்துப் பல கவிகள்பாடி, அதியமானை மகிழ்வித்திருந்தனர்.

ஔவையார் அதியமானுடன் இங்ஙனம் அமர்ந்து வரும் நாளில், காஞ்சி நகரத்தை ஆண்டுகொண் டிருந்த

தொண்டைமான் என்னும் அரசன், தனக்குள்ள படை வலங் காரணமாக அதியமானைத் தன்னினும் மெலியானெனக்கருதி, அவனோடு பொருதற்கு அமையம் நோக்கியிருந்தான். இதனை உணர்ந்த அதியமான் தன்னாற்றலையும், சிறப்பினையும், அஞ்சாமையையும் எஞ்சாது தூதுமூலம் அறிவித்தற்குக் கருதியவன், 'இவ்வரும் பெருங் கருமத்துக்குத் தக்கவர் நாவன்மையும், பாவன்மையும், அரசிலறிவும் மிக்க ஔவையாரே எனத்துணிந்து,' அவரை அவனிடத்துத் தூதுசெல்ல வேண்டினன். ஔவையாரும் அவ்வரசியற் பெருங்காரியத்தைப் பின்னிடைவின்றி மேற்கொண்டு, புறப்பட்டுப்போய்க் காஞ்சி நகரடைந்து, தொண்டைமானைக் கண்டார். அவனும் புலவராயும், தூதராயும் வந்த அவரை மீப்பட மதித்து உபசரித்தான். ஔவையார் அவனது அரண்மனைக்கண் அன்று உண்டியருந்தித் தங்கியிருந்தனர். பின்னர்த் தொண்டைமான் தனது அரண்மனைக்காட்சியை அதியமானிடத்திருந்து வந்த ஔவையாருக்குக் காண்பிப்பான்போல் தனது படைமிகுதியையும், போராற்றலையும் உணர்த்த நினைந்து, அவரை அழைத்துச்சென்று பல்லிடங்களையும் காட்டிவந்தவன், தனது ஆயுதசாலைக்கு அழைத்து வந்து, அங்கு நெய் பூசி உறையிட்டு அலங்கரித்து அணி அணியாய் வைத்திருக்கும் ஆயுத வகைகளை யெல்லாம் காட்டி நின்றான். மனத்தது பாடும் ஆற்றல் வாய்ந்த ஔவைப் பிராட்டிக்கு இவனது உட்கிடை அறிதல் அரியதாமோ? இவர் அவற்றைப்பார்த்து; அவனுக்குச் செருக்கடங்க அறிவு கொளுத்த நினைந்து, சில கூறுபவராய் "இப் படைக்கருவிக ளெல்லாம் (போரில் பயன் படாமையால்) மயிற்பீலி அணியப்பட்டு, மாலை சூட்டப்பட்டுத் திரண்ட காம்பு திருத்தி நெய்பூசி, காவலையுடைய அரண்மனைக்கண்

(வீணே) இருக்கின்றன; தான் பெற்ற செல்வத்தைப் பல்லோர்க்கும் பகுத்துண்ணும் வண்மையுடைய எம் அதியமானது ஆயுதங்கள் பன்முறை போரில் பகைவரைக்குத்துதலான் கங்கும் நுனியும் முரிந்து, செப்பனிடக் கொல்லனது பணிக்களரியாகிய சிறிய கொட்டிலே அடைந்திருக்கின்றன" என்ற கருத்தமைத்து,

இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலே சூட்டிக்
கண்டிரண் நோன்காழ் திருத்திநெய் யணிந்து
கடியுடை வியனக ரவ்வே யவ்வே
பகைவர்க் குத்திக் கோடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ என்றும்
உண்டாயிற் பதங்கொடுத்(து)
இல்லாயின் உடனுண்ணும்
இல்லோ ரொக்கல் தலைவன்
அண்ணல் எங்கோமான் வைந்நுதி வேலே"

எனத் தொண்டமான் படைக்கலத்தைப் புகழ்பவர் போல் இகழ்ந்தும், அதிகமான் படைக்கலத்தைப் பழிப்பவர் போல் புகழ்ந்தும் குறிப்பால் தொண்டைமான் வீரத்தினும் தமது அதியமான் வீரத்தையே மேம்படுத் துரைத்தார். அங்ஙனம் உரைத்தலும் தொண்டையர்கோன் ஒளவையாரை நோக்கி, 'விறலி! அப்படியாயின் நம்நாட்டுள் என்னோடுபோர் செய்யும் வலியுடையாருமுளரோ?' என வினவினன். அதற்கு அவர், "வேந்தே நீ போர் செய்யக்கருதுவையாயின் எம்முடைய நாட்டின்கண், அடிக்குங்கோலுக்கு அஞ்சாது எதிர்மண்டும் பாம்புபோன்ற இளைய வலிய வீரருமுளர்; அதுவேயன்றி, மன்றின்கண் தூங்கும் மத்தள வாத்தியத்தின் காற்றடித்தலால் எழுந்த ஓசையைக் கேட்டாலே அது போர்ப்பறை என்று கருதி மகிழும்

போர் விருப்புடைய என்னுடைய தலைவனும் உளன்" என்று அதியமானது போர் விருப்பையும், அஞ்சாமையையும் எடுத்துக்கூறித் தொண்டைமானது தருக்கை அடக்கிவிட்டுத் தகடூர் வந்து சேர்ந்தார்.

இங்ஙனம் இவர் தூதுபோய்மீண்ட சின்னாட்களுக்குப் பின்னர், திருக்கோவலூர் அரசனாகிய மலையமான்திருமுடிக் காரி யென்பான் பல வேற்றரசர்களைப் போரில் வென்று அடக்கி வென்றி மிகுந்து, தனக்கு நிகராவார் ஒருவரு மிலரென்று பெருமிதங் கொண்டிருந்தான். இதனை அறிந்த அதியமான் அவனதாற்றலை யடக்கித் தன் புகழை மேம்படுத்தக்கருதி, அவனோடு பகைமை கொண்டு நால்வகைப் பெரும்படையோடும் போய் மலையமானதுகோவலூர்மதிலை வளைத்தனன்; கோவலூர்க்காரியும் காரிக்குதிரை ஊர்ந்து படையுடன் வந்தெதிர்த்துக் கடும்போர் புரிந்தனன். அதியமான் தனது வேலாலும், வாளாலும், ஆளாலும், கரியாலும், பரியாலும் காரியின் படையை முறியடித்துப்பெருஞ் சமர் நிகழ்த்தினன். அவ்வமையம் அதியமானுடன்போர்க் களஞ்சென்றிருந்த ஔவையார், காரி, அதியமானின்போர் வெல்லுந்திறத்தையறியானாய் வந்துபொருதலால், பலவுயிர்கள் மடிவதற்கிரங்கி, அவனுக்கு அதியமானின் ஆற்றலை அறிவுறுத்திப் பணிந்து போகுமாறுகூறிப் போரை ஒழித்தற்குக் கருத்துக்கொண்டு, மலையமானையும் அவனதுதுணை வீரர்களையும் நோக்கிக் கூறத்தொடங்கி, "அதியமான், போர் செய்தற்கு நின்ற இடத்தினின்று பெயர்ந்து, உலாவி, உறையினின்றும் உருவிய வாள்கள், பகைவரது உடம்பின்தசையின்கண்ணே முழுகிப் பதிந்து கதுவாய்போய் வடிவிழந்தன; அவன் வேல்கள் குறும்பரது அரண்களை வென்று, அவர்களது நாட்டை அழித்தலால் காம்பும் ஆணியும்

அசைந்து கெட்டன; அவன் களிறுகள் கணைய மரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவைப்பொருது பகைவரது அரணைஅழித் தலால் பெரிய தந்தங்களிற்கட்டிய பூண்கள் கழன்றன; அவன் குதிரைகள் போர்க்களத்திற் பொருத வீரர்களது மார்பு உருவழியும்படி ஓடி உழக்குதலால் இரத்தக் கறை பட்ட குளம்புகளையுடையவாயின; அதியமானோ நிலவுல கம் அடங்காத படையையும் கழல் வடிவாகவும், கிண்ணி வடிவாகவுஞ் செய்து செறித்த அம்புகள் துளைத்த கேட யத்தையுமுடையவன்; போர்க்களத்தில் அவனாற் கோபிக் கப்பட்டோர் பிழைத்தல் எங்கே யுளது? நெல்வளமிக்க உங்களுடைய ஊர்கள் உங்கட்கு உரித்தாக விரும்புவீ ராயின் அவனுக்குத்திறை கொடுத்தல்வேண்டும்; அங்ஙனம் நீங்கள்கொடுக்க மறுப்பீர்களாயின் அவ்வுரிமையை நீங்கள் அடைய உடன்படுவானல்லன்; அவனது போர்த்திறத்தை நான் உள்ளவாறு சொல்லியும் நீங்கள் அதனை அறியீரா யின், உங்களது கழற்கனியால் வகிர்ந்த கூந்தல் முடியை உடைய மனைவியரை நீங்கள் பிரிதல் வியப்பன்று. ஆகை யால் அதனை ஆராய்ந்து போர் செய்மின்" என்றும் "எங் கள் வீரன், நாளொன்றுக்கு எட்டுத் தேரைச் செய்யுந் தச் சன் ஒருமாதங்கூடி ஆராய்ந்து செய்யப்பட்ட ஒரு தேரின் காலை ஒத்த விரைவும் திண்மையுமுடையவன்" என்றும் அதியமானது ஆற்றலையெல்லாம் எடுத்துரைத்தார். இங்ங னம் இவர் உரைத்தும், மலையமான்போர்வென்றியில் மிக்க வேட்கையுடையவனாதலின் தன்னுயிர்க்கும் பிறவுயிர்க்கும் இரங்காது எதிர் நின்று பொருது, இறுதியில் அதியமான் அஞ்சிக்கு அஞ்சிப் புறங்கொடுத் தோடினன். அவனு டைய படைகளும் நிலைகலங்கிக் கலைந்தன, கோவலூர், அதி யமானது ஆட்சிக்குட்பட்டது. அவனதுபோர் வென்றி

யைக்கண்ட பரணர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை, அவ்வென்றியை மீப்படக் கிளந்து புகழ்ந்தனர். ஔவையார் அதியமானை நோக்கித் "தேவர்களைப்போற்றி வழிபட்டும் அவர்களுக்கு வேள்வியில் ஆவுதியை அருத்தியும் பெறுதற்கரிய கரும்பை விண்ணுலகத்தினின்றுஇவ்வுலகத்தின் கண் கொண்டுவந்து தந்தவர்களும், கடல் சூழ்ந்த உலக முழுதும் தங்கள் ஆணையைச் செலுத்தியவர்களும், வீரக்கழலையும் பனந்தாரினையும் தேவர்சம்பந்தம்பெற்ற சோலையையும் நெடிய வேலையும் உடையவர்களுமான நினது முன்னோர் போலப்* பிறர்க்குரிய எழிலாஞ்சனையும், நாடுதலையுடைய நீங்காத அரசவுரிமையைத் தவறாது பெற்றும், அவ்வளவில் நில்லாது போரைவிரும்பி வெற்றிமுரசையுடைய எழுரசரோடு பகைத்து, மேற்சென்று போரின்கண் அவர்களை வென்று நின்வலியை வெளிப்படுத்திய அற்றைநாளும் பாடும் புலவர்க்குப் பாடமுடியாத அடங்காப் புகழையுடையவனை;கோவலூரை அழித்துவென்று நின்ற நின் தோளை இற்றைநாளும் பரணன் தன் கல்விப் பெருமையாற் பாடினன்" என்றுகூறி, அவனது புலவராலும் பாடுதற்கரிய புகழையும், பகை வென்ற திறத்தையும், பரணரது அளக்கலாகாத கல்விப்பெருமையினையும் ஒருங்கே வைத்துப் புகழ்ந்து பாடினர்: அப்பாட்டு,

"அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி யருத்தியும்
அரும்பெறன் மரபிற் கரும்பிவண் தந்தும்
நீரக விருக்கை யாழி சூட்டிய
தொன்னிலை மரபினின் முன்னோர்போல

---

* சேரன், சோழன், திதியன், எருமையூரன், இருங்கோவேண்மான், பாண்டியன், பொருநன் என்பவர்க்குரிய கொடி முதலிய அடையாளங்கள்.

ஈகையங் கழற்கா லிரும்பனம் புடையல்
பூவார் காவிற் புனிற்றுப்புலால் நெடுவேல்
எழுபொறி நாட்டத் தோழா அத் தாயம்
வழுவின் றெய்தியும் அமையாய் செருவேட்
டிமிழ்குரல் முரசின் எழுவரோடு முரணிச்
சென்றமர் கடந்துநின் னாற்றல் தோற்றிய
அன்றும் பாடுநர்க் கரியை இன்றும்
பரணன் பாடினன் மற்கோன் மற்றுநீ
முரண்மிகு கோவலூர் நூறிநின்
அரண்அடு திகிரி யேந்திய தோளே" என்பது.

இங்ஙனம் அவ்வதியமான், கோவலூரை வென்று கைக்கொண்ட பின்னர், ஔவையாருடன் மீண்டு, தகடூர் புகுமளவில் அவ்வமையத்து நீண்ட நாளாக மகப்பேறில் லாமலிருந்த தனக்குத் தவமகன் பிறந்திருக்கின்றானென்று தெரிந்து, புதல்வன் பிறந்தவுடன் புதல்வன் முகத்தைத் தந்தை பார்த்து மகிழவேண்டுமென்பது தருமநூல் விதியாகலின் அதியமான் தனது போர்க்கோலத்தைக் களையாமலே விரைந்துபோய் மகன் முகத்தைக் கண்ணுற்றான். உடனிருந்த ஔவையார் அத்தன்மையைக் "கையின்கண்ணதுவேலே; காலின் கண்ணது வீரக்கழல்; உடம்பின் கண்ணது வேர்ப்பு; கழுத்தின் கண்ணது ஆய்தம் பாய்ந்த ஈரம் புலராத பசியபுண்; பனந்தோட்டையும், வெட்சிமலரையும் வேங்கைப் பூவுடனே கலந்து தொடுத்து உச்சியில் சூடிப் பகைவரை வெகுண்டு பார்த்தகண், தவமகனைக் கண்டும் சிவப்பு நீங்கினதில்லை; ஆதலால் இவன் கோபத்துக்காளான பகைவர் பிழைத்தலுமுண்டோ?" என வியந்து, அவனது போர்த்திறத்தைப் புனைந்துரைத்தார்.

இவர்கள் செய்தி இங்ஙனமாக அதியமானஞ்சியால் வெல்லப்பட்டுத் தனது கோவலூரை இழந்த மலையமான், இழந்த ஊரை எவ்வாற்றாலேனும் மீண்டும் பெறக்கருதி, அதற்குத் துணைதேடி, பலமுறையும் போரில் தன் துணை பெற்றவனும், சிறந்த வீரனுமாகிய சேரமான்பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அடைந்து, தனக்கு உதவிபுரியுமாறு வேண்டினன். அவன் தன் நண்பனாகிய அவனுக்குத் துணை செய்ய ஒருப்பட்டுப் பெரும் படையோடு புறப்பட்டவன் வல்வில்லோரி என்னும் வள்ளலுக்குரிய வளமிக்க கோல்லி மலையை முதற்கண் பொருதுபெற வேண்டுமென்ற கருத்தை வெளியிட, மலையமான் அதற்கிசைய, இருவருங்கூடிக் கொல்லிமலையை முற்றுகை யிட்டனர். இவ்வமையம் ஓரி, மலையமானுக்குப் பகைவனாகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சியைத் தனக்குத் துணைசெய்யுமாறு வேண்டினான். அதியமான் தன்மீது படையெடுக்கப்போகும் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையும், மலையமானையும் வலிதொலைப்பதற்கு இதுவே நல்ல தருணமெனக் கருதித் தனது நட்பரசராகிய சோழ பாண்டியரையும் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு, ஓரியின் கொல்லிக் கூற்றத்துக்கு வந்து, ஓரியுடன் சேர்ந்து, சேரலோடும் மலையமானோடும் பெரும்போர் நிகழ்த்தினான். அப்போரில் *பெருஞ்சேரல் அதியமானையும், சோழபாண்டி

---

* "கோல்லிக் கூற்றத்து நீர்கூர் மீமிசைப்
பல்வேற்றானை யதியமானோடு
இருபெரு வேந்தரையும் உடனிலை வென்று
முரசுங் குடையுங் கலனுங் கொண்டு
உரைசால் சிறப்பின் அடுகளம் வேட்டுத்
தகடூரெறிந்து நொச்சிதந் தெய்திய
அருந்திறலொள்ளிசைப் பெருஞ்சேர லிரும்பொறையை"
(பதிற்-8-ம்-பத்-பதி)

யரையும் வென்றோட்டி, அவரது முரசுங்குடையுங் கவர்ந்து ஓரியைக் கொன்று கொல்லிமலையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். அதியமான் தகடூர் போய் மதிலினுள்ளிருந்தான்; மலையமானும், பெருஞ்சேரலும் தகடூர்மேற் படையை நடாத்தி, மதிலை வளைத்தனர். † அதியமான் தனது அரண் பகைவராற் கடத்தற்கரியதென்று கருதியதாலோ வேறெதனாலோ மதிலுள்ளிருந்துகொண்டு, வெளி வந்து எதிர்த்து நின்று போர் செய்யாதிருந்தனன். பகைவர் மதிலினை வளைத்தலையும் அதியமான், வாளா இருத்தலையுங் கண்ட ஔவையார், அதியமானுக்கு அவனது ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டிப் போரில் மனஞ்செல்ல ஊக்கமூட்டுதற்குக் கருதி, அவனை அணுகி, "மலர்ந்த வெண்காந்தட் பூவுடன் மலைமல்லிகைமணங்கமழும் மலைச்சாரலினுள்ள புலியானது சீறிமிடத்து, அதற்கு எதிர் நிற்கவல்ல மான்கூட்டமும் உளவோ? சூரியமண்டலம் கொதித்தெழுமாயின் ஆகாயத்தினும், திசையின்கண்ணும் இருளுமுளதோ? பாரத்தின் மிகுதியால் நிலத்தின்கண் பதிந்த சகடத்தின் ஆழ்ச்சியைப் போக்குதற்கு மணற்பரக்கவும், கற்பிளக்கவும் நடக்கவல்ல மனச்செருக்குடைய கடாவிற்குப் போதற்கரிய துறையுமுண்டோ? இல்லையன்றோ? அவைபோல நீ போர்க்களம் புகுந்தால் இவ்வுலகத்தில் உனது நாட்டைக்கவர்ந்து ஆரவாரிக்கும் வீரரும் உளரோ?" என்று கூறினர். இது கேட்ட அஞ்சி போர் விருப்புற்று அஞ்சாது பகைவரை ஓட்டுதற்கு மதிற்புறத்துப் போர்க்களம் புகுந்து, விழித்த

---

†"ஒருவன், மேற்சென்றுழி ஒருவன், எதிர்செல்வாது தன் மதிற்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிஞையின் அடங்கும்; அது சேரமான் செல்வுழித் தகடூரிடை அதியமான் இருந்ததாம்."(தொல்-பொரு 62-சூ-உரை-நச்)

கண் இமையாது வீரதீரமொடு போர் உடற்றினன். அப்போது பகைவர் விடுத்த படைகள்பல அதியமானது மார்பினும், கழுத்தினும், முகத்தினும் பட்டுப் புண் படுத்தின; அவ்வமயத்தும் ஔவையார் அதியமான் முன்சென்று பெருந்தகாய்! "பெருஞ்சமர் புரிந்து நீ விழுப்புண் பட்டபடியால் உன்னோடு எதிர்த்த அரசர் பலர், யுத்தத்தில் இறவாமையால் உளதாகும் குற்றம் நீங்கும்படி பிற்காலத்தில் நோயால் இறந்த தமதுடம்பை, தருப்பையைப் பரப்பிக் கிடத்திவாளாற் பிளந்து அடக்கம் செய்தலினின்றும் தப்பித்தவர்களாய் இப்போது உன் வாட் போரில் பலர் மாண்டனர். இனி நீ வருந்திப் போர் செய்து வெல்லவேண்டியது யாதுளது?" என்று பின்னரும் அவனை ஊக்கினர். அதியமான். அப்புண்பட்ட நிலையினும் தளராது போர் புரிந்தான்; இறுதியில் பெருஞ்சேரல்விடுத்த வேலொன்று காற்றினுங் கூற்றினுங் கடுகவந்து அதியமான் அஞ்சியின் நெஞ்சிற் பாய்ந்து, ஊடுருவிச் சென்றது. அதனால் அதியமான் சோர்ந்து தேரிற் சாய்ந்து உயிர் துறந்தான். அந்தோ! அவ்வமையத்து அவனது இன்னுயிர் நண்பரான ஔவையார் எய்திய கௌவையை எவ்விதம் கூறுவது! அவனது இன்குணங்களை யெல்லாம் நினைந்து நினைந்து வருந்திப் பிரிவாற்றாது புலம்புகின்றவராய் "அரிதாய்ச் சிறிய அளவினை உடைய மதுவைப் பெறும் போதெல்லாம் தானுண்ணாது எங்களுக்கே தருவன்; இனி அது கழிந்ததே! பெரிய அளவினையுடைய மதுவைப் பெற்றானாயின் அதனை எங்களுக்குக் கொடுத்து யாங்கள் உண்டு களித்துப்பாட, எஞ்சிய மதுவைத் தான் விரும்பி நுகர்வான்; அது கழிந்தது! சோறு எல்லார்க்கும் பொதுவாதலால் அது சிற்றளவினதாக உள்ளபோதும் மிகப் பல கலத்தோடும் பலரோடுங்

கூட உண்பன்; அது கழிந்தது! மிக்க அளவினையுடைய சோற்றின்கண்ணும் மிகப் பலரோடுங்கூட உண்பன்; அது கழிந்தது! உணவிருக்கும் இடமுழுதும் எங்களுக்கு (உண்டுகளிக்க) அளிப்பன்; அது கழிந்தது! அம்பும் வேலும் தைத்து உருவுமிடமாகிய போர்க்களம் முழுதும் தான் சென்று நிற்பன்; அது கழிந்ததே! தான் காதலிப் பார்க்கு மாலை சூட்டுதலால் நரந்தப்பூ நாறும் பரிசுத்த மான தன்னுடைய கையால் தனது அருட்குணத்தால் புலால்நாறும் எம்முடைய தலையைத் தடவி அன்பு செய் வான்; அது கழிந்ததே! அதியமான் இறக்கும்படி அவன் மார்பகத்துத் தைத்த வேல் அவ்வளவில் மாத்திரம் தைத்த தன்று; அது பாணரது மண்டைப் பாத்திரத்தின் துளையில் உருவி, இரப்போர் கையினுள்ளும் தைத்துருவித் தன்னாற் புரக்கப்படும் சுற்றத்தாரது கண்ணின் கருமணிப்பாவை ஒளிமழுங்க, அழகிய நுண்ணிய சொல்லாராய்ச்சியுடையபுல வரது நாவின் கண்ணேயும் போய் விழுந்தது. எமக்கு ஆதார மாகிய எம்மிறைவன் எவ்விடத்துள்ளான் கொல்லோ? இனி இவ்வுலகத்தில் பாடுவாருமில்லை; பாடுவார்க்கொன்றீ வாருமில்லை; குளிர்ந்த நீர்த்துறைக் கண்ணே பூக்கும் பகன்றைப்பூ பிறரால் பறித்துச் சூடப்படாமல் வீணே கழிந்தாற்போல, பிறர்க்கு ஒரு பொருளைக் கொடாது மாய்ந்து போகும் உயிர்கள் மிகப் பல; அத்தன்மையனோ எம்மரசன்?" என்னும் பொருள் பொதுள,

"சிறியகட் பெறினே எமக்கீயுமன்னே
பெரியகட்பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே
சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்போடு தடிபடு வழியெல்லாம் எமக்கீயு மன்னே

அம்பொடு வேல்நுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறும் என்றலை தைவரு மன்னே
அருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
இரப்போர் கையுளும் போகிப்
புரப்போர் புன்கண் பாவை சோர
அஞ்சொல் நுண்டேர்ச்சிப் புலவர் நாவிற்
சென்றுவீழ்ந் தன்றவன்
அருநிறத் தியங்கிய வேலே
யாசா கேந்தை யாண்டுளன் கோல்லோ?-இனிப்
பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநருமில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண்மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
றீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே"

என உருகிப்பாடி, பின்னரும் "அவனையின்றிக் கழிகின்ற காலையும், மாலையும் இனி இல்லையாகுக; யான் உயிர்வாழும் நாளும் எனக்கு ஒரு பயன்படாமையின் அவை விரைவில் ஒழிந்து போவனவாக; தாயத்தார், நாடு முழுவதுங் கொடுப்பவும் கொள்ளாதவன், நடுகல்லில் மயிற்பீலியைச்சூட்டி நாரால்வடித்தகள்ளைச் சிறியகலத்தால் சொரியவும்அதனைக் கொள்வனோ! கொள்ளானோ?" எனக்கூறி ஆற்றவொண்ணுத் துயருற்றனர். பின்னர், துஞ்சிய அஞ்சியை, ஈமச்சிதையில் ஏற்றி எரியூட்டினர்; ஈமத்தீ அவனதுஉடலிற்பற்றியது. அப்போதும் ஔவையார் "ஈமத்தீ, இவனுடல் சிதையாமல் அவியினும் அவிக; அன்றிச் சிதையும்படி ஓங்கி எரியினும் எரிக; ஞாயிற்றை ஒப்போனது புகழ் (உடம்பு) ஒரு காலத்தும் அழியாது" என்று அவன் புகழ் உடம்பை வியந்து கூறி, இரங்கினவராய்த் தகடூரின் கண்ணே தங்கி இருந்தனர்.

அதியமான் இறந்த பின்னர் அவன் மகன் பொகுட்டெழினி என்பான் முடிசூடினன். அவன் இளைஞனாயிருந்தமையின் அவனுடன் நம் ஔவையார் சூழ்ச்சித்துணையாய்ப் பன்னாள் தங்கி, அரசியற் பெருங்காரியங்களை இனிதாய் நடத்தும்படி செய்திருந்தார்; அவனும் அருளும் அன்பும் அறிவும் நிறைவு முடையவனாய் விளங்கினன். ஔவையார் அவனதுவென்றிச்சிறப்பு, இன்பச்சிறப்பு, கொடைச்சிறப்பு முதலியன தோன்றப் புகழ்ந்து பாடி அவனைப் பல்லாற்றானும் ஊக்கி வந்தார். இங்ஙனம் பொகுட்டெழினியுடன் வாழ்ந்திருந்த இவர் பின்னர் தமிழ்நாட்டரசர்களையெல்லாம் காணுதற்கு விரும்பிப் புறப்பட்டார். புறப்பட்டு வருகின்றவர் சேரன் படைத்துணைவனும், வள்ளுவர் குடியிற் பிறந்தவனும், நாஞ்சில்மலைக்கு உரியவனுமாகிய நாஞ்சில்வள்ளுவனைக்கண்டு, உணவுக்குச் சிறிது அரிசி வேண்டினர். அவன், புலவர் வரிசையறிந்து கொடுக்கும் வள்ளியோனாதலால், இவர் கேட்ட அரிசி அளியாது, யானைப் பரிசிலளித்தான். ஔவையார் அவன் கொடையை வியந்து, "நாஞ்சில் மலைக்கு வேந்தன் நிச்சயமாக அறிவு மெல்லியனே; செந்நாப் புலவீர்! இலைக் கறிமேல் தூவுதற் குச் சிறிது அரிசி வேண்டினேமாக. அவன் பரிசிலர்க்குதவும் வரிசையறிதலால் எமது வறுமையைப் பார்த்தலேயன்றித் தனது மேம்பாட்டையும் சீர்தூக்கிப் பெரிய மலைபோல்வதொரு யானையை அளித்தான். ஆதலான், ஒருவனுக்கு ஒன்றனைக் கொடுக்குமிடத்து அப்பெற்றிப் பட்டதொரு தெளியாக் கொடையுமுளதோ தான்? பெரியோர்கள் தாங்கள் செய்யக்கடவதாகிய முறையைத் தெரிந்து பாதுகாத்துச் செய்யார்கொல்?" என்று குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் புகழ்ந்து கூறிவிட்டு, அவனின்றும் பெயர்ந்து மேல் கடற்

கரைக்கண்ணுள்ள கொண்கான நாட்டு ஏழிற் குன்றத்தை அடைந்து, அதனை ஆண்டு கொண்டிருந்த அரசனைக்கண்டு பாடினர். அவன் புலவர்களின் அருமை பெருமை அறியாத கயவனுகலின் தனது வாயிற் கதவை அடைத்தனன். அது கண்டு இவர் வெகுண்டு, அவனை

"இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—மருடீர்ந்த
பாட்டு முரையும் பயிலா தனவிரண்(டு)
ஓட்டைச் செவியு முள"

என்று அங்கதம் பாடிப் பழித்துக் கூறிவிட்டு, அவ்விடம் விட்டகன்றார். பின்னர் ஔவையார் சோழநாட்டில் உறையூரில் பெருநற்கிள்ளி என்னும் சோழராஜன், இராஜசூய வேள்வி இயற்றுகின்றானென்பதறிந்து ஆங்குச் சென்றார். அவ்வேள்வி மண்டபத்தில் சேரமான் மாரி வெண்கோவும், பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியும் வந்து, அச்சோழனோடு ஒருங்கமர்ந்திருந்தனர். ஔவையார், அடிக்கடி தம்முள் பகைமை கொண்டு பெரும் போர் நிகழ்த்தும் தமிழ்ப் பெருவேந்தர் மூவரும், அவ்வேள்வியின் முத்தீயைப்போல ஒத்த மனமுடையவராய் ஒருங்குகூடி இருப்பதைக் கண்டவுடன், இவர் தம் உள்ளத்தில் உவப்பும், வியப்பும் பொங்கி எழுந்தது; எழலும் * "தேவலோகத்தை யொத்த பகுதிப்பட்ட நாடு தம்முடையதாயினும் அது எப்போதும் தம்மோடுரிமைப்பட்டே நடவாது; ஒருவர் அந்நாட்டுக் குரியரல்லராயினும் நற்றவம் செய்தோராயின் அது அவர்க்கே உரியதாகும். ஆகையால் நீவிர்; யாசித்த பார்ப்பார் கைநிறையப் பூவையும், பொன்னையும் தாரை நீரோடு சொரிந்து, இரப்போர்க்குச் செல்வங்களைக் குறையாது வழங்கி, உங்களுக்கு

* 367—புறம்.

அறுதியிட்ட வாழ்நாள் முழுதும் வாழவேண்டும்; நற்கரும மல்லது பிறவிப் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கேற்ற புணைவே றில்லை; ஐம்புலன் ஒடுங்கிய அந்தணர், வேள்வியில் வளர்க்கும் காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தென்றிசையங்கி என்னும் முத்தீயையும் போல ஒருங்கு சேர்ந்து அழகுமிக விருந்த கொற்ற வெண்குடை நிழற்றும் கொடித்தேர் வேந்தர்களே! இங்ஙனம் நீங்கள் கூடியுறைதலால் உண்டான பெருமையும், பயனும், உலக நன்மையும் யான் அறிந்துரைக்கும் அளவினையுடையனவாமோ? உங்களது வாழ்நாள் விண்மீனினும், மழைத்துளியினும் மேம்பட்டுப் பெருகுவதாக" என வாழ்த்தினர். அம்மூவேந்தரும் நம் மூதாட்டியாரைப் பெரிதும் உபசரித்தனர். பிராட்டியாரும்இராஜசூயவேள்வி முற்றும்வரை அங்கேத் தங்கியிருந்து, சோழன்பால் பெரும் பரிசில்கள் பெற்றுச் சோழநாட்டு வெண்ணி, அம்பர் முதலான பலவூர்கட்கும் சென்று, வள்ளியோர் பலருடைய நன்மதிப்பினையும், நண்புரிமையினையும் பெற்றுச் சோணாடு விட்டுப் பாண்டிநாடு நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தார். வந்தவர் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் முதலான ஆவியர் குடியினர் நகரமாகிய 'ஆவினன்குடி' என்னும் சித்தன் வாழ்வை அணுகி அங்குக் கோயில்கொண்டிருக்கும் முருகப்பெருமானைத் தொழுதும், ஆண்டுறையும் அந்தணச் சான்றோருடன் பழகியும் சின்னாளங்குத் தங்கிப் பின்னர், செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் தலைநகரமாகிய பீடுமிக்க மாடமதுரையைக்குறுகி, ஆண்டு அரசுசெய்திருந்த பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியையும் அவனால் இனிது புரக்கப்படும் சங்கத் துட்குழுமியிருக்கும் பழுதில் கேள்வி முழுது முணர்ந்த நல்லிசைப்புலவர் பல்லோரையும் கண்டு மகிழ்ந்து, அவரோடு அளவளாவி இருந்தவர், தாம் பழகிய தமிழ் நாட்

டுள் எல்லாம் வழங்கப்பெறாத செந்தமிழ் மொழியின் அழகிய வழக்கை அங்குக் கண்டமையான் வியந்து, ஏனைய இடங்களிற்கண்ட நலன்களேயும் இந் நலனேடிணைத்து, ஈண்டிய புகழ்சேர் பாண்டியர் கோவை நோக்கி,

"நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்
வில்லந் தோறுமுன் றெரியுடைத்து—நல்லரவப்
பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின்
ஞட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்"

என்னும் பாடலைக் கூறினர்.

இங்ஙனம் அரசனும் புலவரும் உவக்குமாறு செஞ்சொற் கவிகள் பலபாடி வேத்தவை ஏத்த விளங்கியிருந்த ஔவையார் பின்னர் தமிழ் நாட்டுள் பல விடங்கட்கும் செல்லுதற்கு விரும்பி, அரசனிடத்துப், புலவரிடத்தும் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்வாராயினர். இங்ஙனம் சென்றுகொண் டிருக்கும்போது சில புல்லியோர், ஔவையார் வாயாற் பாடல்பெற வேண்டுமென விருப்புற்று, இவரிடத்துவந்து 'எங்களைப் பாடவேண்டும்' எனக் கேட்டுக் கொண்டனர். அறிவும், செறிவும், புகழுமுடைய மூன்று பெருங்கோக்களையும், அவர் இளங் கோக்களையும், அன்பும், அருளும், அருமையும் மிகுந்த பெருவள்ளல்களையுமே பாடிய தமது செந்நாவால் இவர் அவரைப் பாடுதற்கு இசைவரோ? மனவலியும் சொல்வலியும் மிக்கவராகையால் பிராட்டியார் அவர்களை நோக்கி,

"மூவர் கோவையும் மூவிளங் கோவையும்
பாடிய வென்றன் பனுவலான் எம்மையும்
பாடுக வென்றனிர்
நும்மையிங் கெங்ஙனம் பாடுகேன் யானே

களிறுபடு செங்களம் கண்ணிற் காணீர்
வெளிறுபடு நல்லியாழ் விரும்பிக் கேளீர்
புலவர் வாய்ச்சோற் புலம்பலுக் கிரங்கீர்
... ...
அவிச்சுவை யல்லது தமிழ்ச்சுவை தெருளீர்
உடீஇர் உண்ணீஇர் கொடீஇர் கொள்ளீர்
ஓவாக் கானத் துயர்மரம் பழுத்த
துவ்வாக் கனியெனத் தோன்றியே நீரே''

என்று இழித்துக் கூறிவிட்டுச் சோணாடு, தொண்டைநாடு, சேரநாடு முதலிய தமிழ்நாடெங்கும் சென்றுசென்று பெரு வேந்தரையும், வள்ளல்களையும் அறவுரை செறிந்த பாடல்கள் பாடி மகிழ்வித்துப் பின், தமது நண்பருள் ஒருவனுய பாரி, மூவேந்தர் சூழ்ச்சியால் இறந்து பட்டபின்னர் அவனது உயிர்த் தோழராகிய கபிலரால் அழைத்துக் கொண்டு போகப்பட்டு வேளிருட் சிறந்த இருங்கோவேள் முதலியோர்பாற் சென்று மணம்புரிய வேண்ட அவர்கள் மறுத்தனராகப் பின்னர் திருக்கோவலூர் சென்று, தமக்கினிய பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்திருந்த பாரியின் மகளிரைக் காணுதற்கு விரும்பி, ஆங்குச்சென்று, அவர்களைக்கண்டு அவர்கள் நிலைமைக்குப் பெரிதும் வருந்தினர். அவர்கள் நல்லிசைப்புலமை மெல்லியராகையானும், முல்லைக்குத் தேரீந்த வள்ளியோன் மக்களாதலானும் தங்களால் முன்னரே நன்கறியப்பட்ட இவர்க்கு அன்றிரவு இலைக்கறி உணவிட்டனர். அன்புடையாரிட்ட அவ்வுணவை உண்டு மகிழ்ந்து, ஔவையார்

"வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவும் தின்பதாய்
நெய்தான் அளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யே

அடகென்று சொல்லி அமுதத்தை யிட்டாள்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு"

என்று புகழ்ந்து பாடி, அவர்கள் நன்னிலை பெறுதற் குரிய முயற்சிகளை எல்லாம் செய்து ஆங்குத் தங்கியிருந்தனர். இருக்குங்கால் தாம் சேரமண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டியமண்டலம், தொண்டைமண்டலம் நான்கினும், அவற்றின் தலை நகரங்களினும் பன்முறை பலநாள் பழகியவராதலால் அவ்வவ் நாடு நகரங்களின் சிறப்பியல்புகளை யெல்லாம் தொகுத்து,

"வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப்--பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து" எனவும்,

"வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவன்றன்
நான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை கரிது"

எனவும் பாடிவியந்தார். இங்ஙனமே இந்நல்லிசைப் புலமையாளர் எளியார் வலியார் என்ற வேறுபாடின்றிப் பெருங் குணங்கள் உடையாரைக் கண்டுழியெல்லாம் தமது செந் நாவிற் சுரந்துவரும் பாக்கள் பலவற்றை அளித்துக் கருநெல்லிக்கனியுண்ட விசேடத்தால் மக்கட்குள்ள வயதெல்லையினும் காற்கூறோ அதற்கதிகமோ பெற்று, மிக முதியராய் இத்தமிழ்நாட்டில் விளங்கி என்றும் நின்று நிலவும் புகழுடம்பை நிறுத்திப் பூத உடம்பை நீத்தனர்.

ஆராய்ச்சி.

பெயர்:—ஔவையா ரென்னும் பெயர், திருக்கோவையார், நாலாயிரப் பிரபந்தம், கந்தபுராணம், இராமாயணம் முதலிய சங்ககாலத்துக்குப் பிற்பட்ட நூல்களுள் 'தாய்' என்ற பொருளிலேயே பல்லிடங்களிற் பயின்றுள்ளமையால், இந்நூல்களுக்கு முற்பட்டும் இச்சொல் இப்பொருளிற் பயின்று வந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது துணிபாகின்றது. ஆதலான் நம் ஔவையார் உலகமக்கட்கு நன்னெறி தெருட்டும் நற்பாக்கள் பல யாத்து, வயதில் மிக முதியவராய் விளங்கிய காலத்து, வயதில் முதிர்ந்து நற்போதனை செய்து மக்களைத் திருத்தும் தாய்போல் இவரை மதித்துப் பெரியாரெல்லாம் இப்பெயரை இவர்க்கிட்டு அழைத்தனராதல் வேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது. அங்ஙனமாயின் இவர்க்கிருந்த இயற்பெயர் நாளடைவில் வழக்கில் மறைந்து, இப்பெயரே இவர்க்குப் பெயராய் வழங்கிய தாகல் வேண்டும். இங்ஙனமே இயற்பெயர் மறைந்து சிறப்புப்பெயர் சிறக்க விளங்கியவர்கள் பண்டைக்காலத்துப் புலவருள் பலருளரன்றோ?

ஊர்:—இவர் தோன்றிய நாடு சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியான அதியமான் நாடாகும். இது இவர்..."இழையணிப்பொலிந்த...விறலி, பொருநரு முளரோ நும் அகன்றலை நாட்டெனை வினவலானுப் பொருபடைவேந்தே... வளிபொரு தண்ணுமை கேட்பின், அது போரென்னு மென்னையுமுளன்" என வேற்று வேந்தன் வினவியதற்கு விடையாகக்கூறிய செய்தியமைந்த, அதியமான்மீது பாடிய இச்செய்யுளில், அதியமான் நாடே தம் நாடெனவும் அதியமானே தம் அரசன் எனவும் தோன்றக் கூறியுள்ளதினால் அறியப்படும். அச்சேர நாட்டில் இவரது பிறப்பிடம் இது

அறிதற்குச் சங்கநூல்களிற் சான்று தெளிவாய்க் காணப்படவில்லையாயினும் "...புறநானூற்றில் (390)

"ஆர்வலர் குறுகி னல்லது காவலர்
கனவினுங் குறுகாக் கடியுடை வியனகர்
மலைக்கணத் தன்ன மாடஞ் சிலம்பவென்
அரிக்குரற் றடாரி யிரிய வொற்றிப்
பாடி நின்ற பன்னாள்"

என இவர் கூறியுள்ளமையான் இவர் அதியமானது தகடூரில் பன்னாள் இருந்து வாழ்ந்து புகழ் பெற்று அவனது ஆஸ்தானத்திற் பெரும்புலவராய் விளங்கியிருந்தவர் என்பது மறுக்கப்படாத உண்மை யாகும். இச்செய்யுளையேயன்றி அதியமான்மீது இவர் பாடிய ஏனைய பாட்டுக்களை நோக்குவோமாயின் அவையும் இவர் அவ்வதியமானூரில் பன்னெடுநாள் இருந்தவரென்பதை நன்கு காட்டத்தக்கவையாய் விளங்குகின்றன. இத்தகடூர், * மைசூர் நாட்டில் இருந்ததென்று ஒருசாராரும் † கொல்லிக் கூற்றத்திலிருந்ததென்றும், அது தற்காலத்துக் ‡ கொங்கு நாட்டுத் தருமபுரியே என்றும் மற்றொரு சாராரும் துணிகின்றனர். மைசூரின் கண்ணேயுள்ள தென்பார் அங்கு இன்றும் தகடூர் என்னும் பெயரோடு ஓர் ஊர் இருத்தலையும், வேறு சிலவற்றையும் ஆதாரமாகக் காட்டுவர். பின்னைய கொள்கையினர்,

"கோல்லிக் கூற்றத்து நீர்கூர் மீமிசைப்
பல்வேற் றானை யதிக மானோ
டிருபெரு வேந்தரையு முடனிலை வென்று"

---

*புறநானூற்றுப்பதிப்பில் வி. வெங்கையரவர்கள் குறிப்புப்பார்க்க. † நற்றிணை, பாடப்பட்டோர் வரலாறு (82-பக்) ‡ கொங்குமண்டலசதகப் பதிப்பாசிரியர்.

என அதியமானோடு பெருஞ்சேரல் கொல்லிக்கூற்றத்தில் போர் செய்ததாகவரும் பதிற்றுப் பத்துப் பதிக அடியையும், 'சாதலை நீக்கும்' என்ற 42-ம் கொங்குமண்டல சதகச் செய்யுளையும் சான்றாகக்காட்டுவர். மேற்காட்டிய பதிற்றுப் பத்தடியிலும், கொங்குமண்டல சதகச் செய்யுளிலும், அதியமான் பெயரன்றி அவனது ஊரின் பெயர் வெளிப்படையாகக்கூறப்படவில்லை கொல்லிக்கூற்றம் சேரர் பரம்பரையினர்க்குரியதெனத் தொன்னூல்களால் அறியப்படினும் அதியமான் காலத்தில், அது வல்வில்லோரிக்கு உரியதென்று, புறநானூறு, அகநானூறு முதலிய சங்க நூல்களின் செய்திகொண்டு அறியப்படுதலால் இக்கொல்லிக்கூற்றத்தில் அவனது தகடூர் இருந்ததென்ற கொள்கை நேரிதாகத் தெரியவில்லை இங்கு அதிகமான் பெருஞ்சேரலோடு போர் செய்தது, ஓரிக்குத்துணை செய்தற்கும், பின்னர் தனது தகடூர்மீது சேரல் படையெடாது அவனது வலியைத் தொலைத்தற்குமாக விருத்தல் கூடும். அன்றி அதியமான் ஆண்ட நாட்டின் எல்லை கொல்லிக்கூற்றம் வரையிலிருந்து அவ்வெல்லையில் சேரலோடு அவன் போர்புரிய அதனை இப்பதிற்றுப்பத்துப் பதிகம் இங்ஙனம் குறித்ததும் ஆதல் கூடும்.

இவற்றை நோக்குமிடத்துத் தகடூர் மைசூர் எல்லையில் இருந்ததென்று கொள்ளும் கொள்கையே பொருந்துவதாகும். இதனை, அம் மைசூர் நாட்டில் தகடூர் என்னும் பெயரியவூர் ஒன்று இன்றும் உளதாதலும், அதியமானெடுமானஞ்சிக் குரியதாகச் சங்கநூல்கள் கூறும் குதிரைமலை என்னும் பெயரிய மலை ஆங்கு இப்பொழுது மிருத்தலும், அதியமானெடுமானஞ்சியை ஔவையார் 390-ம் புறப்பாட்டில் "மலையலரணியுந் தலைநீர் நாடன்" எனக் குறித்த

படி மைசூர் நாடே காவிரியின் தலைநீர் நாடாக இப்பொழுதும் விளங்குதலும் வலியுறுத்துதல் காண்க, ஒளவையார் இத்தகடூரிலன்றிக் கோவலூர், வெண்ணி, அம்பர், உறையூர் மதுரை. * எழிற்குன்றம், காஞ்சிபுரம், சித்தன்வாழ்வென்னும் ஆவிநன்குடி முதலான தமிழ்நாட்டு நகரங்களிலும் சிற்சில நாள் வதிந்தவராவர்.

பெற்றோர்:—சில நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்டதென்று கருதப்படும் 'ஞானமிர்தம்' என்னும் நூலினுள் "அறப் பயன்றீரின்" என்னும் அகவலுள்,

"யாளி கூவற் றூண்டு மாதப் புலைச்சி
காதற் சரணி யாகி மேதினி
இன்னிசை யெழுவர்ப் பயந்தாளீண்டே"

என்பதனையும், இதனுரையுள் 'யாளிதத்தன் தனக்குவிகிர்தமாய்த் தன்னாலே வெட்டுண்டு, கிணற்றில் வீழ்த்தப்பட்ட அறிவில்லாத சண்டாளப் பெண்ணை ஓர் பிராமணன் எடுத்துக்கொண்டுபோய் உத்தரபூமியில் வளர்த்து, இவனுக்கே பின்னர்க் கொடுக்க, இவனுக்கு அவள் காதலித்த பார்ப்பனியாய் இந்நிலவுலகின்கண்ணே இனிய கீர்த்திபெற்ற கபிலர் முதலிய பிள்ளைகள் எழுவரை ஈங்குப் பெற்றாள்,' என்று வருவதையும்.

"கபில ரதிகமான் காற்குறவர் பாவை
முகிலனைய கூந்தன் முறுவை—நிகரிலா
வள்ளுவ ரவ்வை வயலூற்றுக் காட்டிலுப்பை
எண்ணில் எழுவ ரிவர்"

* மேல்கடற்கரையில் கன்னனூரிலிருந்து வடக்கே 18 மைலில் உள்ளது.

என்ற வெண்பாவினையும், *'கபிலரகவல் என வழங்கும் ஒரு அகவற் பாட்டையும், பிறவாறு வழங்கும் கதைகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, ஔவையாரின் தந்தை யாளி தத்தனென்னும் அந்தணன் எனவும், தாய் ஆதப் புலைச்சி எனவும், கபிலர், அதியமான், வள்ளி, முறுவை, திருவள்ளுவர், இலுப்பை என்போர் உடன் பிறந்தோரெனவும் கூறுவர். இங்ஙனம் கூறும் இவரது பெற்றோர் வரலாற்றிற்குச் சங்கநூல்களுள் ஆதாரம் யாண்டும் காணக்கிடையா. உடன் பிறந்தோரென்று கூறப்படும் ஐவருள் வள்ளி, முறுவை, இலுப்பை என்ற பெயர்கள் சங்கநூலுட் கேட்கப்படாதவை. கபிலர் அதிகமான் என்னும் இருவருமே ஔவையாரது காலத்தில் விளங்கியவராகச்சங்கநூல்களால் அறியப்படுவது. வள்ளுவரும் இவர்களது இளமைக்காலத்தில் முதியராய் விளங்கியிருந்தவரே. இங்குக் குறித்த மூவரும் காலத்தால் ஔவையாருடன் ஒற்றுமையுற்றவர்களெனினும், பிறந்து வளர்ந்த இடத்தானும், குடியானும் வேற்றுமை பெரிதுமுடையவராவர். கபிலர், திருவாதவூரில் அந்தணர் குலத்திற்பிறந்தவர். இவற்றைக் "...காதல் கூர்பனுவல் பாடும் கபிலனார் பிறந்த மூதூர் ... வேதநாயகனார் வாழும் வியன்றிரு வாதவூரால்" (திருவால 27-4) என்பதும், "யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்"(புறம்-200) "அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே" (ஷை 201)எனக் கபிலரே கூறியதும், "புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்" (புறம்-126) என மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறியதும், முறையே தெளிவுபடுத்தும். வள்ளுவர், வள்ளுவர் குடியிற் பிறந்து மயிலையினும் மதுரையினும் இருந்தோராவர். (வள்ளுவரென்பார், அரசன் ஆணையை யானைப்

---

* இது பெற்றோர் பெயர் ஆதி பகவன் எனக் கூறும்.

பிடர்த்தலையில் முரசேற்றி அறைந்து அறிவிக்கும் தொழி லுடையார்.) இவ் விஷயத்தைக் கர்ணபரம்பரையும், "மறுவில் புலச்சேந்நாப், போதார் புனற் கூடற் கச்சு" "வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை" என்ற † திருவள்ளுவ மாலைச் செய்யுளடிகளும் முறையே புலப்படுத்தும். அதிய மான் தகடூரிலிருந்தவனென்பதும், சேரர் உறவினன் என் பதும், ஔவையார் பாணர் மரபினர் என்பதும் வரலாற் றுள் முன்னரே குறிக்கப்பட்டது. இவற்றை எல்லாம் ஆராய, இடத்தானும், குலத்தானும் வேற்றுமை மிகவு முடையராகத் தொன்னூற் சான்றுகொண்டு அறியப்ப டும் கபிலர், அதியமான், வள்ளுவர் என்போரையும் பண் டை நூல்களால் அறியப்படாத வள்ளி, உறுவை, இறுப் பை என்போரையும், ஔவையாருடன் பிறந்தோராகக் கொண்டு, பெற்றோர் 'யாளிதத்த'னெனவும், 'ஆதப்புலைச்சி' எனவும், 'ஆதி' யெனவும், 'பகவ' னெனவும் ஒன்றற் கொன்று முரணுய்ப் பலபடியாய்க்கூறும் கதையனைத்தை யும், புனைந்துரை எனத்துணிந்து, ஒதுக்குவதே தக்கதா கும். ஆகவே இவரது பெற்றோர் இவரெனத் துணிதற்குச் சான்றில்லை எனக்கொள்வதே முடிபு.

குலம்:—இவர் பிறந்தகுலம் பண்டைக்காலத்தில் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து, சுவைபயக்குஞ் செய்யுள் செய்தலி

† "உப்பக்க நோக்கி உபகேசி தோண்மணந்தான்
உத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—இப்பக்கம்
மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப்
போதார் புனற்கூடற் கச்சு" (நல்கூர் வேள்வியார்.)

"அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னென்பானோர் பேதை அவன்வாய்ச்சொற்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்" (மாமூலர்)

லும், ஆடுதலினும், பண்ணொடு பாடுதலினும், வேந்தர்க்குத் தூதுசெல்லுதலினும் சிறந்து விளங்கிய பாணர் குலமென் பதற்கு, இவரே "மடவரலுண்கண் வாணுதல் விறலி பொருநரு முளரோநும் மகன்றலை நாட்டெனா?"[புறம்89] என வேற்றுவேந்தன் தம்மை நோக்கிக் கூறுவதாகக்கூறிய பகுதியினுள் பாணர் குடியின் பெண்பாற் பெயர்க ளாகிய பாடினி, பாட்டி, விறலி, என்பவற்றுள் * விறலி என்ற பெயரால் தம்மை விளித்ததாகக் குறித்திருப் பதும், 390-ம் புறப்பாட்டில் இவரே "மாடஞ் சிலம்பவென், அரிக்குரற் றடாரி யிரியவொற்றிப் பாடிநின்ற பன்னாளன்றி யும்" எனத்தம்தொழில் குறித்திருப்பதும், 206-ம் புறப் பாட்டில் "காவினெங்கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை" என இவர் கூறியிருப்பதும் "கலம், யாழுமாம்," என அதற் குரையாசிரியர் உரைத்ததும், இவர் தொண்டைமானுழைத் தூது சென்றதும், பாணர்களைத் தமது சுற்றங்களாகப் பல்லிடத்தும் கூறியிருப்பதும், 'ஔவையார் பாணர் சேரி யில் வளர்ந்தவர்' என்னும் கர்ணபரம்பரையும், ஔவைப் பாட்டி என்ற இவரது பெயரின் பெரு வழக்கும் ஏற்ற சான்றுகளாகும். (பாட்டி-இசையோடு பாடுபவள்.)

முற்காலத்துப் புலவர்கள் தங்களை, அரசராற் பெரி தும் மதித்துப் போற்றப்பட்டு வந்த பாணர்போல்வைத்துக் கூறிச் செய்யுள் செய்யும் முறைபோல் இவரும் இங்ஙனம் தம்மைத் தம் செய்யுளால் கூறிக்கொண்டிருப்பின் இவர் பாணர் குலமென்பது எங்ஙனம் பொருந்து மெனின்? இங் ஙனம் இவர் கூறியது ஓரிடம் ஈரிடத்தன்றிப் பல்லிடத்தும் கூறியுள்ளமையானும் மேற்காட்டியபடி வேறு சான்று களும் பாணர்குல மென்பதற்குத் துணை செய்தலானும்,

*விறலியர்-விறல்பட ஆடலும் பாடலும் வல்லவர்.

இவரைத் தமிழ்ப்பெரு வேந்தர்களாற் பெரிதும் பேணப்பட்டு வந்த பாணர் மரபினரென்பதாற் படும் இழுக்கொன்றில்லையாகலானும் இவர் பாணர் மரபினரென்பதேபொருந்துவதாகுமென்க. இவராற் சுட்டப்பட்டுள்ள கள்ளுண்டல், ஊனுண்டல் முதலிய வழக்குகள் இவர்காலத்துப் பெரிதுந் தீதென ஒதுக்கப்பட்டவை யல்லவெனினும் அவைகளைப் பேரருட் புலமைவாய்ந்த இவரது ஒழுக்கமெனக் கொள்ளற்க; இவரது குலத்தவரின் ஒழுக்கமெனக் கொள்க.

சமயம்:—இவருக்கு அதியமான் நெடுமானஞ்சி நெல்லிக்கனியளித்தபோது அவனை இவர் வாழ்த்திய பாட்டில்

"பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
நீலமணிமிடற் றொருவன் போல
மன்னுக பெரும நீயே"

['நீ சிவபெருமானைப்போல் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக'] என்று கூறியிருத்தலால் இவர் சிவபெருமான்மீது பற்றுள்ளமுடையாரென்று கொள்ளலாகும், ஆவினன்குடியைச் சித்தன் வாழ்வு" எனக்கூறிப் புகழ்ந்திருத்தலால், முருகப்பிரா, னிடத்தும் பத்தி மிக்கவராவர்.

பெருமை:— இந்நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலாரின் அருமைத் திருப்பெயர், நம்நாட்டில் பெரும் புலவர் முதல் அரிவரிகற்கும் இளஞ்சிறார்வரை இன்றளவும் நன்கறியப்பட்டு வருவதும், பிறரும் தம் பேச்சுக் கிடையில் சில பாட்டுக்களையும், பழமொழிகளையும் எடுத்துக் காட்டி, "'இவை ஔவைவாக்கு" 'ஔவைவாக்குத் தெய்வவாக்கு" எனக்கூறிவருவதும் இவரது இணையற்ற பெருமை மிகுதியைப் புலப்படுத்தா நிற்கும். சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத்தொகையுள் நான்கு நூலுள் இவர் பாடல்கள் காணப்படுவதும், பாட்டுக் குரிமையாளர் இவரே எனக்கருதி,

இவராற் பாடப்பெறாத பிறபாட்டுக்களேயும் இவர் பாடின வெனக்கொண்டு பிற்காலத்தார் பலர் இவர்மேலேற்றிக்கூறு வதும் இவரது பாட்டியற்றும் வன்மையை விளக்கும். இவர் சிறந்த நூலறிவு சான்றவராய்த் திகழ்ந்ததன்றியும், உலக அறிவும், ராஜதந்திரப் பயிற்சியும் சாலப்படைத்து விளக்க முற்றிருந்தவர். இதனாலன்றோ அதியமான் நெடுமானஞ்சி தொண்டைமானிடத்துத் தூதனுப்பக் கருதியவன், இவ ரையே தக்கவரெனத் தேர்ந்தனுப்பினான். தொண்டை மான் தனது வலிமையை வெளிப்படுத்தக் கருதி இவர்க்குத் தன் படைக்கலச் சாலையைக் காட்டி நின்றபோது, அவ னது தருக்கை அடக்கித் தாழ்த்துதற்கும், தமது அரச னாகிய அதியமானது கொற்றத்தை மேம்படுத்துதற்கும் கரு தியவர் அதனை வெளிப்படையிற் காட்டாது குறிப்பு வகை யாற் கூறியதை நோக்குமிடத்து, இவரது சொற்சாதுரி யம் முதலிய திறப்பாடு அறியப் படுகின்ற தன்றி, இவர்

"இறுதி பயப்பினும் எஞ்சா திறைவற்
குறுதி பயப்பதாம் தூது"

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிக்கு இலக்காய் விளங்கியமை யும் அறியப்படும். அதியமான் அரிதில் தான்பெற்ற சாதலை நீக்கும் கருநெல்லிக் கனியைத் தானுண்டு நெடிது நாள் உலகில் வாழ விழையாது, இவர்க்கு அதனை உதவி, இவரே நீண்டகாலம் உலகில் வாழவேண்டு மெனக் கருதியதிலி ருந்து இவர் அக்காலத்தில் உலகத்துக்கு உபகாரப்பட்டி ருந்த மாட்சியும், தமிழ்ப் பெருவேந்தர்கள் இவரைத் தம் உயிரினும் மீப்பட மதித்திருந்த பெருமையும் புலனாம். நெல் லிக்கனியையுண்டு, இவர் "சாதல் நீங்க எமக்கீத்தனையே" என்று அதியமானை நோக்கிக் கூறியுள்ளமையால் 'மனிதர்க் குரிய வயதெல்லையைக் கடந்து பல வருடங்கள் உலகில்

வாழ்ந்தவர் இவர்' என்ற கொள்கை வலிவுபெற்றுப் பிறரெ வர்க்குமரிய பெரும்பேறு பெற்றவர் என்ப தறியப்படும். இவர் தமது அரசனாகிய அதியமானது வீரத்தைச் சிறப்பித் திருக்கும் பாடல்களையும், மறக்குடி மகளிர் இயற்கையைப் புலப்படுத்தி யிருக்கும் பாடல்களையும் ஏழிற் கோவைப் பழித்துக்கூறிய அங்கதப் பாட்டினையும், தங்களைப் பாட வேண்டிய அற்பரை இழித்துக் கூறிய பாடலையும் ஆராயு மிடத்து இவர், ஆண்டகையார்க்குமரிய மனவலியும் பேராண் மையுமிக்க 'வீரத்தாயர்' என்பது தேறப்படும். இத்தகைய வீரத்தாயரை நம் நாடு தொன்று தொட்டே பெற்றிருந்த மையானன்றே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

"பிறப்பே குடிமை யாண்மை யாண்டோ
டுருவு நிறுத்த காம வாயின்
நிறையே யருளே யுணர்வோடு திருவென
முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே"

என ஆண்பாற்கொத்த ஆண்மையும், பிறவும் பெண் பாற்கும் ஒக்குமென உடன்பட்டுக் கூறுவா ராயினர்.

இவர், தமக்குச் சாதலை நீக்கும் கருநெல்லிக் கனி ஈந்த அதியமானைச் "சிவபெருமான் போல் நிலை பெற்று வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்திய வாழ்த்து வகையினானும், அவனுடன் போர்க்களந் தோறுஞ் சென்று, சூழ்ச்சித் துணையாய் நின்று ஊக்கிவந்த தன்மையானும், அவன் இறந்தபோது கன்னெஞ்சும் கரைய உருகிப் பாடிய பாட் டுக்களானும் இவரது நட்பின் மாட்சி, நன்றியறிதல் முத லான நற்குணப் பெருமையின் நலப்பாடு புலப்படும். சோழனது இராஜசூய வேள்வியில் மூவரசரையும் வாழ்த் திய வாழ்த்துரையால் இவர் தமிழரசர் மூவரும் செற்ற மின்றி ஒற்றுமை யுற்று வாழவேண்டு மென்று கருதிய

பெருங்குணம் பொருந்தியவராவர். வெள்ளிவீதியா ரென்னும் நல்லிசைப் புலமை மெல்லியலார், தம் கணவனைப் பிரிந்தமைக் காற்றாது பலவாறு இரங்கிப்பாடிக் கணவனைத் தேடிச் சென்ற வரலாற்றை, ஓர் அகப்பாட்டில் பாராட்டிக் கூறியுள்ளமையான் இவர், தம் இனத்தவராய பெண்மக்களது கற்பின் பெருமையை உலகில் மேம்படுத்துங் கருத்துப் பெரிதும் உடையரா யிருந்தவ ரென்பதுணரப்படும். அதியமான் கோவலூர் எறிந்ததனைப் பரணர் பாடியதையும், மூவேந்தரும் பாரியை வெல்லக் கருதிச் சேனைகளுடன் அவனது பறம்புமலையைச் சூழ்ந்து, புகல் போக்கின்றித் தடுத்து நின்ற காலத்து, வளர்த்த கிளிகளால் நெற்கதிரைப் புறத்திருந்து கொணரச் செய்து, குடி படைகளை உண்பித்துக் காத்த கபிலர் செய்தியையும், தேவருலகினின்றும் கரும்பைக் கொணர்ந்து, தமிழ் நாட்டிற்களித்த அதியமானஞ்சியின் முன்னோர் செய்கையையும் இவர் தமது அகப்பாட்டிலும், புறப்பாட்டிலும் முறையே குறித்திருப்பதை நோக்குமிடத்து, இவர் புலவர்களிடத்துப் பேரன்பு வாய்ந்தவரென்பதும், வரலாற்றினை அழியாது போற்றி வைக்கும் இயல்புடையா ரென்பதும் பெறப்படும்.

'ஈண்டிய பல்புகழ்ப் பாண்டியர் பலரும், திருத்தகு கேள்வி உருத்திர சன்மரும், வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் பிறரும், மேம்படுத் தேத்துந் தேம்படு கல்விக் கடலாய் விளங்கிய' இவ்வருந் தமிழ்ச் செல்வியின் திருந்திய புலமையின் பெருமையையும், ஏனையவற்றையும் யாமோ எடுத்துச் சொல்லுந் திறமையுடையேம்?

பாடப்பட்டோர்:—இவராற் பாடப்பட்டோர் அதியமான் நெடுமானஞ்சி, தொண்டைமான், அதியமான் மகன்

பொருட்டெழினி, நாஞ்சில்வள்ளுவன், சேரமான் மாரி வெண்கோ, பாண்டியன் கானப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, * எழிற்கோ என்போர்.

காலம்:—இவர் பாடிய அதியமான் அஞ்சியைப் பரணரும் பாடினரென இவரே கூறுதலால் பரணர் இவர் காலத்தினர். பரணர், கி-பி-55—60-க்கு முன்னிருந்தவனென்று கருதப்படும் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி முதலிய பல அரசர்களைப் பாடியுள்ளாரென முன்னரே காட்டப்பட்டது. ஔவையார் இரண்டாம் நூற்றுண்டின் இறுதிக்காலத்தி லிருந்த உக்கிரப்பெருவழுதியையும் பாடியுள்ளார். இவன் கடைச்சங்கத் திறுதியிலிருந்தவனென்பது இறையனர் களவியலுரைப் பாயிரம் முதலியவற்றால் தெளியப்பட்டது. இவைகளை ஆராயின் ஔவையார் பரணருக்குச் சிறிது இளைஞராய், கி-பி-65-70முதல் கி-பி-190-வரை நீண்ட ஆயுளுடையவராய் வாழ்ந்திருந்தவரென்று கொள்வது பொருந்துவதாகும்.

இவரே, 9 - 10-ம் நூற்றுண்டுகட் கிடையிலிருந்தவர்களான கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி முதலிய புலவர்கள் காலத்தும், சேரமான் பெருமாள் நாயனர் காலத்தும் வாழ்ந்திருந்தாரென்று கொண்டு, இவர் பெயரால் பலவரலாறுகளும், பாட்டுக்களும் வழங்குவது உலகவியற்கைக்கு மாறுனதாகையால் கொள்ளத் தக்கதாகத் தோன்றவில்லை.

பாட்டுக்கள்.

இவருடைய பாட்டுக்கள், எட்டுத்தொகையுள் புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை என்னும் நான்கு நூலுள்ளும் காணப்படுகின்றன.

---

* இவனையே நன்னன், எனக்கருதுவர், ஒருசாரார்.

புறநானூற்றில்-87—104, 140, 187, 206, 231, 232, 235, 269, 286, 290, 295, 311, 315, 367, 390, 392 என்னும் எண்ணமைந்த முப்பத்துமூன்று பாடல்களும் ஔவையார் பாடியனவாகும். இவற்றிற் கூறப்படும் பொருள் புறப்பொருள் என்பது சொல்லவேண்டா. 87-ம் பாட்டு முதல் 95-ம் பாட்டுவரையுள்ள ஒன்பது பாட்டுக்களும், 97-ம் பாட்டு முதல் 101-ம் பாட்டுவரையுள்ள ஐந்து பாட்டுக்களும் 103, 104, 206, 231, 232, 235 315, 390 என்னும் எண்ணமைந்த எட்டுப் பாட்டுக்களும் இவர் அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடியனவாகும், 96, 102, 392, எண்ணமைந்த மூன்று பாடல்களும் இவர் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் தவப்புதல்வன் பொகுட்டெழினியைப் பாடியனவாகும். நாஞ்சில் வள்ளுவனைப் பாடியது 140-ம் பாட்டு. இராஜசூய வேள்வியில் பெருநற்கிள்ளி, சேரமான் மாவெண்கோ, கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி இம் மூவரையும் வாழ்த்தியது 367-ம் பாட்டு. ஏனைய பாட்டுக்கள் இன்னாரைப் பாடியன வெனத் தெரிந்து கொள்ளுதற்கு, ஆதாரமின்மையால் இயலவில்லை.

இவர் இப்பாடல்களுட் கூறும் உவமைகள் நயமிக்கவை; அதியமான், ஆர்வலர்க்கு இனியனாய் எளியனாய்ப் பகைவர்க்கு இன்னனாய் அரியனாய் இருக்குந் தன்மைக்கு ஊர்ச்சிறுவர்கள் தன்னுடைய தந்தத்தைக் கழுவுதல் காரணமாக நீர்த்துறையில் படியும் களிற்றையும், அது மதம்பட்ட நிலையையும் முறையே உவமையாகக் கூறி வைத்துள்ளார். அதியமானது போர்த்தொழில் விரைவும், திண்மையும் விளங்குதற்கு 'வைகல் எண்டேர் செய்யும் தச்சன் திங்கள் வலித்த காலனன்' எனக்கூறிய உவமை வியப்பை விளைக்கும். 'குன்றத்தன்னயானை' என

வும், 'பால்புரைபிறை' எனவும் 'தேட்கடுப்பன்னதேறல்' எனவும், 'முழவுத்தோள்' எனவும், 'அரவினன்னமள்ளர்' எனவும் உவமை கூறியுள்ளார். தொண்டைமான் படைக்கலக் கொட்டில் காட்ட அதனைப் புகழ்வார்போல் அதியமானது வென்றித்திறத்தை வெளிப்படுத்திய பகுதியும், அதியமானது குணங்களைப் பாராட்டியுள்ள பகுதியும் மிக்க விம்மிதத்தை விளைக்கும். அதியமான் இறந்தபோது பாடிய பாடல்கள் படிப்பாருள்ளத்தை இளகச் செய்கின்றன. 'எவ்வழி நல்லவராடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே' என நிலத்தை இழித்துக் கூறுவார்போல் உலகத்தியற்கை புலப்படுத்தி யிருப்பது போற்றற்பாலது.

இவருடைய புறப்பாட்டுக்களில், போரில் இறந்தோர்க்கு வீரக்கல்நட்டு, அதற்கு மயிற்பீலி அணிந்து, மதுப்படைத்தல் வேலுக்குப் பீலி அணிந்து வைத்தல், கழற்கனியால் பெண்டிர் உச்சிவகிர்தல், போரில் இறவாது நோய் முதலியவற்றால் இறந்த அரசர்களின் உடம்பை வாளாற்பிளந்து, அடக்குதல், உப்புவாணிகர் வண்டிகளில் உப்பேற்றிச் செல்லுங்கால் சேம அச்சு உடன்கட்டிச்செல்லுதல் முதலிய வழக்குகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஆயர்குலத்தினரைத் தருமகுணம் நிறைந்த மனத்தினரெனக்கொண்டு, "அறவைநெஞ்சத்தாயர்" எனப்புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். (புறம் 390) இதனால் அக்காலத்தில் இக்குலத்தவரியற்கையிருந்தவாறும், இவர்களைப்பண்டையோர் எண்ணியிருந்தவாறும் விளங்கும். "அறவையாயர் அகன்றெருவடைந்தன" "ஆகாத்தோம்பி ஆப்பயனளிக்கும், கோவலர் வாழ்க்கையோர் கொடும்பாடில்லை" என்ற சிலப்பதிகார அடிகளும், "தருமகதி ஆய்ப்பாடி" என்ற பின்னையோர் வாக்கும் இதனைச் செவ்விதின் விளக்கும்.

அகநானூற்றில் 11, 147, 273, 303 என்னும் எண்ணமைந்த நான்கு பாட்டுக்களும் இவர்பாடியனவாம். இவை தலைவன் தலைவிகளின் அன்பின்திறத்தை வெளிப்படுத்தும் அகப்பொருள் விஷயங்கள் அடங்கியவை. 147-ம்பாட்டில், புலமைமிக்க வெள்ளிவீதியார் தம் கணவனைத்தேடிக் காடும் மலையும் சுரமும் அலைந்து வருந்திய செய்தியும், 303-ம்பாட்டில், பாரி பறம்பை மூவேந்தர் முற்றுகையிட்டவரலாறும், வந்துள்ளன. இவைமுன்னரே விரித்துக்காட்டப்பட்டன.

நற்றிணையில் 129, 187. 295. 371, 381, 390, 394 என்ற எண்ணமைந்த ஏழுபாட்டுக்களும் இவர் பாடியன. இப்பாட்டுக்களும் அகப்பொருட்டுறைக்குரியனவே. இவற்றில் 381-ம் பாட்டில் அதியமானஞ்சி நாளோலக்கத்தை

'ஓங்குசேலற், கடும்பகட்டி யானை நெடுமோ னஞ்சி
ஈர நெஞ்ச மோடிச்சேண் விளங்கத்
தேர்வீ சிருக்கை போல
மாரி யிரீஇ மான்றன்றான் மழையே'' என உவமைமுகத்தாற் புகழ்ந்துரைத்துள்ளார். 390-ம்பாட்டில்,

"வாளை வாளிற் பிறழ நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயி லேற்கும்
கைவண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த''

எனக் கிள்ளிவளவனது வளமிக்க கோயில் வெண்ணி என்னும் நகரத்தையும் சிறப்பித்துள்ளார்.

குறுந்தொகையில் 15, 23, 25, 28, 39, 43. 80, 91, 99, 102, 158, 188, 200, 364' 388, என்னும் எண்ணமைந்த பதினைந்து பாடல்களும் இவர் பாடியனவாகும். தோழி கட்டுவிச்சியை நோக்கிக் கூறுவதாயுள்ள 23-ம் பாட்டு மிக்க சுவை பயப்பது. 15-ம் பாட்டில் "நல்லூர்க்

கோசர் நன்மொழிபோல" எனக் கோசர் என்பாரது வாய்மையைச் சிறப்பித்துள்ளார். இங்ஙனமே இந்நூலுள் 73-ம் பாடலில் "ஒன்று மொழிக் கோசர்போல" என வந்துள்ளமைகாண்க, 80-ம் பாட்டில் அதியமானது படைப் பெருமையையும், 91-ம் பாட்டில் அவனது வள்ளன்மையையும், வெற்றித்திறத்தையும் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்.

இவைகளன்றி உரையாசிரியர்களால் இவருடைய பாட்டுக்களென்று எடுத்துக்காட்டப் பட்டனவாகிய "இருடீர் மணிவிளக்கத்து" என்ற செய்யுளும், "நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்து" என்ற செய்யுளும், * "உடையராய்ச் சென்றக்கால்" என்ற செய்யுளும், தொண்டைமண்டல சதகம் குறித்த "வேழமுடைத்து மலைநாடு" "வஞ்சிவெளியதுரு கெல்லாம" என்ற செய்யுட்களும் இவர் பாடியனவே. 'மூவர்கோவையும்' என்ற செய்யுளின் நடையும், சொற்களின் பிரயோகமும் பழைய பாட்டுக்களிற் போலவே காணப்படுகின்றமையின் அதனையும் இவர் பாட்டெனக் கொள்ளல் தகும்.

இவைகளன்றித் தற்காலத்து இவர் பெயரால் வழங்கப்படும் தனிப்பாடல்களும், நல்வழி, மூதுரை முதலிய நூல்களும் 'இவரால் இயற்றப்பட்டனவே' எனத்துணிதற்கு அவைகளிற் காணப்படும் சொற்களின் பிரயோகங்களும், நடையின் போக்கும் தடையாயிருக்கின்றன. இன்னும் இவருடைய பாடல்களின் சொன்னயம் பொருணயங்களையும், உவமை நயங்களையும், ஏனைய அழகுகளையும் ஆராயப்புகின் அளவின்றிப் பெருகும்.

---

* இப்புத்தகம். 119-ம் பக்கம் பார்க்க.

அரும்பத விளக்கம்.

பக்கம்

11 வான்-மேகம்.
,, வேலி - நீட்டலளவை எண்.
,, விளையுள்-தானியம்.
,, சேணாடு - தூரத்திலுள்ள நாடு.
,, கன்னல்-கரும்பு.
,, உள்ளீடு- (இங்கு) அரிசி.
12 புரப்போர்-அரசர்.
,, அதரிதிரித்து - வைக்கோல் வேறு, நெல்வேறாகச் செய்து.
,, தாளாண்மை-முயற்சி.
,, அடிசில்-சோறு.
,, இருமுது குரவர் - தாய் தந்தையர்.
13 வீறி-சிறந்து.
,, கணக்காயர் - உபாத்தியாயர்.
,, நோக்கு அமைந்த பாக்கள் - சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற ஓசையை யுடைய பாட்டுக்கள்.
,, நிறைமொழி - தவறாத மொழி.
,, கிழத்தி - அன்பிற்குரியவள்; மனைவி.

பக்கம்

14 காளாம்பி-காளான்
,, பாவாணர்-புலவர்.
15 புகார் - காவிரிப்பூம்பட்டினம்.
16 வரையா வள்ளன்மை - இல்லை யென்னாது கொடுக்கும் கொடை.
17 எட்டி-கைப்புள்ள விஷ விருக்ஷம்.
,, அவலநீர் - துக்கத்தாலுண்டாகும் கண்ணீர்.
18 மதுகை-வலி.
19 சகடக்கால் - வண்டியின் ஆரக்கால்.
,, இன்னாதது - துன்பந்தருவது.
,, ஈத்து-கொடுத்து.
22 செற்றம்-பகை.
23 சூளுறவு-சபதம்.
,, தாசரதி - தசரதர் புத்திரன் (இராமன்)
24 அரிமா-சிங்கம்.
25 கழிவிரக்கம் - கழிந்ததற்கு வருந்துதல்.
,, கடு - நஞ்சு.
26 அரசுகட்டில் - சிம்மாசனம்.

பக்

26 நாளோலக்கம் - சபா மண்டபம்.
,, எற்கு-எனக்கு.
,, சாலும்-போதும்.
,, முற்றாட்டாக-சர்வசுதந்திரமாக.(இறையிலியாக)
27 வழுதியர்-பாண்டியர்.
,, மூதூர்-பழைய ஊர்.
,, துங்கன்-உயர்ந்தோன்.
29 தெறல் - பகைவரை அழிக்கும் வலி.
,, அளி-கிருபை.
,, வண்மை-கொடை
33 ஒருவி-நீங்கி.
,, கொளு - பாட்டின் கீழ்க் குறிப்பு.
36 ஆரிடம் - ரிஷிகள்சம்பந்தம்
37 பற்றுள்ளம்-பேராசை.
,, ஓராது-ஆராயாது
,, தகைந்து-தடுத்து.
40 பரிசில் கடாநிலை-பரிசில் வேண்டுதல்.
,, பரிசில்விடை-பரிசில்கொடுத்து அனுப்புதல்.
,, பரிசிற்றுறை-பரிசில்வேண்டுவோர் தங்களுக்கு இது வேண்டுமெனல்.

பக்

40 இயன்மொழி-ஒருஅரசன் மீது அவனது முன்னோர் புகழை ஏற்றிப்புகழ்தல்.
,, தானைமறம்-ஒரு வீரனது போர்த்திறத்தைப் புனைவது.
44 டரிந்து-விரைந்து.
,, ஆசில்-குற்றமில்லாத.
46 அருத்தி-விருப்பம்
47 விழுப்புண்-போரில்முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்; நாப்பண்-நடு.
48 விழுமிய-சிறந்த.
,, ஊறு-இடையூறு.
49 ஆறு-குறையாத
,, வள்ளியோன் - கொடையாளி.
,, இறும்பூது-ஆச்சரியம்.
51 சால்பு-எல்லாம் நிறைந்த குணம்
,, கொடைமடம் - வறிஞர், செல்வர், இன்னார், இனியார் என்று கருதாமல் இரந்தோர்க்கெல்லாம் கொடுக்குங் குணம்.
53 யாப்பு-பாட்டு.
54 ஞாயிற்று மண்டலம்-சூரிய மண்டலம்.

பக்

54 பூவை நிலை - அரசர்களை விஷ்ணுமுதலியதெய்வத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல்.

56 அற்றம்-சமயம்.

57 அல்லற் காலை - துன்பமுற்ற காலம்.

58 உலந்தமையால் - கெட்டமையால்

,, மறுக்கம்-சுழற்சி

,, உழுவலன்பு - எழுபிறப்பும் தொடர்ந்த அன்பு

59 கையறுநிலை - இறந்தோர் பிரிவாற்ருது பாடும் சரமகவி.

,, இனைந்தும் - வருந்தியும்

,, பசைந்தார்-நண்பினர்.

,, நினையாமல்நினைந்து - இடைவிடாது நினைத்து.

59 அலமந்து-மனஞ்சுழன்று

63 கூட்டுரவு - சேர்க்கை.

66 ஆடி-கண்ணுடி.

67 செவ்வி-அழகு.

69 ஒப்புரவு-உபகாரம்.

70 குரவை - பெண்கள் எழுவர் கை கோத்தாடுங் கூத்து.

72 பீடு-பெருமை.

73 எடுத்துக்காட்டு - உதாரணம்

பக்

,, வஞ்சி-போர்க்குச் செல்வோர் அணியும் மாலை.

,, ஏமப்பொருள் - உயிர்க்குப்பாதுகாவலான உணவு முதலிய பொருள்.

80 விள்ளா நட்பு - பிரியாத நண்பு.

86 மறன்-வீரம்.

88 உய்விக்க-பிழைக்க

95 அவிழுப்பதம் - உணவு; சோறு.

96 இலம்பாடு-வறுமை.

,, அட்டில்-சமயலறை.

99 கிடை-நெட்டி.

104 அருகாநோக்கம்-அன்பு குறையாத பார்வை.

,, முகமன்-உபசாரம்.

,, குய்-பொரியல்கறி.

,, தண்டி-வலிந்து.

105 உட்கிடை-கருத்து.

107 குன்றி-குன்றிமணி.

108 ஓவியன்-சித்திரகாரன்

,, கிழி-சீலை; திரை.

,, ஆறலைகள்வர் - வழிப்பறிப்போர்.

117 பனியாமல்-நடுங்காமல்.

133 பீடிகை-ஆசனம்.

164 சிதை-விறகு.

168 வேத்தவை-இராசசபை

174 விகிர்தம்-வேறுபாடு.

184 விம்மிதம்-ஆச்சரியம்,

185 கட்டுவிச்சி-குறிகாரி

செய்யுட் குறிப்புரை.

பக்கம்

17 ஆடு-அடுதல்; சமைத்தல்; தேம்பசி-(உடம்பு) மெலிதற்கேதுவாகியபசி; உழவா-வருந்திமகத்துமுகம் -பிள்ளையின்முகம்; அத்துசாரியைஎவ்வம்வருத்தம் நிற்படர்ந்திசின்-உன்னிடம்வந்தேன்; பச்சையாழ்-தோல் போர்த்தயாழ்; வயிரியர்-கூத்தர்.

22 தொன்மை மாக்கள்-பழையவண்மையாளர்கள்; தொடர்பு-(தம்புகழ்)உலகத்தோடு தொடர்ந்து செல்லுதல்; தாள்-கால். படுமணி-ஓசைபடும்மணி அருகா-குறையாது கொடுக்கும்; பூட்கை-மேற்கோள்.

28 பெட்பு-பேணுதல்; உறுவர்செல்சார்பு ஆகி-அஞ்சிவந்தடைந்த பகைவர்க்குசெல்லும் புகலிடமாய்; செறுவர்-பகைவரது; தாள்உளம்-முயற்சியமைந்த மனத்தை; தபுத்த-கெடுத்த; வீ-பூ நோன்-வலி; செம்மல்-தலைமை; கடும்பு-சுற்றம்.

பக்கம்

47 பொறி-மூட்டுவாய்; மறலி-யமன்; முந்நீர்-கடல்; மீன்-விண்மீன்; சுறவு-சுறுமீன்; மரீயோர்-பாகர்; மைந்து-மதம்; மஞ்ஞை-மயில்.

52 மன்றம்-பொது இடம்; நாற்றிய-தொங்க விட்ட; விசி-கட்டு; பாடு இன்-ஓசை இனிய; கண்-முழவில்அடிக்குமிடம்; கனிசெத்து-பழமென்று கருதி.

54 கொழுங்குறை-கொழுத்ததசை; விடர்முகை-வெடிப்பையுடையகுகை; அடுக்கம்-பக்கமலை; வரி அதள்-வரிகளையுடையதோல்; இறைநல்கும்-கொடுக்கும்.

,, சேக்கும்-தங்கும்; வழை-சுரபுன்னைமரம்.

57 உய்த்தென-கொண்டுபோய்விட; வெளில்-யானைகட்டும் மரம்; ஈகை அரிய இழை-பிறர்க்குக் கொடுத்தற்கரிய திருமங்கிலியம்; சாயின்று-சாய்ந்தது; கெட்டது.

பக்

59 நெடியோன் - இந்திரன்; கறங்க-ஒலிக்க;எழுந்தன்று-எழுந்தது.

67 கொடும்பூண்-வளைந்த ஆரம்; ஞான்றை - நாளில்; தலைப்பெயர்த்திட்ட-தம்மிடத்தினின்றும் போகட்ட.

74 பிடி - பெட்டை யானை; தொழுதி-கூட்டம்; நெய்ம்மிதி-கவளம்; உரும்-இடி; இனைகூ-வருந்திக்கூஉப்பிடும் ஒலி; சிறை-பக்கம்.

77 கருஞ்சினை-கரியகிளை;பெரிய கிளையுமாம்; தெரியலோன் - மாலையுடையவன்; மிடைந்தன்று தொடுக்கப்பெற்றது; செய்தி-செய்கை; இகல்-போர்.

100 தாங்க அருங்காவலன்-(பகைவர்) தடுத்தற் கரிய வேந்தன்; வாணிகம்-ஊதியம்; துணையளவு-கல்வி முதலியவற்றின் எல்லை.

105 கடிப்பு-குறுந்தடி; இருப்பவும்- அறையவும்; கல் அலைத்து - கற்களை உருட்டி; பறம்பு-பாரியின்மலை; கொல்லி- ஒருமலை; ஓரி-

பக்

ஓர்வள்ளல்; காரி-ஓர்வள்ளல், அவனது குதிரையும் அப்பெயர் பெறும்; மலையன்- காரி: குதிரை-குதிரைமலை; கூவிளம்-வில்வம்; சிமை-சிகரம்; அழிவர-இரக்கம் வர; ஆசினி-பலாவின்வகை; ஆர்வுற்று-விரும்பி; கடுவன்-ஆண்குரங்கு;துய்-பஞ்சு; யாணர்-புதுவருவாய்.

112 குறியெதிர்ப்பை-பயன் கருதிய கொடை; கிழவன்-உரியோன்.

115 கடமா-காட்டுப்பசு.

119 கண்டகம் -உடைவாள்; கெண்டி-வெட்டுண்டு;கெழுதகைமை-அன்புரிமை.

122 கதுப்பு-கூந்தல்; பாசடகு-பசியகீரை; என் வெய்யோள்-என்னை விரும்பியவள்; இல்உணுத்துறத்தலின்-வீடு உணவுப் பண்டங்களை நீங்குதலின்

125 உதியன்- சேரன்; அட்டில்-அறக்கூழ்ச்சாலை.

131 கையறுபு இனைய-செயலற்றுவருந்த; கோடு-இருபக்கு; குறும் பறை-பெடை அன்னம்; அடி

பக்

புறை-அடிக் கீழ் வாழ்ப வன்.

146 செறு-வயல்; கிழவன்-(ஈங்கு) அரசன்; நாட்டுக் குரியோன்- மெல்லியன்-அறிவுகுறைந்தோன்.

153 ஒன்னார்-பகைவர்; பால் புரை-பாலை யொத்த; விடர்-வெடிப்பு.

155 இவ்வே-இவைதாம்; கண்திரள்-உடற்பாகம்திரண்ட; நோன்காழ்-வலிய காம்பு; அவ்வே- அவைகள் (அதியமான் படைக் கலம்) கொல்துறை-கொல்லன்பணிக்களரி;குற்று இல - குறுகிய கொட்டிலிடத்தன; பதம்-உணவு.

158, மரபு - முறைமை; இவண்-இவ்வுலகம்; நீர்அக இருக்கை-கடலுக் குட்பட்ட நிலம்; ஆழிகூடிய-ஆணைச்சக்கரத்தை நடத்திய; ஈகை அம் கழல் - பொன்னாற்செய்த அழகிய வீரக்கழல்; நூறி-அழித்து.

இரும்பனம் புடையல் - பெரிய பனந் தோடாகிய மாலை; கழற் காலையும் புடையலையும் காவையும் வேலையு முடைய நின் முன்னோர் போல தாய மெய்தியும் அமையாயென மாறிக்கூட்டுக.

பக்

163 தடி-ஊன்; நரந்தம்-நரந்தப்பூ; மண்டை-பாணர் கையிலுள்ள பாத்திரம்; நிறம்-மார்பு; ஆசு ஆகு-பற்றுகும்; வீயும்-இறக்கும் மூன்று எரி-காருகபத்தியம், ஆகவனீயம், தென்றிசைஅங்கி; சோமன்-சந்திரன்.

170 பூழியர் கோன்-பாண்டியன்; வஞ்சி-கரூர்; பஞ்சவன்-பாண்டியன், நான்மாடக் கூடல்-மதுரை; உறந்தை-உறையூர். இப்பாட்டு ஒழிப் பணியின் பாற்படும்.

172 ஆர்வலர் - அன்பினர்; (பரிசிலர்) காவலர்-அரசர்; கடி-காவல். சிலம்ப-எதிரொலி ஒலிக்க; அரிக்குரல்-ஒலிநரம்பால்ஓசையையுடைய; தடாரி-கிணைப்பறை;